

TAYLOR JENKINS REID

Autoarea bestsellerului

CEI ȘAPTE SOȚI AI LUI EVELYN HUGO

ACUM
UN SERIAL
ORIGINAL

prime

O ECRANIZARE
PRODUSĂ DE
HELLO SUNSHINE

Daisy & Jones the Six

TRADUCERE DE
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

HISTORICAL FICTION

[image]

TAYLOR JENKINS REID

**Daisy
Jones
& the Six**

Imprint coordonat de
Shauki Al-Gareeb

TAYLOR JENKINS REID

Daisy & Jones the Six

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

Redactare: Alina Băltăc
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu
Lectori: Liviu Szőke, Shauki Al-Gareeb

Taylor Jenkins Reid
DAISY JONES & THE SIX
Copyright © 2019 by Rabbit Reid, Inc.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA BAZAAR,
un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

ISBN 978-606-088-171-1
ISBN EPUB 978-606-088-221-3

Pentru Bernard și Sally Hanes,
o poveste de dragoste sinceră, dacă a existat vreodată așa ceva

NOTA AUTOAREI

Această carte este o încercare de a pune cap la cap informații mai puțin cunoscute despre ascensiunea renumitei trupe rock din anii '70 Daisy Jones & The Six, precum și despre motivele care au dus la neașteptata și nu mai puțin celebra sa destrămare, pe când artiștii se aflau în turneu la Chicago, la 12 iulie 1979.

Pe parcursul ultimilor opt ani, am realizat o serie de interviuri individuale cu actualii și foștii membri ai trupei, precum și cu familia, prietenii și greii industriei care îi înconjurau pe atunci. Următoarea poveste este compusă din acele conversații, precum și din e-mailuri, stenograme și versuri relevante. (Versurile complete ale ultimului lor album, *Aurora*, se află la finalul cărții.)

Deși am încercat o abordare cât se poate de detaliată și cuprinzătoare, trebuie să recunosc că s-a dovedit a fi un proiect fantezist. Unii posibili intervievați au fost dificil de găsit, unii au fost mai dispuși decât alții să vorbească și unii, din păcate, au murit.

Această carte este prima și singura dată când membrii trupei au făcut comentarii legate de trecutul lor comun. Totuși, ar trebui remarcat și că, în linii mici și mari deopotrivă, câteodată, relatările aceluiași eveniment sunt diferite.

Adevărul se află deseori, nerevendicat, undeva, la mijloc.

ADMIRATOAREA DAISY JONES

1965–1972

Daisy Jones s-a născut în 1951 și a crescut în Hollywood Hills, Los Angeles, California. Unica fiică a lui Frank Jones, un renumit pictor britanic, și a lui Jeanne LeFevre, manechin francez, Daisy a devenit cunoscută la sfârșitul anilor '60, pe Sunset Strip, pe vremea când era adolescentă.

elaine chang (biografă, autoarea cărții *Daisy Jones: Floare sălbatică*): Iată ce era atât de captivant la Daisy Jones chiar înainte ca aceasta să devină „Daisy Jones”, cea pe care o știm cu toții.

Ai o fată albă, bogată, care crește în LA. E superbă – încă de mică. Are ochii mari și albaștri, uimitori – un albastru întunecat, cobalt. Una dintre istorioarele mele preferate despre ea spune că, în anii '80, o companie care producea lentile de contact colorate chiar a creat o nuanță care se numea Daisy Blue. Daisy are părul arămiu atât de des și de ondulat, și... atât de bogat! Iar pomeții ei par aproape umflați, atât de definiți sunt. Și are o voce incredibilă pe care nu o cultivă, nu ia lecții de canto. S-a născut cu toți banii din lume, are acces la orice vrea – artiști, droguri, cluburi –, orice, și totul i-a fost pus la dispoziție.

Dar nu are pe nimeni. Nici frați, nici familie extinsă în Los

Angeles. Doi părinți care sunt atât de prinși în lumea lor, încât existența ei le este aproape indiferentă, cu toate că nu se sfiesc să o pună să pozeze pentru prietenii lor artiști. De asta sunt atât de multe tablouri și fotografii cu Daisy când era mică – artiștii care veneau în casa aceea o vedeau pe Daisy Jones, vedeau cât de superbă era și voiau s-o imortalizeze. Este grăitor faptul că nu există niciun tablou cu Daisy realizat de Frank Jones. Tatăl ei era prea ocupat cu nudurile lui masculine ca să-i dea prea multă atenție fetei. Așa încât, în general, Daisy și-a petrecut copilăria mai mult singură.

Dar, în realitate, a fost un copil foarte sociabil și de-zinvolt – Daisy cerea deseori să se tundă doar pentru că îi plăcea coafeza sau îi întreba pe vecini dacă poate să le plimbe câinii; era și o glumă în familie la acea vreme, cum că Daisy încercase să facă un tort pentru ziua poștaşului. Așadar, e o fată care vrea cu disperare să creeze legături, dar nu există nimeni în viața ei cu adevărat interesat de cine e ea, mai ales părinții ei. Și asta o distruge cu adevărat. Însă este și felul în care devine o adevărată legendă.

Ne plac oamenii distruși, frumoși. Și nu există nimeni mai *vizibil* distrus și mai frumos în stil *clasic* decât Daisy Jones.

Așa că e logic că Daisy începe să apară pe Sunset Strip. Acest loc deopotrivă strălucitor și sordid.

daisy jones (*cântăreață, Daisy Jones & The Six*): Puteam să ajung pe Strip de la mine de acasă pe jos. Aveam vreo paisprezece ani și eram sătulă să zac pe acolo, căutând în zadar ceva de făcut. Nu eram destul de mare să intru în vreun bar sau club, dar tot mă duceam.

Îmi amintesc că am luat o țigară de la un tehnician al trupei Byrds, când eram copilă. Am învățat repede că oamenii te cred mai mare dacă nu porți sutien. Și câteodată umblam cu un batic pe cap cum făceau fetele șmechere. Voiam să mă integrez printre admiratoarele de pe trotuar, cu jointurile și sticlulele lor, și tot tacâmul.

Așa că am luat o țigară de la un tehnician din fața de la Whisky a Go Go, într-o seară – era prima dată când fumam și am încercat să mă prefac că fumam tot timpul. Mi-am oprit tusea în gât și tot restul, și am flirtat cu el cât de bine m-am priceput. Mi-e jenă când mă gândesc acum cât de stângace eram, probabil.

Dar, în cele din urmă, a venit un tip la tehnician și i-a zis: „Trebuie să intrăm și să montăm amplificatoarele”. Iar el s-a întors spre mine și mi-a spus: „Vii și tu?” Și așa m-am strecurat prima dată la Whisky.

Am rămas în oraș în noaptea aceea până pe la trei sau patru dimineața. Nu mai făcusem niciodată așa ceva, dar deodată mă

simțeam ca și cum *existam*. Făceam parte din ceva. Am trecut de la zero la o sută în noaptea aia. Beam și fumam orice îmi dădea oricine.

Când am ajuns acasă, am intrat pe ușa din față, beată și drogată, și m-am prăbușit pe pat. Sunt destul de sigură că părinții mei nici n-au observat că fusesem plecată.

M-am trezit, am ieșit și a doua seară și am făcut același lucru.

În cele din urmă, paznicii de pe Strip au ajuns să mă recunoască, așa că mă lăsau să intru oriunde mă duceam. La Whisky, London Fog, la Riot House. Nimănui nu-i păsa cât de tânără eram.

greg **mcguinness** (*fost receptioner, Continental Hyatt House*): Ah, omule, nu știu de câtă vreme stătea Daisy pe la Hyatt House până s-o remarc eu, dar îmi amintesc când am văzut-o prima dată. Vorbeam la telefon și intră o fată foarte înaltă, foarte slabă, cu breton. Și cu cei mai rotunzi și mai mari ochi albaștri pe care i-am văzut vreodată în viața mea, omule! Și mai era și zâmbetul... Un zâmbet enorm. A intrat la brațul unui tip. Nu-mi amintesc cine era.

Multe fete de pe Strip pe vremea aia, adică, erau tinere, dar încercau să pară mai mari. Daisy însă pur și simplu *era*. Nu părea că încearcă să fie altcineva. În afară de ea însăși.

După aceea, am observat că venea des la hotel. Mereu râdea. Nu era nimic blazat la ea, cel puțin când am cunoscut-o eu. Era ca și cum te uitai la Bambi cum învăța să meargă. Era foarte naivă și foarte vulnerabilă, dar simțea că are ceva special.

Îmi făceam griji pentru ea, ca să fiu sincer. Erau atât de mulți bărbați pe acolo care erau... atrași de niște copile. Staruri rock de treizeci și ceva de ani care se culcau cu adolescente. Nu spun că era în regulă, doar că așa se întâmpla. Câți ani avea Lori Mattix³ când era cu Jimmy Page? Paisprezece? Și Iggy Pop cu Sable Starr⁴? A și cântat despre asta, omule. Se lăuda cu chestia asta!

Când venea vorba de Daisy, toți cântăreții, chitariștii, tehnicienii se uitau la ea. Dar ori de câte ori o vedeam, încercam să mă asigur că e în regulă. Stăteam cu ochii pe ea ici și colo. Îmi plăcea mult de ea. Era pur și simplu mai tare decât orice altceva se întâmpla în jurul ei.

daisy: Am învățat despre sex și dragoste pe pielea mea. Că bărbații iau ce vor și nu simt că ar avea vreo responsabilitate, că unii oameni nu vor decât o bucată din tine.

Cred că erau fete – Plaster Caster⁵, o parte din trupa GTO⁶ –, poate de ele nu profita nimeni, nu știu. Pentru mine însă a fost o chestie urâtă, la început.

Mi-am pierdut virginitatea cu cineva care... Nu contează cine a fost. Era mai mare, era baterist. Eram în holul de la Riot House și m-a invitat la etaj să tragem niște linii. A spus că sunt fata visurilor lui.

Eram atrasă de el, mai ales fiindcă el era atras de mine. Voiam cu disperare să mă considere cineva specială. Eram atât de dornică să stârnesc interesul cuiva!

Până să-mi dau seama, eram în patul lui, iar el m-a întrebat dacă știu ce fac și am spus da, deși răspunsul era nu. Însă toți vorbeau mereu despre iubirea liberă și că sexul e ceva bun. Dacă erai tare, dacă erai la modă, îți plăcea sexul.

M-am uitat în tavan tot timpul, așteptând să termine. Știam că trebuie să mă mișc, dar am rămas inertă, căci mi-era frică să mă mișc. Nu se auzea în cameră decât sunetul hainelor noastre care se frecau de cuvertură.

Habar nu aveam ce făceam sau de ce făceam lucrurile pe care știam că nu vreau să le fac. Am făcut multă terapie la viața mea. Adică, multă terapie. Acum înțeleg de ce. Mă văd cu claritate. Voiam să fiu în preajma acestor bărbați – a acestor celebrități –, pentru că nu știam cum altfel să fiu importantă. Și credeam că trebuie să le fac pe plac dacă vreau să rămân importantă.

Când a terminat, s-a ridicat, iar eu mi-am tras rochia în jos. Și el a spus: „Dacă vrei să cobori înapoi la prietenele tale e în regulă”. Nu aveam prietene, de fapt, dar am înțeles ce a vrut să spună: trebuia să plec.

N-a mai vorbit niciodată cu mine.

simone jackson (*vedetă disco*): Îmi amintesc că am văzut-o într-o seară pe Daisy pe ringul de dans de la Whisky. Toți o vedeau. Ochii ți se duceau direct la ea. Dacă restul lumii era de argint, Daisy era de aur.

Daisy: Simone a devenit cea mai bună prietenă a mea.

simone: O luam pe Daisy cu mine peste tot. N-am avut niciodată o soră...

Îmi amintesc... A fost revolta de pe Sunset Strip, când ne-am dus toți la Pandora și am protestat față de interdicția de circulație impusă de polițiști. Eu și Daisy am ieșit, am protestat, ne-am întâlnit cu niște actori și ne-am dus la Barney's Beanery să continuăm petrecerea. După aceea, am mers acasă la cineva. Daisy a adormit în curtea tipului. Nu am plecat acasă până a doua zi după-amiază. Cred că avea vreo cincisprezece ani. Eu, probabil

nouăsprezece. Mă tot gândeam: *Chiar nu-i pasă nimănui de fata asta în afară de mine?*

Și, apropo, pe atunci luam toți metamfetamină, chiar și Daisy, așa tânără cum era. Dar dacă voiai să rămâi slabă și să stai trează toată noaptea, luai ceva. Mai ales benzedrină sau amfetamină.

daisy: Pastilele de slăbit erau o alegere la îndemână. Nici măcar nu păreau să fie o alegere. Nici măcar nu ți se părea că te droghezi, la început. Și cocaina la fel. Dacă era prin preajmă, luai o doză. Oamenii nu o considerau o dependență. Nu era așa.

simone: Producătorul meu mi-a cumpărat o casă în Laurel Canyon. Voia să se culce cu mine. L-am refuzat și tot mi-a cumpărat-o. Am pus-o pe Daisy să se mute la mine.

Am ajuns să împărțim patul timp de șase luni. Așa că pot să vă spun precis că fata aia nu dormea niciodată. Eu încercam să adorm pe la patru dimineața, iar Daisy voia să stea cu lumina aprinsă ca să citească.

daisy: Multă vreme m-am luptat cu o insomnie destul de gravă, încă de când eram mică. Eram trează la unsprezece noaptea, spuneam că nu-s obosită, iar părinții țipau mereu la mine „să mă duc la culcare”. Așa că, în toiul nopții, căutam mereu să fac lucruri care nu implicau zgomot. Mama avea niște romane de dragoste pe acasă, așa că le citeam. Era două noaptea, părinții mei aveau o petrecere la parter, iar eu stăteam în pat cu veioza aprinsă și citeam *Doctor Jivago* sau *Peyton Place*.

Pe urmă a devenit un obicei. Citeam orice găseam. Nu eram pretențioasă. Thrillere, romane polițiste, SF.

Când m-am mutat la Simone, am găsit într-o zi o cutie cu biografii istorice la marginea drumului, în Beachwood Canyon. Le-am devorat în scurt timp.

simone: Îți spun, ea e motivul pentru care am început să port măști de dormit. *[Râde]* Pe urmă am continuat, pentru că arătam șic.

daisy: Locuiam de două săptămâni cu Simone când m-am dus acasă să mai iau haine.

Tata a spus: „Ai stricat cafetiera azi-dimineață?”

Am răspuns: „Tată, eu nici nu locuiesc aici”.

simone: I-am spus că singura condiție ca să stea cu mine era că trebuie să meargă la școală.

daisy: Liceul nu a fost ușor pentru mine. Știam că trebuie să faci ce ți se spune ca să ieși un 10. Dar mai știam și că multe dintre lucrurile care ni se spuneau sunt tâmpenii. Îmi amintesc că am avut de făcut un eseu despre cum a descoperit Columb America, așa că am scris o lucrare despre cum *nu* a descoperit Columb America. Pentru că n-a descoperit-o el. Dar am luat 4.

I-am spus profesoarei: „Dar am *dreptate*”.

Și ea a spus: „Dar n-ai respectat *tema*”.

simone: Era atât de deșteaptă, iar profesorii ei nu păreau să își dea seama de asta!

daisy: Oamenii spun mereu că n-am absolvit liceul, dar l-am absolvit. Când am traversat scena să-mi iau diploma, Simone mă aplauda. Era foarte mândră de mine! Și am început să mă simt și eu mândră de mine. În noaptea aceea, am scos diploma din învelitoare, am îndoit-o și am folosit-o pe post de semn de carte în romanul pe care îl citeam, *Valea păpușilor*.

simone: Când primul meu album a dat chix, compania de discuri a renunțat la mine. Producătorul ne-a dat afară din casă. M-am angajat chelneriță și m-am mutat cu verișoara mea, în Leimert Park. Daisy a trebuit să se întoarcă la părinții ei.

daisy: Mi-am strâns lucrurile de la Simone și le-am dus cu mașina înapoi acasă, la ai mei. Când am intrat pe ușă, mama era la telefon, fuma o țigară.

Am spus: „Bună, m-am întors!”

Ea a răspuns „Ne-am luat canapea nouă” și a continuat să vorbească la telefon.

simone: Daisy a moștenit frumusețea de la mama ei. Jeanne era splendidă. Îmi amintesc că am întâlnit-o de câteva ori. Ochi mari, buze foarte pline. Avea o anumită senzualitate. Oamenii îi spuneau mereu lui Daisy că arată exact ca mama ei. Într-adevăr, ele două semănau, dar știam că nu trebuie să-i spun așa ceva lui Daisy.

Cred totuși că o dată mi-a scăpat: „Mama ta e frumoasă”.

Daisy mi-a răspuns: „Da, frumoasă și nimic altceva”.

daisy: Când am fost izgonite din casa lui Simone, a fost pentru prima dată când mi-am dat seama că nu puteam să zburd așa, să trăiesc pe seama altora. Cred că aveam vreo șaptesprezece ani. Și a fost pen-tru prima dată când m-am întrebat dacă am vreun scop în viață.

simone: Câteodată, Daisy venea la mine, făcea un duș sau spăla vasele. O auzeam cântând piesele lui Janis Joplin sau Johnny Cash. Îi plăcea să cânte „Mercedes Benz”. Suna mai bine ca oricine altcineva. Eu încercam să fac rost de încă un contract de disc – luam lecții de canto tot timpul, chiar munceam din greu –, dar Daisy... Pentru ea era foarte ușor. Voiam s-o urăsc pentru asta, dar nu este ușor să o urăști pe Daisy.

daisy: Una dintre amintirile mele preferate a fost... Eu și Simone mergeam împreună cu mașina pe La Cienega, probabil în BMW-ul pe care îl aveam pe atunci. Acum e un centru comercial uriaș acolo, dar atunci era doar Record Plant. Nu știu unde ne duceam, probabil la Jan să luăm un sandvici. Dar ascultam *Tapestry*. Și a început „You’ve Got a Friend”. Eu și Simone cântam împreună cu glas tare, odată cu Carole King. Dar eu chiar ascultam și versurile. Adică le simțeam. Cântecele acela mă făcea mereu să mă simt recunoscătoare pentru ea, pentru Simone.

Există o liniște care apare când știi că ai în viața ta un om care ar face orice pentru tine și pentru care ai face orice. Cu ea a fost prima dată când am avut chestia asta. Mi-au dat puțin lacrimile, ascultând în mașină cântecele acela. M-am întors spre Simone și am deschis gura să vorbesc, dar ea a dat doar din cap și a spus: „Și eu”.

simone: Era misiunea mea să o conving pe Daisy să facă ceva cu vocea ei, dar Daisy nu avea să facă nimic din ce nu voia cu adevărat să facă.

Începuse deja să-și impună personalitatea. Când am cunoscut-o, era încă puțin naivă, dar *[râde]* să spunem că, între timp, devenise mai dură.

daisy: Mă întâlneam cu vreo doi tipi pe atunci, inclusiv cu Wyatt Stone de la the Breeze. Și nu simțeam același lucru pentru el cum simțea el pentru mine.

Într-o seară, fumam un joint pe acoperișul unui apartament în Santa Monica, iar Wyatt a spus: „Te iubesc atât de mult și nu înțeleg de ce nu mă iubești și tu”.

Am spus: „Te iubesc atât cât sunt dispusă să iubesc pe oricine”. Ceea ce era adevărat. Nu eram cu adevărat dispusă să fiu vulnerabilă cu nimeni în momentul acela. Fusesem prea vulnerabilă, de prea de tânără. Nu voiam s-o mai fac.

Așa că, în seara aia, după ce Wyatt s-a dus la culcare, n-am putut să adorm. Și ce-mi văd ochii? O bucată de hârtie cu un cântec pe care îl scria și era despre mine, în mod clar. Spunea ceva despre o roșcată și pomenea de cerceii rotunzi pe care îi purtam tot timpul.

Și apoi era refrenul despre mine, că am o inimă mare, dar niciun pic de iubire în ea. Mă tot uitam la cuvinte și mă gândeam: *Nu e adevărat*. Nu mă înțelegea deloc. Așa că m-am mai gândit o vreme, apoi am luat un pix și o foaie. Și am scris câteva lucruri.

Când s-a trezit, am spus: „Refrenul tău ar trebui să fie mai degrabă: *Ochii mari, sufletul mare/ Inima mare, fără ghidare,/ Dar tot ce poate ea să ofere e o iubire mărunță*.”

Wyatt a luat un pix și o foaie și a spus: „Cum ai zis?”

I-am răspuns: „Era doar un exemplu. Scrie-ți naibii cântecul singur!”

simone: „Tiny Love”s a fost cel mai mare hit de la the Breeze. Și Wyatt s-a prefăcut că a scris totul singur.

wyatt stone (*solist, The Breeze*): De ce mă întrebi despre asta? Cea a fost a fost. Cine-și mai aduce aminte?

daisy: Începea să fie un tipar. Odată, luam micul-dejun la Barney’s Beanery cu un tip – un scenarist-regizor. Pe atunci comandam tot timpul șampanie la micul-dejun, dar mereu eram obosită dimineată pentru că nu dormeam destul. Așa că aveam nevoie de cafea. Bineînțeles, nu puteam comanda *doar* cafea, pentru că eram prea agitată de la pastilele pe care le luam. Și nu puteam să beau *doar* șampania, pentru că mă adormea. Înțelegeți problema. Așa că ceream șampania și cafeaua odată. Iar în locurile unde ospătarii mă cunoșteau o numeam Sus și Jos. Ceva care să mă țină sus, ceva care să mă țină jos. Și tipului ăstuia i se părea nostim. A spus: „O să folosesc chestia asta la ceva într-o bună zi”. Și a scris-o pe un șervețel, pe care l-a pus în buzunarul de la spate. Mi-am zis: *Ce naiba te face să crezi că nu o s-o folosesc eu la ceva într-o bună zi?* Dar, bineînțeles, a apărut în următorul lui film.

Așa era pe atunci. Trebuia să fiu doar inspirația pentru ideea măreată a câte unuia.

Păi, la dracu’ cu asta!

De asta am început să-mi scriu propriile chestii.

simone: Am fost singura care a încurajat-o să facă ceva pentru ea înșăși cu talentul ei. Toți ceilalți încercau doar să facă ceva *pentru ei înșiși* cu ce avea ea.

daisy: Nu eram deloc interesată să fiu muza altcuiva.

Nu sunt o muză.

Eu sunt acel cineva.

Sfârșitul nenorocitei ăsteia de povești!

1 The Byrds a fost o trupă rock din Statele Unite ale Americii, formată în Los Angeles în 1964 și destrămată în 1973. Melodiile care i-au adus celebritatea au fost versiunile melodiilor lui Bob Dylan, „Mr. Tambourine Man” și „My Back Pages” (n. red.).

2 Celebru club de noapte din West Hollywood (n. red.).

3 Lori Mattix, cunoscută și ca Lori Maddox ori Lori Lightning, model al anilor '70, care a ținut prima pagină a ziarelor din pricina relațiilor sentimentale cu muzicieni celebri precum David Bowie, Jimmy Page și Mick Jagger, pe vremea când era minoră. În prezent, este una dintre cele mai aprige susținătoare ale mișcării Me Too (n. red.).

4 Sabel Starr, sau Sabel Hay Shields (1957–2009), mare admiratoare a muzicienilor Iggy Pop, Mick Jagger, Rod Stewart, Alice Cooper, David Bowie și Marc Bolan, cu care se lăuda că a întreținut relații sexuale de la o vârstă foarte fragedă (n. red.).

5 Cynthia Plaster Caster, sau Cynthia Albritton (n. 1947), artistă americană care a devenit celebră din pricina relațiilor intime întreținute cu muzicieni faimoși, dar și a lucrărilor sale în ipsos, de regulă reprezentând penisuri erecte ale unor cântăreți și cinești la modă (n. red.).

6 The GTOs (Girls Together Outrageously), trupă de fete care a activat în perioada 1968–1970 (n. red.).

7 Al doilea album de studio al cântăreței americane Carole King, vândut în 25 de milioane de exemplare în lumea întreagă și recompensat cu patru premii Grammy în anul 1972 (n. red.).

8 „O iubire mărunță” (n. red.).

APARIȚIA TRUPEI THE SIX

1966–1972

The Six au început ca o trupă de blues-rock numită The Dunne Brothers la mijlocul anilor '60, în Pittsburgh, Pennsylvania. Billy și Graham Dunne au fost crescuți de o mamă singură, Marlene Dunne, după ce tatăl lor, William Dunne Sr., i-a părăsit în 1954.

billy **dunne** (*solist, The Six*): Aveam șapte ani când a plecat tata, Graham avea cinci. Una dintre primele mele amintiri a fost când tata ne-a spus că se mută în Georgia. L-am întrebat dacă pot să vin cu el și a spus că nu.

Dar a lăsat în urmă vechea lui chitară Silvertone, iar eu și Graham ne certam cine putea să cânte la ea. Să cântăm la chitară era cam tot ce făceam. Nimeni nu ne-a învățat, am făcut-o singuri.

Pe urmă, când am mai crescut, rămâneam câteodată mai târziu după ore și mă jucam la pianul din sala de repetiții a corului.

În cele din urmă, când aveam vreo cincisprezece ani, mama a făcut economii și, de Crăciun, ne-a cumpărat mie și lui Graham o chitară Strat®. Graham a vrut-o pe aceea și l-am lăsat s-o ia. Eu am păstrat chitara Silvertone.

graham **dunne** (*chitară solo, The Six*): După ce eu și Billy am avut fiecare chitara lui, am început să scriem cântece împreună. Îmi doream chitara Silvertone, dar îmi dădeam seama că însemna mai mult pentru Billy. Așa că am luat-o eu pe cealaltă.

Billy: Totul a evoluat de acolo.

Graham: Billy s-a apucat serios să scrie cântece, să scrie versuri. Nu vorbea decât despre Bob Dylan. Mie îmi plăcea mai degrabă Roy Orbison. Cred că amândoi aveam visuri mărețe – voiam să fim The Beatles. Hei, toți voiau să fie The Beatles. Voi ai să fii The Beatles, pe urmă voi ai să fii The Stones.

Billy: Pentru mine, au fost Dylan și Lennon. *Free-wheelin' Bob Dylan*¹⁰ și *Hard Day's Night*¹¹. Acelea doar... Eram... Oamenii aceia erau călăuzele mele.

În 1967, când frații erau adolescenți, l-au cooptat pe bateristul Warren Rhodes, pe basistul Pete Loving și pe Chuck Williams la chitară ritmică.

Warren **Rhodes** (*baterist, The Six*): Un baterist are nevoie de o trupă. Nu e ca atunci când ești cântăreț sau chitarist – nu poți să cânți de unul singur. Nicio fată nu spunea: „Oh, Warren, cântă pasajul de tobe de la «Hey Joe»”.

Și voiam să intru și eu, omule! Ascultam The Who, The Kinks, The Yardbirds, chestii din astea. Voiam să fiu Keith Moon și Ringo, și Mitch Mitchell.

Billy: De Warren ne-a plăcut de la început. Și pe Pete a fost ușor să-l aducem. Era la școală cu noi, cânta la bas în formația liceului care a cântat la balul nostru. Când trupa s-a despărțit, i-am spus: „Pete, vino în trupa noastră”. A fost mereu foarte de treabă în toate privințele; voia doar să cânte rock.

Pe urmă a fost Chuck. Era cu câțiva ani mai mare decât noi, de la câteva orașe distanță. Dar îl cunoștea Pete, a garantat pentru el. Chuck era foarte respectabil – cu fălci pronunțate și părul blond, și tot restul. L-am chemat la audiere și s-a dovedit că era mai bun decât mine la chitară ritmică.

Voiam să fiu solist și acum aveam o trupă întreagă de cinci oameni cu care să pot face asta.

Graham: Am devenit mult mai buni, foarte repede. Adică, nu făceam decât să repetăm.

Warren: Zi și noapte. Mă trezeam, îmi luam bețele și mă duceam la garajul lui Billy și Graham. Dacă îmi sângerau degetele mari când mă duceam la culcare, atunci era o zi bună.

Graham: Adică, ce altceva era să facem? Niciunul nu avea iubită, în afară de Billy. Toate fetele voiau să iasă cu Billy. Și jur că Billy se îndrăgostea de o altă fată în fiecare săptămână. Mereu fusese așa.

La școala primară, o invitasă în oraș pe învățătoarea de la clasa a doua. Mama spunea mereu că se născuse nebun după fete. Glumea că asta o să-i aducă sfârșitul.

Warren: Am cântat la petreceri acasă și prin baruri. Timp de vreo șase luni, poate ceva mai mult. Eram plătiți cu bere. Ceea ce, când ești minor, nu e chiar atât de rău.

Graham: Nu ne petreceam timpul în, să zicem, *cele mai elegante* locuri. Au fost câteva dați în care s-a lăsat cu bătaie din cine știe ce motiv și ne făceam griji să nu fim prinși la mijloc. Odată, aveam un concert într-un bar sordid și un tip din față s-a amețit cam prea tare cu ceva. Și a început să dea cu pumnul în oameni. Eu mi-am văzut de treaba mea, cântându-mi riffurile, când deodată îl văd că vine spre mine!

Totul s-a petrecut cu viteza fulgerului. Bum! Era la pământ. Billy îl culcase la pământ.

Billy făcea asta de când eram copii. Mă duceam la ma-gazinel general și un puști a încercat să mă bată pentru câțiva cenți. Billy a alergat spre noi și pur și simplu l-a pus jos.

Warren: Pe atunci se știa că nu trebuie să spui prostii despre Graham dacă era pericolul să te audă Billy. Graham nu era foarte bun când eram la început. Îmi amintesc că eu și Pete i-am spus la un moment dat lui Billy: „Poate ar trebui să-l înlocuim pe Graham”, iar Billy a răspuns: „Mai ziceți asta o dată și o să vă înlocuim eu și Graham pe voi”. *[Râde]* Sincer, mi s-a părut tare. Mă gândeam: În regulă, atunci nu mă bag. Nu m-a deranjat niciodată prea mult că Billy și Graham credeau că e trupa lor. Îmi plăcea să mă consider un baterist liber. Încercam doar să mă distrez, cântând într-o trupă bună.

Graham: Am început să cântăm destul, încât oamenii din oraș să știe cine eram. Și Billy devenea solist. Avea și înfățișarea, știi? Toți aveam. Am încetat să ne mai tundem.

Billy: Umblam doar în blugi și am început să port catarama foarte mari la curea.

Warren: Graham și Pete au început să poarte tricouri foarte strâmte. Eu le spuneam: „Vă văd sfârcurile”. Ei credeau că e tare.

Billy: Am fost angajați pentru o nuntă. Era o chestie importantă. O nuntă însemna că aveam să fim ascultați de, știi tu, o sută de oameni. Cred că aveam nouăsprezece ani.

Am avut audiență pentru cuplul respectiv cu cel mai bun cântec al nostru. Era un cântec mai lent, mai folk, pe care îl scrisesem eu și se numea „Nevermore”. Mi-e și jenă numai cât mă gândesc la el. Sincer. Scriam despre Catonsville Nine¹² și lucruri din astea. Credeam că sunt Dylan. Dar am fost angajați.

Și, pe la jumătatea concertului de la nunta asta, am observat că un tip de vreo cincizeci de ani dansa cu o fată de douăzeci și ceva de ani și m-am gândit: *Oare tipul ăsta își dă seama cât de pervers arată?*

Și pe urmă mi-a picat fisa: era tata.

Graham: Tata era acolo cu o fată cam de vârsta noastră. Cred că mi-am dat seama înaintea lui Billy. L-am recunoscut din pozele pe care le păstra mama într-o cutie de pantofi sub pat.

Billy: Nu-mi venea să cred! Pe atunci, era plecat deja de zece ani. Și trebuia să fie în Georgia. Nenorocitul stătea pur și simplu în mijlocul ringului de dans, fără să aibă habar că băieții lui erau pe scenă. Trecuse atâta vreme de când nu ne mai văzuse, că nici nu ne-a recunoscut. Nici fețele noastre, nici vocile noastre, nimic.

Când am terminat de cântat, m-am uitat cum a ieșit de pe ringul de dans. Nici măcar nu ne-a privit. Adică, ce fel de sociopat trebuie să fii să nu observi că fiii tăi sunt chiar în fața ta? Cum e posibil așa ceva?

Din proprie experiență, biologia își spune cuvântul. Întâlnești un puști și știi că-i al tău, și-l iubești. Așa funcționează.

Graham: Billy a întrebat niște oameni de la nuntă despre el. Din

câte se părea, tatăl nostru locuia la distanță de câteva orașe. Era prieten cu familia miresei sau ceva de genul ăsta. Billy fierbea de nervi și repeta: „Nici măcar nu ne-a recunoscut”. Mereu am crezut că probabil ne recunoscuse și pur și simplu nu știuse ce să spună.

Billy: O iei razna când tatălui tău nu-i pasă de tine nici cât să te salute. Nu spun că era o chestie de autocompătimire. Nu stăteam să mă întreb: *De ce nu mă iubește?* Era mai degrabă: *Oh, OK, cam atât de sumbră poate fi lumea! Unii tați nu-și iubesc fiii!*

A fost o lecție despre ce să nu fii, atât pot să vă spun.

Graham: Oricum părea să fie un ticălos bețiv. Așa că, drum bun și cale bătută!

Billy: După ce s-a terminat nunta și toți își strângeau lucrurile, băusem prea multe beri... și am văzut o femeie care era chelneriță la barul hotelului. *[Zâmbește]* O fată superbă. Părul castaniu foarte lung, până la talie, și ochii mari și căprui. Sunt mort după ochii căprui. Îmi amintesc că purta o rochiță albastră, minusculă. Era minionă. Și-mi plăcea asta.

Stăteam acolo, în holul hotelului, în drum spre dubă, iar ea servea un client de la bar. Îți dădeai seama, doar uitându-te la ea, că nu punea botul la vrăjelile nimănui.

camila **dunne** (*soția lui Billy Dunne*): Oh, pe cuvânt, ce bine arăta... Slăbuț, dar vânjos, ceea ce a fost mereu genul meu. Și avea niște gene foarte dese. Și multă încredere în sine. Și un zâmbet foarte larg. Când l-am văzut în hol îmi amintesc că m-am gândit: *Eu de ce nu pot să întâlnesc un tip ca ăsta?*

Billy: M-am dus direct la ea, la barul acela, știi, cu un amplificator într-o mână și o chitară în cealaltă. Am spus: „Domnișoară? Aș vrea să-mi dai numărul tău de telefon, te rog”.

Ea stătea în dreptul casei de marcat. Avea o mână în șold. A râs și s-a uitat un pic pieziș la mine. Nu-mi amintesc exact ce a spus, dar a fost ceva de genul: „Și dacă nu ești genul meu?”

M-am aplecat peste bar și am zis: „Numele meu e Billy Dunne. Sunt solistul trupei The Dunne Brothers, iar dacă-mi dai numărul tău o să scriu un cântec despre tine”.

Camila: M-am dus acasă și i-am spus mamei că am cunoscut pe cineva. Și ea m-a întrebat: „Băiat de treabă?”

Iar eu am răspuns: „Asta nu știu”. *[Râde]* Tipii de treabă nu m-

au atras niciodată.

În vara și toamna anului 1969, The Dunne Brothers au avut mai multe spectacole în Pittsburgh și în orașele din împrejurimi.

Graham: Când Camila a început să vină cu noi, recunosc că nu m-am gândit că o să reziste mai mult decât celelalte, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că e diferită. Adică, prima dată când am întâlnit-o, a venit la un concert al nostru cu o bluză cu Tommy James. Asculta muzică bună.

Warren: Noi, ceilalți, începeam cu adevărat să facem sex, omule. Și Billy ieșea de pe piață. Noi eram toți cu fete, iar el stătea acolo, fuma un joint și bea o bere ca să aibă o ocupație.

Am ieșit odată din camera unei fete, îmi trăgeam fermoarul la pantaloni, iar Billy stătea pe canapea și se uita la Dick Cavett¹³. I-am zis: „Omule, trebuie să renunți la iubita aia”. Adică, tuturor ne plăcea de Camila, era o adevărată vulpiță și-ți spunea totul direct în față, ceea ce era grozav, dar... să fim serioși!

Billy: Mai fusesem îndrăgostit, îi spuseseam iubire, dar când am întâlnit-o [pe Camila], a fost ceva cu totul diferit. Ea pur și simplu... făcea ca lumea să aibă sens pentru mine. Mă făcea să mă plac și pe mine însumi mai mult.

Venea să ne vadă la repetiție și asculta cântecele mele noi, și-mi făcea observații bune despre tot. Și mai avea și un calm pe care... nu-l mai avea nimeni. Simțeam că, atunci când eram cu ea, totul o să fie bine. Era ca și cum mă ghidam după Steaua Polară.

Știi, cred că fata asta s-a născut mulțumită. Nu cu capsă pusă, cum ne naștem unii dintre noi. Eu spuneam că m-am născut distrus. Ea s-a născut întreagă. De acolo au venit versurile la „Born Broken”.

Camila: Când Billy i-a întâlnit pentru prima dată pe părinții mei, eram puțin neliniștită. Nu ai decât o șansă să faci o primă impresie, mai ales cu ei. I-am ales eu ținuta, inclusiv șosetele. L-am pus să poarte singura cravată pe care o avea.

L-au plăcut la nebunie. Au spus că e fermecător, dar mama era puțin îngrijorată că aveam încredere într-un tip dintr-o formație.

Billy: Pete era singurul care părea să înțeleagă de ce aș avea o

iubită. Într-o zi, când împachetam lucrurile pentru un spectacol, Chuck a spus: „Doar spune-i că nu ești genul care să stea cu o singură femeie. Fetele înțeleg asta”. *[Râde]* Asta nu avea să țină cu Camila.

Warren: Chuck era foarte de treabă. Trecea direct la miezul problemei. Arăta, cumva, ca și cum nu avusese o idee interesantă în viața lui, dar te putea lua prin surprindere. El m-a făcut să-mi placă Status Quo. Încă îi mai ascult.

La 1 decembrie 1969, Sistemul de Servicii Selective al Statelor Unite¹⁴ a organizat o loterie care să stabilească ordinea de recrutare pentru 1970. Billy și Graham Dunne, amândoi născuți în decembrie, aveau numere neobișnuit de mari. Warren a ratat la mustață. Pete Loving era la mijloc. Dar Chuck Williams, născut la 24 aprilie 1949, a primit numărul de loterie 2.

Graham: Chuck a fost chemat la recrutare. Îmi amintesc că stăteam la masa din bucătăria lui Chuck, iar el spunea că pleacă în Vietnam. Eu și Billy ne tot gândeam la feluri în care să poată scăpa de asta. El însă ne-a tăiat-o că nu e laș. Ultima dată când l-am văzut, cântam într-un bar de lângă Duquesne. Am spus: „O să te întorci în trupă când termini”.

Warren: Billy a cântat părțile lui Chuck o vreme, dar auziserăm că Eddie Loving [fratele mai mic al lui Pete] era destul de bun la chitară. L-am invitat la o audiție.

Billy: Nimeni nu îl putea înlocui pe Chuck, dar eram angajați din ce în ce mai des pentru spectacole și nu voiam să mai cânt la chitară ritmică pe scenă, așa că l-am invitat pe Eddie. Ne-am gândit că, o vreme, ar putea să ne dea o mână de ajutor.

eddie loving (*chitară ritmică, The Six*): Mă înțelegeam bine cu toată lumea, dar mi-am dat seama că Billy și Graham voiau doar să mă pliez pe modelul pe care mi-l impuneau ei, știi? *Cântă asta, fă aia!*

Graham: După câteva luni, am primit vești de la unul dintre foștii vecini ai lui Chuck.

Billy: Chuck murise în Cambodgia. Nu era acolo nici de șase luni, cred.

Câteodată stai și te întrebi de ce n-ai fost tu, ce te face pe tine atât de special, încât să rămâi în siguranță. Ce se întâmplă în lume nu prea are sens.

La sfârșitul anului 1970, the Dunne Brothers au avut un concert la Pint, în Baltimore, unde Rick Marks, solist la the Winters, era în public. Impresionat de sunetul lor autentic și plăcându-l pe Billy, le-a oferit băieților șansa de a cânta în deschiderea câtorva concerte ale trupei sale în timpul turneului din nord-est.

The Dunne Brothers s-au alăturat trupei the Winters și au devenit imediat influențați de sunetul acesteia, fiind totodată fascinați de Karen, cântăreața la clape.

Karen (cântăreață la clape, The Six): Prima dată când i-am întâlnit pe Dunne Brothers, Graham m-a întrebat: „Cum te cheamă?”

Am spus: „Karen”.

Și el a zis: „Și mai cum?”

Mie însă mi s-a părut că a întrebat iar „Cum te cheamă?”, de parcă nu mă auzise.

Așa că am spus: „Karen”.

Iar el a râs și a întrebat: „Karen Karen?”

De atunci, toți mi-au spus Karen Karen. Numele meu de familie e Sirko, apropo, dar Karen Karen pur și simplu s-a păstrat.

Billy: Karen adăuga ceva în plus, un soi de strălucire, la ceea ce făceau The Winters. Am început să mă gândesc că poate aveam nevoie de așa ceva.

Graham: Eu și Billy ne gândeam: „Poate nu avem nevoie de cineva precum Karen. Poate avem nevoie de Karen”.

Karen: Am plecat din The Winters pentru că mă săturasem până-n gât de toți din trupă, care încercau să se culce cu mine, iar eu voiam doar să cânt.

Și-mi plăcea de Camila. Stătea câteodată după concerte, când venea să-l viziteze pe Billy. Îmi plăcea că Billy o aducea câteodată sau că era mereu la telefon cu ea. Era o atmosferă mai bună, în general.

Camila: Când au plecat în turneu cu The Winters, mergeam cu mașina la toate concertele din weekend și stăteam în culise. După ce petreceam patru ore la volan și ajungeam – de obicei, era vorba de locuri destul de mizere, cu gumă de mestecat peste tot și în care ți se lipeau pantofii de podea –, îmi spuneam numele la ușă, iar ei mă conduceau în spate și iată-mă, luam parte la tot!

Intram în cameră, iar Graham, Eddie și toți ceilalți țipau: „Camila!” Billy venea și mă lua în brațe. Odată ce a început și Karen să stea cu noi... totul s-a potrivit parcă și mai bine. Mă simțeam ca și cum *Aici e locul meu*.

Graham: Karen Karen a fost un adaos minunat la trupă. A îmbunătățit totul. Și era și frumoasă. Adică, pe lângă faptul că era talentată. Mereu am crezut că semăna puțin cu Ali MacGraw.

Karen: Când am spus că îmi plăcea faptul că băieții de la Dunne Brothers nu încercau să se dea la mine nu era valabil și pentru Graham Dunne. Știam că mă place deopotrivă pentru talentul meu și înfățișare. Așa că asta nu m-a deranjat prea mult. Era drăguț, de fapt. În plus, Graham era un tip sexy. Mai ales în anii '70.

N-am înțeles niciodată ideea că „Billy e un sex-simbol”. Adică, avea părul negru, ochii negri, pomeți proeminenți. Mie însă îmi plac bărbații mai puțin frumusei. Îmi place când arată puțin periculos, dar de fapt sunt foarte blânzi. Așa e Graham. Umeri lați, pieptul păros, părul castaniu. Era chipeș, dar necizelat pe ici, pe colo.

Însă recunosc că Billy știa cum să poarte o pereche de blugi.

Billy: Karen era o cântăreață grozavă. Asta e tot. Întotdeauna spun că nu-mi pasă dacă ești bărbat, femeie, alb, negru, homosexual, heterosexul, oricare dintre astea. Dacă știi să cânti bine, cânti bine. Din punctul ăsta de vedere, muzica uniformizează grozav.

Karen: Bărbații cred deseori că merită laude pentru că le tratează pe femei ca pe oameni.

Warren: S-a întâmplat cam pe vremea când Billy a început să exagereze un pic cu băutura. Petrecea la fel ca noi toți, dar când noi plecam cu fetele pe care le întâlneam, el rămânea la băut.

Întotdeauna părea în regulă dimineața, și toți o cam luam razna acolo. Poate cu excepția lui Pete. El întâlnește o fată, Jenny, din Boston, și vorbea mereu la telefon cu ea.

Graham: Orice face Billy, face la maximum. Iubește mult, bea mult. Chiar și felul în care cheltuie banii, de parcă i-ar da gaură în buzunar. A fost unul dintre motivele pentru care îi spuneam ca, măcar în privința Camilei, să o ia mai încet.

Billy: Camila venea câteodată cu noi, dar de multe ori aștepta acasă. Încă mai locuia cu părinții ei, iar eu o sunam în fiecare seară de pe drum.

Camila: Când nu avea o monedă să dea telefon, suna cu taxă inversă, iar când răspundeam, spunea „Billy Dunne o iubește pe Camila Martinez”, apoi închidea înainte să se taxeze apelul. *[Râde]* Mama își dădea mereu ochii peste cap, dar eu credeam că e drăguț.

Karen: La câteva săptămâni după ce am intrat în trupă, am zis: „Avem nevoie de un nume nou”. The Dunne Brothers nu mai avea sens.

Eddie: Eu spuneam de mult că avem nevoie de un nume nou.

Billy: Ne făcuserăm o grămadă de fani cu numele acela. Nu voiam să-l schimb.

Warren: Nu putem hotărî cum să ne numim. Cred că cineva a sugerat The Dipsticks. Eu voiam să alegem Shaggin’.

Eddie: Pete a zis: „Nu o să poți face șase oameni să fie de acord cu asta”.

Atunci am întrebat: „Ce ziceți de The Six?”

Karen: Am primit un telefon de la un agent care angaja trupe în Philly, de unde vin eu. Tipul a zis că The Winters se retrăsese de la un festival de acolo și a întrebat dacă vrem să cântăm noi. Am spus: „Sigur, dar nu ne mai cheamă The Dunne Brothers”.

El a întrebat: „Păi, ce să scriu pe afiș?”

I-am răspuns: „Nu sunt sigură, dar o să ajungem toți șase acolo”.

Și mi-a plăcut cum a sunat: „The Six”.

Warren: O parte din genialitatea numelui venea din faptul că era atât de aproape de „The Sex”, dar nu cred că a vorbit careva dintre noi despre asta. Era atât de clar, încât nu era nevoie să o scoatem

în evidență.

Karen: Nu mi s-a părut că sună a ceva anume.

Billy: „The Sex”? Nu, nu a avut nicio treabă cu asta.

Graham: Cuvântul era foarte apropiat de „sex”. A avut mare legătură cu asta.

Billy: Am cântat la spectacolul acela din Philly ca The Six și, pe urmă, am primit o ofertă să mai avem un concert în oraș. Apoi în Harrisburg. Și încă unul în Allentown. Ni s-a cerut să cântăm de Revelion la un bar din Hartford.

Nu prea făceam bani, dar eu îmi cheltuiau și ultimul dolar, scoțând-o pe Camila în oraș ori de câte ori eram acasă. Mergeam la o pizzerie la câteva străzi distanță de casa părinților ei sau împrumutam bani de la Graham ori de la Warren ca s-o duc într-un loc drăguț. Ea îmi spunea mereu să încetez. Zicea: „Dacă voiam să fiu cu un tip bogat, nu i-aș fi dat numărul de telefon unui solist dintr-o trupă de nunți”.

Camila: Billy avea carismă, iar eu m-am îndrăgostit de asta. Așa făceam mereu. De cei care ardeau mocnit, de cei gânditori. Multe dintre prietenele mele căutau tipi care să-și permită un inel frumos, dar eu voiam pe cineva *fascinant*.

Graham: Prin '71, am programat niște concerte în New York.

Eddie: New York era... Așa știai că ești cineva.

Graham: Într-o seară, cântam la un bar din Bowery și afară, pe stradă, fumând o țigară, era un tip care se numea Rod Reyes.

rod **reyes** (*manager, The Six*): Billy Dunne era un star rock. Se vedea, pur și simplu. Era foarte sigur pe el, știa cui să cânte din mulțime. Era o emoție pe care o insufla cântecelor lui.

Există o calitate pe care o au unii oameni. Dacă iei nouă tipi, plus Mick Jagger, și-i aliniezi, cineva care nu a auzit niciodată de Rolling Stones tot ar putea să arate la Jagger și să spună: „Acela e un star rock”.

Billy avea calitatea asta, iar trupa suna bine.

Billy: Când a venit Rod la noi după concertul de la Wreckage, acela a fost un moment de cumpănă.

Rod: Când am început să lucrez cu trupa, am avut niște idei. Unele au fost primite bine, altele... nu prea.

Graham: Rod mi-a spus că trebuie să renunț la jumătate din solouri. A motivat că sunt interesante pentru oamenii cărora le plac chestiile tehnice la chitară, dar plictisitoare pentru toți ceilalți.

Am spus: „De ce aş cânta pentru oameni cărora nu le pasă de o chitară bună?”

Răspunsul lui a fost: „Dacă vrei să fii uriaș, trebuie să fii pentru toată lumea”.

Billy: Rod mi-a spus să nu mai scriu despre lucruri pe care nu le cunosc. A zis: „Nu reinventa roata. Scrie despre iubita ta”. De departe, cel mai bun sfat din carieră pe care l-am primit vreodată.

Karen: Rod mi-a spus să port bluze decoltate, iar eu i-am zis: „Visezi”, și asta a fost tot.

Eddie: Să îți spun eu când e cel mai tare pentru un muzician rock-and-roll. Oamenii cred că e atunci când ajungi în vârf, dar nu. Atunci ai parte de presiuni și de așteptări. E bine când toți cred că te îndrepti în viteză spre ceva, când ai potențial. Potențialul e bucurie pură.

Graham: Cu cât eram mai mult plecați, cu atât devenea mai sălbatic totul. Și Billy nu era chiar... Uite, lui Billy îi plăcea atenția. Mai ales din partea femeilor. Dar, măcar în acel moment, asta era tot. Doar atenție.

Billy: Erau multe lucruri pe care trebuia să le ținem în echilibru. Să iubești pe cineva de acasă, să fii plecat la drum. Fetele veneau în culise, iar eu eram cel pe care voiau să-l întâlnească. Eram... Nu știam cum trebuie să fie o relație.

Camila: Eu și Billy începuserăm să ne certăm. Recunosc că voiam

ceva deloc practic pe atunci. Voiam să mă întâlnesc cu un star rock, dar și ca acesta să fie permanent la dispoziția mea. Mă enervam când nu putea să facă exact ce voiam eu. Eram tânără. Și el era tânăr.

Câteodată era atât de rău, încât nu ne mai vorbeam cu zilele. Și pe urmă unul îl suna pe celălalt, și ne ceream scuze, iar lucrurile redeveneau ca înainte. Îl iubeam și știam că mă iubește. Nu era ușor, dar așa cum mama îmi amintea: „Ție nu ți-a plăcut niciodată ceva ușor”.

Graham: Într-o seară, eu și Billy ne urcam în duba care să ne ducă în Tennessee sau Kentucky, sau undeva. Camila a venit să ne conducă, iar când Rod a venit cu mașina, Billy și-a luat la revedere.

I-a dat Camilei părul de pe față și și-a lipit buzele de fruntea ei. Îmi amintesc că nu a sărutat-o cu adevărat. Doar și-a lăsat buzele acolo, iar eu mi-am zis: *Niciodată nu am ținut așa la cineva.*

Billy: Am scris „Señora” pentru Camila și permite-mi să spun că oamenilor le-a plăcut mult cântecul acela. Destul de curând, la cele mai bune concerte, oamenii se ridicau de pe scaune, începeau să danseze, cântau cu noi.

Camila: Nu m-a lăsat inima să-i spun că, practic, eram *señorita*. Adică, îți alegi bătațiile. În plus, odată ce l-am ascultat... „Lasă-mă să te duc/ În spate/ Drumul pare lung/ Și noaptea pare neagră./ Dar noi doi suntem bravi exploratori/ Eu și *señora* mea de aur”.

Mi-a plăcut. Am iubit cântecul acela.

Billy: Am făcut un demo cu „Señora” și „When the Sun Shines on You”.

Rod: Contactele mele importante erau toate în LA deja. Le-am spus celor din trupă, cred că era prin '72... Am spus: „Trebuie să plecăm spre vest”.

Eddie: California era locul unde se întâmplau toate chestiile tari, știi ce vreau să zic?

Billy: M-am gândit: *Ceva înăuntrul meu îmi spune că trebuie să facem asta.*

Warren: Eram pregătit să plec. Am spus: „Hai să urcăm în dubă”.

Billy: M-am dus acasă la părinții Camilei și am rugat-o să se așeze pe marginea patului. I-am spus: „Vrei să vii cu noi?”

Ea a întrebat: „Și eu ce-aș face?”

Am spus: „Nu știu”.

Ea a întrebat: „Vrei doar să vin cu voi?”

Eu am răspuns: „Cred că da”.

Ea a stat o secundă și pe urmă a zis: „Nu, mersi!”

Am întrebat-o dacă putem rămâne împreună, iar ea a vrut să știe: „O să te întorci?” I-am răspuns cănu știu.

Răspunsul ei a fost: „Atunci, nu”. Și m-a părăsit.

Camila: M-am enervat. Că pleca. Și am izbucnit în fața lui. Nu știam cum altfel să reacționez.

Karen: M-a sunat Camila înainte să plecăm în turneu. Mi-a povestit că se despărțise de Billy. I-am spus: „Credeam că-l iubești”.

Și ea a zis: „Nici măcar nu a încercat să mă contrazică!”

Am sfătuit-o: „Dacă îl iubești, ar trebui să-i spui”.

Iar ea a zis: „El e cel care pleacă! El trebuie să rezolve problema”.

Camila: Iubirea și mândria nu fac casă bună.

Billy: Ce puteam face? Nu voia să vină cu mine, iar eu... nu puteam să rămân.

Graham: Ne-am făcut bagajele și ne-am luat rămas-bun de la mama. Se măritase cu un poștaş, între timp. Adică, știu că numele lui era Dave, dar, până în ziua în care a murit, așa i-am spus, poștaşul, pentru că asta era. Tipul livra corespondența la biroul ei. Era poștaşul.

În orice caz, am lăsat-o pe mama cu poștaşul și ne-am urcat în dubă.

Karen: Am avut concerte peste tot, din Pennsylvania până în California.

Billy: Camila a ales, iar o mare parte din mine spunea: *În fine, o să fiu singur atunci. Să văd dacă-i place.*

Graham: Billy și-a pierdut complet mințile în călătoria aia.

Rod: Nu din cauza femeilor îmi făceam griji cu Billy, deși au fost multe femei. Billy se amețea atât de tare după spectacole, încât trebuia să-l trezesc în după-amiaza următoare, plesnindu-l peste față, atât de dus era.

Camila: Îmi era rău fizic fără el. Îmi... trăgeam palme. În fiecare zi. Mă trezeam plângând. Mama îmi tot spunea să-l caut. Să-mi retrag cuvintele. Dar mi se părea că e prea târziu. Plecase mai departe fără mine. Să-și îndeplinească visurile. Așa cum trebuia să facă.

Warren: Când am ajuns în LA, Rod ne-a făcut rost de camere la Hyatt House.

greg mcguinness (*fost receptioner, Continental Hyatt House*): Ah, mi-ar plăcea să-ți spun că-mi amintesc când au venit The Six și au stat la noi! Dar... nu-mi amintesc. Se întâmplau atât de multe, erau atât de multe trupe pe atunci! Era greu să le ții evidența, îmi amintesc că i-am cunoscut pe Billy Dunne și Warren Rhodes mai târziu, dar pe atunci, nu.

Warren: Rod și-a sunat cunoștințele. Am început să avem concerte mai mari.

Eddie: LA era de belea. Oriunde te uitai, erai înconjurat de oameni care iubeau muzica și adorau să petreacă. Mi-am zis: *De ce naiba n-am venit mai devreme?* Fetele erau superbe. Drogurile erau ieftine.

Billy: Am avut câteva concerte prin Hollywood. La Whisky, Roxy, P.J.'s. Tocmai scrisesem un cântec nou, „Farther from You”. Era despre cât de dor îmi era de Camila, cât de departe mă simțeam de ea.

Când am ajuns pe Strip, mi s-a părut că în sfârșit ne intram în drepturi.

Graham: Am început să ne îmbrăcăm puțin mai bine. Trebuia să te cizelezi un pic în LA. Mi-am luat obiceiu să port cămăși deschiate până la jumătatea pieptului. Mi se părea că sunt al naibii de sexy.

Billy: Cam pe atunci a început să-mi placă... cum i se spune acum? Smoching canadian? Purtam cămașă de blugi cu blugi, aproape în fiecare zi.

Karen: Mi se părea că nu mă pot concentra la cântat dacă purtam fuste scurte și cizme, și tot restul. Adică, îmi plăcea aspectul, dar purtam blugi cu talie înaltă și bluze pe gât aproape tot timpul.

Graham: Karen era al dracului de sexy cu bluzele alea pe gât.

Rod: După ce au început să aibă parte de ceva atenție, le-am pregătit un spectacol la Troubadour.

Graham: „Farther from You” era un cântec grozav. Și se vedea că Billy îl simțea. Billy nu era genul care să se poată preface. Când suferea sau se bucura, o simțai.

La spectacolul programat la Troubadour în seara aceea, când cântam, m-am uitat la Karen și era prinsă, știi? Și m-am uitat la Billy, iar el cânta din toate pu-terile, și mi-am zis: *E cel mai bun spectacol al nostru de până acum*.

Rod: L-am văzut pe Teddy Price stând în spate și ascultând. Nu-l întâlnisem până atunci, dar știam că e producător la Runner Records. Aveam câțiva prieteni în comun. După spectacol, a venit la mine și mi-a spus: „Asistentul meu v-a ascultat la P.J.’s. I-am spus că o să vin și eu să vă ascult”.

Billy: Am coborât de pe scenă și vine Rod la mine cu un tip foarte înalt și gras în costum, și zice: „Billy, vreau să ți-l prezint pe Teddy Price”.

Primul lucru pe care îl spune Teddy – și trebuie să țineți minte că avea un accent britanic foarte pu-ternic și scorțos: „Ai un talent dat naibii de a scrie despre fata aia”.

Karen: Mă uitam la Billy și am avut senzația că mă uitam la un câine care își găsea stăpânul. Voia să-i facă pe plac, voia să semneze contractul. Emană asta prin toți porii.

Warren: Teddy Price era urât ca moartea. O față pe care doar o mamă putea s-o iubească. *[Râde]* Glumesc și eu. Dar chiar era urât. Mi-a plăcut că lui nu părea să-i pese.

Karen: Asta înseamnă să fii bărbat. O față urâtă nu înseamnă sfârșitul pentru tine.

Billy: Am dat mâna cu Teddy, iar el m-a întrebat dacă mai am cântece precum cele pe care tocmai le ascultase. Am spus: „Da, domnule”.

El a zis: „Unde vezi trupa asta peste cinci ani? Peste zece ani?”

Iar eu am răspuns: „O să fim cea mai mare trupă din lume”.

Warren: În noaptea aia am dat pentru prima dată autograf pe o pereche de sâni. Vine fata la mine și-și descheie cămașa și spune: „Dă-mi un autograf”. Așa că i-am dat. Ți zic, e o amintire pe care o păstrezi toată viața.

În săptămâna următoare, Teddy a vizitat trupa în sala de repetiții din San Fernando Valley și a ascultat cele șapte cântece pe care le pregătiseră băieții. La scurt timp după aceea, au fost invitați la sediul Runner Records și le-au fost prezentați directorului Rich Palentino, care le-a oferit un contract de înregistrare și publicare. Teddy Price, personal, avea să le producă albumul.

Graham: Am semnat contractul pe la patru după-amiaza și îmi amintesc că am ieșit pe Sunset Boulevard, toți șase, cu soarele în ochi și simțind că întregul Los Angeles își deschisese brațele și spusese: „Intrați, scumpilor!”

Acum câțiva ani am văzut un tricou pe care scria: „Mi-am pus ochelarii fiindcă viitorul meu e strălucitor” și mi-am zis că răhățelul ăla de puști care-l purta habar nu avea despre ce e vorba. Nu stătuse niciodată pe Sunset Boulevard cu soarele orbitor în ochi, avându-i alături pe cei cinci cei mai buni prieteni, și cu un contract semnat în buzunarul din spate.

Billy: În noaptea aceea, toți petreceau la Rainbow, dar eu am plecat, am mers pe stradă până la un telefon public. Imaginează-ți că ți-ai îndeplinit cel mai nebunesc vis și te simți gol pe dinăuntru! Nu însemna nimic dacă nu puteam să-l împart cu Camila. Așa că am sunat-o.

Îmi bătea inima cu putere când a sunat telefonul. Am pus degetele pe puls și zvâcnea. Când a răspuns, ei bine, a fost ca și cum te întinzi în pat după o zi lungă. Mă simțeam mult mai bine, doar pentru că îi auzeam vocea. I-am spus: „Mi-e dor de tine! Nu cred că pot să trăiesc fără tine”.

Ea mi-a răspuns: „Și mie mi-e dor de tine”.

Am întrebat: „De ce facem chestia asta? Ar trebui să fim împreună”.

Iar ea a răspuns: „Da, știu”.

O vreme, am rămas tăcuți la telefon, dar pe urmă am zis: „Dacă aș avea un contract pentru un disc, te-ai mărita cu mine?”

Ea a spus: „Poftim?”

Camila: Eram atât de bucuroasă pentru el dacă era adevărat! Muncise din greu pentru asta!

Billy: Am spus-o din nou. „Dacă aș avea un contract pentru un disc, te-ai mărita cu mine?”

Ea m-a întrebat: „Ai primit un contract?”

Și atunci am știut, chiar în clipa aia. Camila era sufletul meu pereche. Îi păsa mai mult de contract decât de orice altceva. Am spus: „Nu mi-ai răspuns la întrebare”.

Ea a zis: „Ai primit contractul, da sau nu?”

Am răspuns: „Te măriți cu mine, da sau nu?”

Ea nu a zis nimic o vreme, pe urmă a spus: „Da”.

Și atunci am zis și eu: „Da”.

A început să țipe, atât era de bucuroasă! Am spus: „Vino aici, iubito! Hai să ne căsătorim!”

9 Prescurtare de la firma de chitare Stratocaster (n. tr.).

10 *The Freewheelin' Bob Dylan* este al doilea album de studio al cântărețului Bob Dylan, lansat în mai 1963 de Columbia Records (n. red.).

11 *A Hard Day's Night* este al treilea album de studio al trupei the Beatles, lansat în iulie 1964 de Parlophone (n. red.).

12 Grup de nouă activiști catolici care au incendiat dosare de recrutare ca să protesteze față de războiul din Vietnam (n. tr.).

13 Richard „Dick” Alva Cavett (n. 1936), vedetă americană de televiziune și realizatorul unor interviuri de excepție cu personalități precum: Salvador Dalí, Katharine Hepburn, Judy Garland, Marlon Brando, Ingmar Bergman, John Lennon, George Harrison sau Richard Burton (n. red.).

14 Sistemul de Servicii Selective este o agenție independentă a guvernului Statelor Unite care păstrează informații cu privire la persoanele care ar putea fi supuse recrutării militare (n. red.).

Hotărâtă să-și facă un nume dincolo de Sunset Strip, Daisy Jones a început să-și scrie propriile cântece. Înarmată doar cu un pix și hârtie – și fără pic de instruire muzicală –, Daisy a creat un întreg album, care curând a crescut, incluzând schițe brute pentru peste o sută de cântece.

Într-o seară din vara anului '72, Daisy a participat la concertul trupei Mi Vida, care avea loc la Ash Grove. Se întâlnea cu solistul de la Mi Vida, Jim Blades, pe atunci. Spre sfârșitul concertului, Jim a invitat-o pe scenă pe Daisy ca să cânte „Son of a Preacher Man” cu formația.

simone: Daisy avea părul foarte lung, scăpase de breton. Purta mereu cercei rotunzi și niciodată pantofi. Era foarte tare.

În noaptea aceea, la Ash Grove, stăteam amândouă în spate, iar Jim încerca să o convingă să urce pe scenă, dar ea refuza întruna. Însă el a continuat toată noaptea și, până la urmă, Daisy i-a făcut pe plac.

daisy: A fost un sentiment ireal. Toți oamenii aceia se uitau la mine, așteptând să se întâmple ceva.

simone: Când a început să cânte cu Jim, era puțin timidă, ceea ce m-a surprins, dar am simțit că, pe măsură ce continua, se implica tot mai mult. Și pe urmă, cam pe la al doilea refren, și-a dat drumul pur și simplu. Zâmbea. Era fericită acolo. Iar oamenii nu-și puteau lua ochii de la ea. Până să ajungă la final, Jim se oprise din cântat și a lăsat-o doar pe ea. Pur și simplu, Daisy a înnebunit sala.

jim **blades** (solist, Mi Vida): Daisy avea o voce incredibilă. Era aspră, dar nu hârșăită. Ai fi zis că are în gât niște pietre printre care trebuia să iasă sunetul. Făcea ca tot ce cânta să pară complex

și interesant, și un pic imprevizibil. Eu n-am avut niciodată o voce prea grozavă. Nu e nevoie să ai o voce grozavă ca să fii cântăreț dacă ai piese destul de bune. Dar Daisy avea tot ce-i trebuia, frate!

Cânta mereu din abdomen. Oamenilor le trebuie ani de zile să învețe să cânte așa, iar Daisy o făcea natural, o făcea cântând în mașină lângă tine sau împăturind rufe. Eu încercam s-o fac mereu să cânte cu mine, dar ea spunea mereu nu, până în seara aceea la Ash Grove.

Cred că a fost în sfârșit de acord să cânte în public pentru că voia foarte mult să scrie cântece. I-am zis: „Cel mai mare avantaj pe care îl au cântecele tale e că le-ai putea cânta tu”. Cea mai mare calitate a sa era că oamenii nu-și puteau lua ochii de la ea. I-am spus să folosească asta.

daisy: Mi se părea că Jim spunea, practic, că nimănui nu-i păsa ce cântam câtă vreme se putea uita bine la mine. Jim mă enerva mereu.

jim: Dacă nu mă înșală memoria, Daisy a aruncat cu rujul în mine, dar când s-a calmat, m-a întrebat dacă ar trebui să încerce să dea câteva concerte.

daisy: Voiam să-mi fie ascultate cântecele. Așa că am început să cânt puțin prin LA. Cântam cântece de-ale mele, apoi cu Simone.

greg mcguinness: Știi, Daisy se întâlnea cu toți...

Adică, ah, frate, când s-a stârnit cearta aia dintre Tick Yune și Larry Hapman în față la Licorice Pizza, iar Tick i-a umflat ochiul lui Larry? Ce nebunie a fost! Eram acolo. Îmi cumpăram LP-ul „Dark Side of the Moon”. Când era asta? Spre sfârșitul anului '72? Poate la începutul lui '73? M-am uitat afară, iar Tick îl ținea strâns de cap pe Larry. Oamenii spuneau că se ceartă din cauza lui Daisy.

În plus, auzisem că Dick Poller și Frankie Bates încercaseră amândoi să o convingă să înregistreze un demo, dar ea îi refuzase.

daisy: Dintr-odată, erau foarte mulți oameni care încercau să mă convingă să fac un demo. O sumedenie de bărbați voiau să fie managerii mei, dar știam ce însemna asta. LA e plin de bărbați care abia așteaptă ca o fată naivă să le creadă tâmpeniile.

Hank Allen era cel mai puțin lingușitor. El a fost cel pe care îl puteam tolera cât de cât.

În acel moment, mă mutasem de la părinții mei la Chateau Marmont. Închiriasem o casuță în spate. Și Hank era tot timpul la

ușa mea, lăsându-mi mesaje.El a fost singurul care nu vorbea despre mine, ci despre cântecele mele.

Am spus: „Bine, dacă vrei să fii managerul meu, poți să fii”.

simone: Când am cunoscut-o pe Daisy, eu eram cea mai mare, mai înțeleaptă și mai grozavă, dar la începutul anilor '70, Daisy era aceea.

Îmi amintesc că eram în camera ei la Marmont odată și mă uitam prin dulapul ei, și am văzut tot felul de eșarfe și salopete Halston. I-am spus: „Când ți-ai luat toate hainele astea de la Halston?”

Ea a răspuns: „Oh, mi le-au trimis ei!”

Am întrebat: „Cine ți le-a trimis?”

Ea a spus: „Cineva de la Halston.”

Era o fată care nu lansase încă nicio piesă. Niciun album, niciun single, dar apăsarea în fotografii cu staruri rock din reviste. Toți o iubeau.

Am luat totuși câteva haine Halston de la ea.

daisy: M-am dus la Larrabee Sound să înregistrez acel demo pe care voia Hank să-l fac. Cred că era un cântec de Jackson Browne. Hank voia să cânt piesa foarte dulceag, dar nu o simțeam deloc. Am cântat-o cum am vrut eu. Puțin aspru, puțin șoptit. Hank a spus: „Putem să tragem o singură variantă în care o cânti lin, poate cu un ton mai sus?”

Mi-am luat poșeta și am zis: „Nu”. Și am plecat.

simone: A semnat cu Runner Records imediat după aceea.

daisy: Nu-mi păsa de nimic în afară de scris cântece. Cântatul era ok, dar nu voiam să fiu o simplă păpușă pe scenă care să cânte cuvintele altcuiva. Voiam să fac ce vreau eu. Voiam să-mi cânt propriile cântece.

simone: Daisy nu prețuiește nimic din ce a obținut ușor. Banii, înfățișarea, chiar și vocea ei. Voia ca oamenii să o *asculte*.

daisy: Am semnat contractul cu Runner Records, dar nu l-am citit.

Nu voiam să citesc contracte și să acord atenție cui trebuia să dau bani și la ce se aștepta de la mine. Voiam să scriu cântece și să mă droghez.

simone: Cei de la casa de discuri au programat o întâlnire de început, așa că m-am dus la ea acasă și am conceput o ținută perfectă, apoi am căutat prin caietul ei de cântece ca să fie ce trebuie. Când a plecat într-acolo în dimineața aceea, parcă plutea.

Dar nu știu câte ore mai târziu, a apărut la mine acasă, și mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. Am întrebat: „Ce se întâmplă?” Ea doar a clătinat din cap și a trecut direct pe lângă mine. S-a dus în bucătărie, a luat sticla de șampanie pe care o cumpăraserăm ca să sărbătorim, a deschis-o și s-a dus în baie. M-am dus după ea, iar Daisy își pregătea baia. Și-a scos hainele și s-a băgat în cadă. A luat o gură direct din sticlă.

Am spus: „Vorbește cu mine! Ce s-a întâmplat?”

Ea a răspuns: „Nu le pasă de mine”. Cred că, la întâlnirea aceea, i-au dat o listă de cântece pe care se așteptau să le cânte și erau chestii comerciale. „Leaving on a Jet Plane”, genul acela.

I-am spus: „Dar cântecele tale?”

Ea a răspuns: „Nu le plac cântecele mele”.

daisy: Au răsfoit tot caietul și nu au găsit un cântec acolo – nici măcar unul – despre care să creadă că ar trebui să-l înregistrez.

Am zis: „Dar asta? Și asta? Și asta?”

Eram la masă cu Rich Palentino și răsfoiam caietul acela, panicată. Mă gândeam că probabil nu le citiseră. Îmi tot spuneau că piesele nu erau gata încă. Și că nu eram pregătită să scriu cântece.

simone: S-a îmbătat în cadă, iar eu nu am putut decât să mă asigur că, atunci când adoarme, o scot și o pun în pat. Și exact asta am făcut.

daisy: M-am trezit a doua zi și m-am dus acasă. Am încercat să uit, zăcând la piscină. Când n-a mers chestia asta, am fumat câteva țigări, apoi am tras niște linii. Pe urmă, a venit Hank și a încercat să mă calmeze.

Am spus: „Scoate-mă din chestia asta”, iar el îmi tot zicea că nu vreau să ies din asta.

Am spus: „Ba da, vreau!”

El a zis: „Nu, nu vrei”.

M-am enervat atât de tare, încât am fugit din casă mai repede decât mă putea prinde Hank. Am condus direct la Runner Records. Eram în parcare când mi-am dat seama că încă purtam un sutien și blugi. M-am dus drept în biroul lui Rich Palentino și am rupt contractul. Rich doar a râs și a spus: „A sunat Hank și mi-a spus că s-ar putea să faci asta. Scumpo, nu așa funcționează contractele!”

simone: Daisy era Carole King, era Laura Nyro¹⁵. Drace, ar fi putut să fie Joni Mitchell¹⁶. Și ei voiau să fie Olivia Newton-John.

daisy: M-am întors la Marmont. Plânsesem; îmi curgea rimelul pe față. Hank mă aștepta, stătea pe trepte. A spus: „Ce-ar fi să dormi puțin?”

Am zis: „Nu pot să dorm. Am luat prea multă cocaină și prea multă dexedrină”.

A zis că are ceva pentru mine. Am crezut că o să-mi dea quaalude¹⁷, de parcă asta avea să rezolve ceva, dar mi-a dat Seconal. Am adormit imediat și m-am trezit simțindu-mă mult mai bine. Fără mahmureală. Fără nimic. Pentru prima dată în viața mea, dormisem ca un prunc.

Din acel moment, am luat dexedrină ca să rezist ziua și tablete roșii ca să rezist noaptea. Șampanie ca să le dau pe gât.

Viața bună, nu? Numai că viața bună nu însemna niciodată o viață bună, dar m-a luat gura pe dinainte.

¹⁵ Laura Nyro (1947–1997), cântăreață, textieră și pianistă americană (n. red.).

¹⁶ Joni Mitchell (n. 1943), cântăreață de muzică folk, compozitoare și pictoriță originară din Canada, considerată de critica de specialitate una dintre cele mai mari voci ale tuturor timpurilor (n. red.).

¹⁷ Medicament hipnotic și sedativ, utilizat în tratamentul insomniilor în Statele Unite, întrucât are un efect similar cu al barbituricelor (n. red.).

DEBUTUL

1973–1975

Membrii trupei The Six s-au obișnuit cu viața în Los Angeles, închiriind o casă pe dealurile din Topanga Canyon. Se pregăteau să înceapă înregistrările pentru albumul lor de debut. Teddy, cu o echipă de tehnicieni, inclusiv inginerul principal, Artie Snyder, s-au instalat la Sound City Studios, un studio de înregistrări din Van Nuys, California.

Karen: În ziua în care ne-am mutat în casa aceea mi-am zis: *Locul ăsta e o cocină*. Era o cocioabă șubredă, cu ușa din față ieșită din balamale și ferestre cu sticlă fumurie ciobită. O detestam. Cam la o săptămână sau două după aceea a sosit Camila în LA, a venit cu mașina pe aleea lungă prin pădure și, când a coborât de la volan, a spus: „Uau! Locul ăsta e bestial!” După ce a zis ea că e o casă faină, a început să-mi placă.

Camila: Casa era înconjurată de tufe de rozmarin. Îmi plăcea chestia asta.

Billy: Doamne, ce bine era să o am pe Camila în viața mea! Era tare bine să o țin din nou pe femeia asta în brațe! Urma să ne căsătorim, eram în LA și făceam un disc cu fratele meu, și totul părea făcut din aur.

Warren: Graham și Karen aveau fiecare un dormitor lângă bucătărie. Pete și Eddie au ocupat garajul. Billy și Camila au vrut mansarda, iar eu am primit singurul dormitor cu baie.

Graham: Dormitorul lui Warren avea toaletă. El spunea că are propria lui baie, dar nu era așa. Camera lui avea o toaletă. Doar că

era în colțul camerei.

Billy: Teddy era pasăre de noapte. Așa că ne duceam toți la studio după-amiaza și stăteam până târziu în noapte, câteodată până dimineața.

Când înregistram, restul lumii nu mai exista pentru noi. Ești în studioul acela întunecos și nu te gândești decât la muzică.

Eu și Teddy... eram băgați până la gât. Creșteam tempoul și înregistram în diferite tonalități, încercând la nesfârșit. Mă jucam cu tot felul de instrumente noi. Eram în lumea mea în studio. Pe urmă veneam acasă, iar Camila dormea, cu cearșafurile în jurul ei. Eram puțin băut, de obicei, și mă strecuram în pat lângă ea.

Pe atunci, întotdeauna reușeam să petrec diminețile cu Camila. Majoritatea cuplurilor ies la cină la finalul unei zile obositoare, eu și Camila aveam micul-dejun doar pentru noi. Câteva dintre diminețile mele preferate erau cele în care nici nu mă mai deranjam să mă culc. Camila se trezea și ne duceam noi doi cu mașina în Malibu să micul-dejun dejun undeva, pe autostradă.

În fiecare dimineață, ea comanda același lucru: ceai cu gheață, fără zahăr, cu trei felii de lămâie.

Camila: Ceai cu gheață, trei felii de lămâie. Apă minerală, două felii de lămâie verde. Martini cu două măslina și o ceapă. Am gusturi aparte la băutură. *[Râde]* Am gusturi aparte la multe lucruri.

Karen: Știi, oamenii au impresia că biata Camila se ținea după Billy peste tot, că avea grijă de Billy tot timpul, dar nu era așa. Era o forță de care trebuia să ții seama. Primea ce-și dorea. Aproape mereu. Era convingătoare și puțin insistentă, deși nu-ți dădeai seama niciodată că ești împins la ceva, dar era încăpățânată și știa cum să obțină ce voia.

Îmi amintesc că, într-o zi, ea și Billy au coborât în living cu puțin înainte de prânz, cred. Eram toți în blugii din seara precedentă, ceva de genul ăsta. Nu ne duceam la studio decât mult mai târziu. Camila a spus: „Vreți să facem un mic-dejun bogat? Cu clătite, gofre, șuncă, ouă, tot tacâmul?”

Dar Billy auzise că eu și Graham vrem să ne ducem la un burger și se gândea să meargă cu noi.

Așa că ea a zis: „Vă fac eu burgeri aici”.

Și am spus da, așa că l-a trimis pe Billy după carne pentru burgeri și i-a zis să ia și șuncă. Și ouă pentru a doua zi.

Pe urmă, a pornit grătarul și ne-a spus că nu arăta prea bine

carnea pe care o luase Billy pentru burgeri. Așa că o să facă doar șuncă. Și dacă tot făcea șuncă, putea să facă și ouăle, și dacă tot făcea ouăle, putea face și niște clătite.

Deodată, era 13.30 și stăteam toți la masă și luam prânzul, și nu era niciun burger pe nicăieri. Totul avea un gust minunat și nimeni nici n-a remarcat în afară de mine.

Asta îmi plăcea la ea. Nu era timidă. Doar că trebuia să fii atent ca să observi chestii.

Eddie: Eram plecați mai tot timpul, așa că am presupus că o să ne ajute Camila prin casă, să facă puțină curățenie, știi ce zic? I-am spus: „Poate cât suntem noi plecați, faci și tu puțină ordine”.

Camila: Am zis: „În regulă”, dar n-am curățat absolut nimic.

Graham: Eram ocupați în perioada aceea. Billy compunea întruna. Lucram tot timpul la un cântec sau altul. Veneam și plecam de la studio, câteodată dormeam acolo.

În multe nopți, eu și Karen stăteam treji până răsărea soarele, lucrând la un riff sau o melodie.

Warren: Atunci mi-am lăsat mustață. Vezi tu, unora pur și simplu nu le stă bine cu mustață. Dar mie, da. Am lăsat-o să crească atunci când înregistram primul album și n-am mai ras-o.

Mă rog, am ras-o o dată și arătam ca o pisică jupuită, așa că am lăsat-o să crească iar.

Graham: Să înregistrezi un album, mai ales unul de debut, te solicită foarte mult. Billy devenise puțin obsedat. Cred că de asta... când noi, ceilalți, luam o doză mică de cocaină la studio... Cred că de asta a început Billy să tragă linii zilnic: rămânea concentrat.

Billy: Eram hotărât ca acela să fie cel mai grozav album pe care îl lansase cineva vreodată. [*Râde*] Să zicem doar că pe atunci eram cunoscut pentru faptul că priveam lucrurile în perspectivă.

Eddie: Billy a preluat controlul asupra acelui album. Și Teddy l-a lăsat.

Billy scria piesele; el scria părțile aproape tuturor. Știa chitarele și tonalitățile și ce voia să audă la tobe. Nu îl presa foarte mult pe Pete, pe el l-a lăsat ceva mai liber. Dar cu noi, ceilalți, dicta sunetul, iar noi doar îl ascultam.

Mă tot uitam la ceilalți, întrebându-mă dacă o să spună cineva ceva. Nimeni nu zicea nimic. Mi se părea că sunt singurul căruia îi pasă, iar dacă mă împotriveam, Teddy avea să-l susțină pe Billy.

artie **snyder** (*inginer principal pentru The Six, Seven-EightNine și Aurora*): Teddy credea că Billy e adevăratul talent din The Six. Nu mi-a spus-o niciodată direct, dar noi doi am petrecut mult timp la butoane de-a lungul anilor. Și uneori ieșeam în oraș după ce pleca trupa acasă, beam un pahar sau două, mâncam un burger. Teddy era genul care putea să mănânce. Tu spuneai: „Hai să bem ceva”, iar Teddy zicea: „Hai să mâncăm o friptură”. Adică, îl cunoșteam bine.

Și pe Billy l-a scos în evidență. Îi cerea părerea când nu o cerea pe a nimănui și se uita la Billy când vorbea cu toată trupa.

Nu mă înțelege greșit, toți erau talentați. Am folosit o dată o bucată a lui Karen ca exemplu pentru alt clăpar ca să-i arăt ce trebuia să facă. Apoi, cu altă ocazie, l-am auzit pe Teddy spunându-i altui producător că Pete și Warren o să fie cea mai bună secție ritmică din muzica rock într-o bună zi. Așa că el credea în ei toți, dar îl prefera pe Billy.

Într-o seară, în timp ce mergeam spre mașini, Teddy a spus că Billy are ceva ce nu se poate învăța. Și cred că e adevărat. Încă mai cred că e adevărat.

Graham: Billy se întreba mereu dacă trebuie să mai înregistrăm o dată, dacă trebuie să mai lucrăm puțin la mixaj. Teddy ne tot spunea că voia să lase totul cât mai simplu cu putință. Teddy consuma multă energie, încercând să-l facă pe Billy să fie doar Billy.

Billy: Teddy mi-a zis la un moment dat: „Sunetul tău e un sentiment. Asta e. Și e cu o lume mai presus de tot restul”.

Îmi amintesc că am întrebât: „Care e sentimentul?”

Eu scriam despre dragoste. Cântam puțin aspru. Cântam din greu la chitarele acelea cu niște linii adevărate de bass blues. Mă gândeam că Teddy o să spună ceva de genul: „să duci o fată acasă de la bar” sau „să conduci cu viteză cu capota lăsată”, sau ceva de genul ăsta. Ceva distractiv, poate, și puțin periculos.

Dar el a zis doar: „E inefabil. Dacă aș putea să-l definesc, nu mi-ar folosi la nimic”.

Asta mi-a rămas în minte.

Karen: Era destul de tare să înregistrezi un album într-un studio

adevărat. Erau tehnicieni în jur care reglau tot, oameni care pregăteau prânzul, cineva care să-ți ia o punguță de droguri. În fiecare zi, era o masă mare la prânz care se schimba pentru cină.

Odată, înregistram, și apar o duzină de fursecuri cu ciocolată livrate de un tip. Eu am spus: „Avem destule fursecuri”.

Și puștiul a spus: „Nu ca astea”. Erau cu iarbă. Habar nu am cine le trimisese.

Eddie: „Just One More” a fost scris și înregistrat într-o zi când cineva a trimis niște fursecuri cu iarbă. Tot cântecul, scris mai mult de Billy, cu ajutorul meu, pare să fie despre faptul că vrei să te mai culci o dată cu fata înainte să pleci la drum. Dar, în realitate, era despre cum mâncaserăm toată iarba aia și mai voiam un fursec.

Warren: Am luat trei fursecuri pentru mine și am ascuns unul pentru mai târziu și, când Billy scria versurile cum că mai voia unul, m-am gândit: *Rahat! Știe că mai am unul!*

Graham: Pur și simplu, a fost distractiv. Ne-am distrat tare bine pe atunci!

Billy: Aveam sentimentul acela că... știi că trăiești o perioadă din viață pe care o să o ții minte pentru totdeauna.

Graham: În noaptea dinainte de a termina înregistrările, am venit acasă nu știu de unde și am găsit-o pe Karen stând pe balustrada terasei, cu ochii spre canion. Warren era pe un scaun din curte, cioplinind un fel de brad de Crăciun dintr-o lingură de plastic.

Karen s-a întors spre mine și a spus: „Păcat că e apa până la glezne. Voiam să mă duc la o plimbare.”

Și eu am zis: „Ce-ați fumat și mai aveți?”

Karen: Era mescalină.

Warren: În noaptea aceea, când eu, Graham și Karen am luat peyote, îmi amintesc că mi-am zis că, dacă albumul era de rahat, o să fiu în regulă. Pentru că puteam să-mi câștig pâinea făcând linguri. Logica nu era sănătoasă, evident, dar gândul mi-a rămas în cap. Nu poți să mizezi totul pe o carte.

Graham: Am terminat de înregistrat tot prin noiembrie, cred.

Eddie: Am terminat prin martie.

Graham: Probabil a fost încă o lună, poate două, în care Billy și Teddy au stat în studio, lucrând la mixaje.

Mă duceam uneori și ascultam ce făceau. Aveam niște idei, iar Billy și Teddy mă ascultau întotdeauna. Pe urmă ne-au pus mixajul final și m-au făcut praf.

Eddie: Nimeni nu avea voie în studio în afară de Teddy și Billy. Lucrau la chestia aia de luni în șir. Și în sfârșit ne-au lăsat să o ascultăm.

Era dinamită. Și i-am spus lui Pete, chiar i-am zis: „Sună al dracului de bine”.

Billy: I l-am pus lui Rich Palentino să-l asculte în sala de conferințe de la sediul Runner. Băteam atât de tare din picior pe sub masă! Eram neliniștit. Era șansa noastră. Dacă lui Rich nu-i plăcea, credeam că o să explodez.

Warren: Pentru noi, pe atunci, Rich era un tip în vârstă la costum. Mă gândeam: *Corporatistul ăsta mă judecă pe mine?* Arăta ca un agent al sistemului.

Graham: A trebuit să nu mă mai uit la Rich, doar să închid ochii și să ascult. Și când am făcut asta, mi-am zis: *E imposibil ca tipului să nu-i placă chestia asta.*

Billy: S-a auzit ultima notă de la „When the Sun Shines on You” și mă holbam la Rich. Se uitau și Graham și Teddy – toți ne holbam la el. Lui Rich îi apare un zâmbet pe față și zice: „Aveți un album grozav”.

Și când i-a plăcut lui Rich, asta a fost. Era ca și cum ultima bucățică din mine care era legată de pământ s-a înălțat, de parcă cineva a smuls cordonul și mi-am luat zborul.

Nick harris (*critic de muzică rock*): Albumul lor de debut autointitulat a fost o intrare respectabilă pe scena muzicii rock. Era foarte rigid și economicos, un fel de album blues-rock fără înflorituri de la o trupă care știa cum să scrie un cântec bun de dragoste și perfectase arta insinuărilor despre droguri. Un pic folk, foarte antrenant, foarte țănoș, cu riffuri grele, tobe răsunătoare și glasul acela găjâit și grozav al lui Billy Dunne.

A fost un început promițător.

După ședința foto pentru coperta albumului, evenimente ale industriei muzicale, un interviu cu revista Creem și zumzetul mare de început pentru album, Runner Records și Rod Reyes au pus la cale un turneu în treizeci de orașe.

Billy: Totul se întâmpla atât de repede! Și eram... Ești defavorizat atât de mult timp, iar, într-o zi, nu mai ești. Și când începi să simți succesul adevărat, când începi să trăiești pe picior mare și tot restul, trebuie să te oprești și să te întrebi dacă crezi că meriți cu adevărat.

Oricine nu e un dobitoc desăvârșit o să dea răspunsul „Nu”. Pentru că bineînțeles că nu meriți. Când băieții cu care ai crescut au trei locuri de muncă. Sau se sting peste ocean, cum l-am pierdut pe Chuck. Bineînțeles că nu meriți. Trebuie să înveți cum să împaci aceste două lucruri. Să ai ceva și să nu meriți. Sau faci ce am făcut eu și refuzi să te gândești la asta.

Evident că eram nerăbdător să pornesc la drum, să plec în turneu. Când ești pe drum, nu e nevoie cu adevărat să înfrunți viața reală. E aproape ca și cum apeși butonul de pauză.

Eddie: Plecam într-un turneu mare, știi ce zic? Să ți se ia interviu în locuri grozave, să avem propriul autocar. Era bine! Era foarte bine!

Billy: În seara dinainte de a ne urca în autocar, eu și Camila stăteam în pat, încurcați în cearșafuri. Își lăsase părul să crească mai lung atunci. Doamne, puteam să mă pierd în părul ei!

Părul și mâinile ei aveau întotdeauna un iz de pământ, ceva ierbos. Aduna crengi de rozmarin și le zdrobea în palme, apoi și le trecea prin păr. De câte ori simt miros de rozmarin, chiar și acum, e ca și cum m-am întors acolo, sunt prost și tânăr, trăiesc într-o casă din canion cu trupa și cu iubita mea.

Iar în noaptea aceea, chiar înainte să plecăm, îi tot miroseam rozmarinul din păr. Atunci, chiar înainte să plecăm în turneu dimineață, mi-a spus.

Camila: Eram însărcinată în șapte săptămâni.

Karen: Camila voia să aibă copii. Eu am știut întotdeauna că așa ceva nu e pentru mine. Cred că e un sentiment pe care-l ai. Cred că ai asta în inimă sau nu.

Și nu poți să-ți pui asta în inimă dacă nu e acolo.

Și nici nu poți s-o scoți dacă e acolo.

Și în inima Camilei era.

Billy: M-am bucurat, la început. Cred. Sau... *[se oprește]* Încercam foarte mult să mă bucur. Cred că știam... *Eram* bucuros. Doar că eram prea speriat să o văd.

Am început să mă concentrez pe orice puteam ca să aibă sens. Am decis că trebuia să ne căsătorim imediat. Plănuiam să facem nunta după turneu, dar am considerat că e mai bine s-o facem chiar atunci. Nu știu de ce conta pentru mine... dar... *[se oprește]* În clipa în care am aflat că e gravidă, am simțit că trebuie să mă asigur că suntem o familie adevărată.

Camila: Karen cunoștea un preot. A luat numărul lui de la o prietenă și l-am sunat târziu în noaptea aceea. A venit imediat.

Eddie: Era patru dimineața.

Camila: Karen a decorat veranda din spate.

Karen: Am înșirat fâșii de folie de aluminiu prin copaci. *[Râde]* Nu sună grozav acum, în contextul rahaturilor ăstora ecologiste. Arăta foarte drăguț, în apărarea mea. Se legănau ușor în vânt și reflectau lumina lunii.

Graham: Warren avea niște luminițe de Crăciun în setul de tobe pentru că îi plăcea să-și lumineze instrumentele. L-am întrebat dacă le putem folosi și mi-a zis că le împachetase deja. Am spus: „Warren, dă-mi luminițele acum, până nu le spun tuturor ce nemernic ești”.

Warren: Nu era problema mea că Billy și Camila se hotărâseră să se căsătorească în toiul nopții.

Karen: Până să terminăm eu și Graham, arăta bestial. Aproape ca locul în care voiai să te căsătorești chiar dacă aveai o veșnicie la dispoziție să faci planuri.

Billy: În timp ce Camila se îmbrăca, m-am dus în baie și m-am privit în oglindă. Îmi tot spuneam că pot s-o fac. *Pot s-o fac. Pot s-o fac.* Am mers în curte și pe urmă a coborât Camila într-un tricou alb și o pereche de blugi.

Karen: Avea o bluză galbenă croșetată deasupra. Arăta foarte frumos.

Camilla: Nu aveam emoții deloc.

Eddie: Mai aveam o poziție în Polaroid, așa că am făcut o fotografie. Din greșeală, nu le-am prins capul. Se văd doar picioarele Camilei și părul pe spate. Se vede pieptul lui Billy puțin. Se țin de mână în fotografie, față în față. M-am înfuriat cumplit că nu le-am prins fețele, dar eram drogat în ultimul hal.

Graham: Camila a spus cum că îl iubește pe Billy orice ar face, ceva despre ei, despre copil, că sunt o echipă, dar a spus-o de parcă erau o adevărată echipă de sportivi. M-am uitat la Pete; plângea. Încerca să o ascundă, dar era evident. Avea lacrimi în ochi. Cred că m-am uitat la el ca și cum aș fi spus: „Pe bune?” Iar el doar a ridicat din umeri.

Warren: Pete a plâns tot timpul. *[Râde]* Tipul acela mă făcea să râd.

Billy: Camila a spus – îmi amintesc exact cum a spus – a zis: „Suntem noi, echipa noastră, pentru totdeauna. Și o să țin mereu cu noi”. Dar aveam o voce în minte care îmi spunea că nu ar trebui să fiu tatăl nimănui. Nu puteam s-o amuțesc. Doar... îmi tot răsuna în cap. *O să distrugi tot. O să distrugi tot.*

Graham: Uite, ca bărbat fără tată, n-ai nici cea mai vagă idee ce ar trebui să faci și nu ai pe cine să întrebi.

Am înțeles mai târziu, când am avut și eu copii. E ca și cum ești în linia întâi, croindu-ți drum cu maceta. Doar cuvântul *tată*. Cuvântul pe care noi îl echivalam cu *distrus, ticălos, alcoolic*. Acum îl descria și pe Billy. Trebuia să găsească un mod prin care

cuvântul acela să i se potrivească. Cel puțin, când am trecut și eu prin asta, l-am avut pe Billy ca exemplu. Atunci însă, Billy nu a avut pe nimeni.

Billy: Vocea îmi tot spunea: *Dacă nu ai tată, cum poți fi tată?*

Vocea aceea... *[se oprește]* A fost începutul unei perioade urâte, în care nu am fost eu însumi. De fapt, nu. Nu-mi place să o spun așa; întotdeauna ești tu însuși. Ești mereu tu. Doar că uneori, cel care ești... cel care ești e un om de rahat.

Karen: S-au sărutat, și îmi dădeam seama că ea avea lacrimi în ochi. Billy a luat-o în brațe. A fugit cu ea sus și noi am râs toți. L-am plătit pe preot, pentru că Billy și Camila uitaseră.

Billy: Îmi amintesc că stăteam acolo în pat, cu Camila, imediat după ce ne-am căsătorit, și voiam doar să plec. Abia așteptam să vină ora să ne urcăm în autocar, pentru că... nu puteam să o privesc în față. Știam că o să-și dea seama ce se întâmpla în mintea mea dacă se uita cu atenție la mine.

Nu mă pricepeam s-o mint. Nu sunt sigur dacă e un lucru bun sau rău. Oamenii cred că e rău să minți, dar... nu știu, uneori minciunile îi protejează pe oameni.

Stăteam acolo când a răsărit soarele și am auzit autocarul venind. Am sărit imediat din pat și am sărutat-o de rămas-bun.

Camila: Nu voiam să plece, dar nici nu l-aș fi lăsat vreodată să rămână.

Graham: Când m-am trezit dimineață, Billy stătea deja lângă autocar, vorbind cu Rod.

Billy: Am urcat toți, șoferul a ieșit de pe alee, iar Camila tocmai apăruse pe treptele din față în cămașa de noapte. Coborâse să ne facă din mână. I-am făcut și eu cu mâna, dar... mi-a fost greu să o privesc.

Graham: Era foarte greu să-l citești. În dimineața aceea, în autocar.

Billy: În noaptea aceea, am oprit la Santa Rosa și am început să ne

pregătim pentru spectacolul de la Inn of the Beginning, dar eu nu eram într-o stare bună.

Eddie: Primul nostru concert din turneu nu a mers bine. Și nu exista motiv pentru care să meargă prost în afară de faptul că nu eram sincronizați cum ar fi trebuit să fim, știi? Billy a încurcat două strofe de la „Born Broken”. Și Graham a intrat târziu la interludiu.

Karen: Eu nu eram prea îngrijorată, dar era vizibil că Billy și Graham erau supărați din cauza felului în care decursese totul.

Billy: După aceea, ne-am întors la hotel. Fetele au năvălit în cameră. Era acolo și un bar bine aprovizionat. Am băut mai mult decât trebuia. Aveam un pahar înalt într-o mână și o sticlă de Cuervo în cealaltă. Îmi turnam un pahar și încă un pahar. Și încă unul, încă unul, încă unul.

Îmi amintesc că Graham îmi spunea să o las mai moale, dar mă străbăteau prea multe gânduri.

Urma să fiu tată și eram soț, iar Camila era în LA, și tocmai avuseserăm un concert groaznic, iar albumul nostru abia ieșise și nu știam cum o să meargă.

Tequila a amuțit totul.

Așa că, atunci când Graham mi-a spus să mă opresc, nu am vrut să ascult. Și, știi, era multă cocaină pe-acolo. Și am luat și din asta. Apoi cineva a adus quaalude și am luat și din aia.

Warren: Eram cazați în două camere alăturate la hotel și mă sărutam cu o fată într-un colț. O tipă tare – purta o eșarfă în loc de bluză –, și dintr-odată a sărit și a întrebat unde e sora ei. Nici nu știam că era sora ei cu ea.

Cineva a strigat: „Cred că e cu Billy!”

Billy: La un moment dat, pe la trei sau patru dimineată, cred că mi s-a rupt filmul. Când m-am trezit, eram în cadă la hotel... Nu eram singur. *[Se oprește]* Era... o fată blondă, întinsă peste mine. Mi-e și rușine să povestesc, dar e adevărat.

M-am ridicat și am vărsat.

Graham: Când m-am trezit, l-am văzut pe Billy stând în parcare și fumând o țigară. Se plimba înainte și înapoi, parcă vorbea singur, părea un pic nebun. M-am dus să văd care e treaba, iar el a zis: „Am făcut-o de oaie. Am făcut-o de oaie”.

Știam ce se întâmplase. Încercasem să-l opresc, dar fusese imposibil. Am spus: „Să nu o mai faci iar, omule! Asta e tot! Doar să nu o mai faci iar”.

El a dat din cap și a spus: „Da”.

Billy: Am sunat-o pe Camila doar ca să-i aud vocea. Știam că nu pot să-i spun ce făcusem. Mi-am zis că nu aveam s-o mai fac niciodată, iar asta era important.

Camila: Mă întrebi dacă știam că o să fie infidel, ca și cum e un lucru pe care îl știi sau nu-l știi. De parcă e în alb și negru, dar nu e așa. Bănuiești, pe urmă nu prea mai bănuiești. Pe urmă iar bănuiești. Apoi îți spui că ești nebună. Pe urmă te întrebi dacă fidelitatea e ceva ce prețuiești mai presus de toate celelalte.

Să spunem așa: am văzut multe căsnicii unde toți sunt fideli și nimeni nu e fericit.

Billy: La sfârșitul discuției, Camila a spus că trebuie să închidă și am zis: „Bine”, pe urmă îmi amintesc că a spus: „OK, iubitule, te iubim”.

Și am zis: „Noi?”

Iar ea a răspuns: „Eu și copilul”.

Și pur și simplu... cred că am închis înainte să-mi iau măcar la revedere.

Karen: Camila devenise cea mai bună prietenă a mea. Îl uram pe Billy pentru că mă pusese în situația de a-i spune Camilei ce făcuse sau de a o minți.

Billy: Băutura, drogurile, sexul, toate sunt la fel.

Sunt niște limite pe care nu le depășești, însă pe urmă o faci. Și deodată ai o informație foarte periculoasă, și anume că poți să încalci regula și lumea nu se sfârșește pe loc.

Ai luat o barieră mare, neagră și groasă și ai făcut-o puțin gri. Și acum, de câte ori o încalci iar, devine din ce în ce mai gri, până când într-o zi te uiți în jur și te gândești: *Cândva aici era o barieră, cred.*

Graham: Intraserăm într-un ritm: ajungeam în oraș, făceam probele de sunet, cântam, petreceam, urcam în autocar. Și cu cât cântam mai bine, cu atât petreceam mai mult. Hoteluri, fete, droguri. Iar și iar. Hoteluri, fete, droguri. Pentru noi toți, dar mai

ales pentru Billy.

Warren: Făcuserăm o regulă pe atunci; fiecare dintre noi avea cinci bețe de chibrit. Așa invitam oamenii la petrecerea de după. Dacă aveau un băț de chibrit, intrau. Le puteam da oricărei fete din mulțime pe care o vedeam. Evident, încercam să ne ferim de ciudate.

Rod: Să vă spun eu ce înseamnă să fii managerul unei trupe rock. Umblam prin toată lumea, cu tehnicie-nii și echipa, și tot tacâmul. Și niciun om – nici măcar un membru al trupei – nu se întreba cum de aveam mereu benzină.

La sfârșitul lui '73 a fost criza petrolului, se găsea puțină benzină. Managerul de turneu și cu mine mituiam angajații de la benzinării de parcă depindea viața noastră de asta. Schimbam plăcuțele de înmatriculare.

Și nimeni nu observa niciodată pentru că toți făceau sex, erau beți sau drogați.

Karen: Billy s-a transformat în turneul acela într-un om pe care nu-l mai recunoșteam. Adormea în autocar cu o fată sub braț, invita fetele cu noi dintr-un oraș în altul.

Eddie: Adică, Billy pune un angajat să-i aducă tequila și quaalude la orice oră din noapte.

Karen: Albumul mergea destul de bine, iar turneul s-a prelungit. Vorbeam cu Camila despre asta și, la un moment dat, ea a spus: „Karen, să vin și eu cu voi?”

Nu reușeam să scot cuvintele mai repede pe gură. Am răspuns: „Nu, stai acolo”.

Warren: Să-ți fac un rezumat al acelui turneu de debut: eu făceam sex, Graham se droga, Eddie se îmbăta, Karen începea să se sature, Pete vorbea la telefon cu iubita lui de acasă, iar Billy le făcea pe toate cinci deodată.

Eddie: Eram în culise înainte de concertul din Ottawa, beam bere cu băieții de la Midnight Dawn. Graham era cu mine. Și Karen. Pete o aștepta pe iubita lui, Jenny. Venea cu mașina de la Boston. Nu o cunoscusem încă pentru că Pete era foarte retras. Iubita lui

din liceu nu i-a întâlnit niciodată pe părinții noștri! Așa că eram încântat să o cunosc în sfârșit pe Jenny și să văd de ce se agita Pete atât.

Și pe urmă intră, înaltă ca naiba, cu părul lung și blond, purtând o rochiță minusculă și niște pantofi cu tocuri superînalte, cu picioarele până la gât, și mi-am zis: *Nu-i de mirare că Pete e obsedat de fata asta.*

Și pe urmă, chiar în spatele ei, am dat cu ochii de Camila.

Camila: Am vrut să-i fac o surpriză. Îmi era dor de el. Eram plictisită. Deveneam... neliniștită. Adică, mă măritasem, eram gravidă în șase luni și îmi petreceam mai tot timpul singură într-o casă veche și mare din Topanga Canyon. Erau multe motive pentru care m-am dus.

Dar, da, unul dintre ele a fost să văd dacă lucrurile erau în ordine. Să văd ce făcea. Bineînțeles că asta era.

Karen: Îi spuseseam să nu vină, dar nu m-a ascultat. A venit să-i facă o surpriză lui Billy.

Abia începea să i se vadă burta. Poate era în cinci luni? Ceva de genul ăsta. Avea o rochie mare și lungă. Părul strâns la spate.

Graham: Am văzut-o pe Camila și mi-am zis: *Oh, nu!* Apoi am ieșit tiptil din cameră. Am șters-o. M-am gândit că Billy era ori în autocar, ori la hotel. Nu eram sigur unde, dar trebuia să risc. Am alergat două străzi până la hotel.

Ar fi trebuit să aleg autocarul.

Karen: L-a găsit în autocar. O parte din mine își dorea să o fi oprit, dar cealaltă parte se bucura că totul avea să se dea pe față.

Eddie: Nu eram acolo, dar am auzit că a intrat peste el când i se făcea, mă rog... nu știu cum s-o spun altfel... *sex oral*, cred că așa zice. Era cu o fană.

Billy: Era ca și cum mă jucam cu focul, dar cumva chiar eram surprins că m-am ars.

Îmi amintesc fața Camilei. Era... nu era furioasă sau rănită, nici măcar foarte șocată. Era doar încremenită, privind totul fără să reacționeze. Se uita la mine cum mă străduiam să mă fac prezentabil.

Fata cu care eram a fugit – de parcă nu voia să pice la mijloc.

Când s-a închis ușa autobuzului, m-am uitat la Camila și am

spus: „Îmi pare rău!” A fost primul lucru pe care l-am spus și cred că și singurul. Și atunci Camila a părut să înțeleagă în sfârșit ce anume se întâmplase, ce se întâmpla.

Camila: Cred că ce am spus a fost, știi, acoperă-ți urechile, dar cred că ce am spus a fost: „Cine dracu’ te crezi să mă înșeli? Crezi că e vreo femeie în viață mai bună decât ce ai tu?”

Warren: Eram afară, vorbeam cu niște băieți din echipă și am prins finalul. Se vedea puțin prin parbriz. Mi s-a părut că l-a lovit. Cred că avea o geantă la ea și cred că l-a pocnit cu geanta. Și pe urmă au ieșit amândoi din autocar.

Camila: L-am pus să facă duș înainte să-i mai spun o vorbă.

Billy: Voiam să mă părăsescă. *[Se oprește]* M-am gândit mult la asta și... asta făceam. Sperasem să mă elibereze.

În noaptea aceea, eu și Camila eram în camera mea de hotel după ce ieșisem de la duș. Și simțeam că încep să mă trezesc, și nu-mi plăcea. Am scos niște cocaină și-mi amintesc că ea s-a uitat la mine și m-a întrebat: „Ce încerci să faci?”

Nu a spus-o într-un fel exasperat. Mă întreba cu adevărat. *Ce încercam să fac?* Nu știam cum să-i răspund. Doar am ridicat din umeri, și îmi amintesc cât de prost m-am simțit, ridicând așa din umeri, în fața unei femei ca ea. Femeia care-mi purta copilul. Și eu ridicam din umeri ca un puști de zece ani.

S-a uitat fix la mine, așteptând un răspuns mai elaborat, iar eu nu aveam unul. Așa că ea a spus: „Dacă tu crezi că o să te las să-ți dai viața peste cap, ți-ai pierdut mințile”. Și a ieșit pe ușă.

Graham: Camila m-a găsit și mi-a spus că se duce acasă, căci nu voia să aibă de-a face cu rahatul ăsta. M-a rugat să-l supraveghez pe Billy toată seara. Începeam să mă satur să-l supraveghez, dar nu refuzi o femeie cum era Camila, mai ales când e gravidă. Așa că am spus ok.

Și pe urmă a zis: „Când se trezește, dă-i scrisoarea asta”.

Billy: Mă trezesc, îmi e greață, am o durere de cap cum-plită. Mă simt de parcă-mi sângerează ochii. Karen stă deasupra mea cu o foaie de hârtie. Are o expresie oftcată pe față. Iau hârtia și o citesc. Era scrisul Camilei. Spunea așa: *Ai timp până pe 30 noiembrie și pe urmă o să fii un bărbat bun tot restul vieții tale. Ai înțeles?*

Copilul trebuia să se nască pe 1 decembrie.

Camila: Cred că am refuzat să accept că era atât de josnic pe cât pretindea să fie.

Nu spun că nu era real ce făcea el. Oh, era foarte real! Totul era real! Și niciodată nu mă mai simțisem atât de pierdută și de speriată. Îmi era silă din cauza asta, în fiecare zi. Și nici n-aș putea să-ți spun care parte din mine era cea mai îngrețoșată. Mă durea inima și mi se părea că o să mi se întoarcă stomacul pe dos, și îmi zvâcnea capul. Oh, era foarte real!

Dar asta nu însemna că trebuia să o accept.

Rod: Nu eram apropiat de Camila, dar decizia ei de a rămâne cu Billy nu era atât de greu de înțeles. Se încurcase cu el când era băiat bun. Și până să-și dea seama că imaginea asta a lui începea să se destrame era deja prea implicată.

Dacă voia ca bebelușul să aibă un tată, trebuia să-l repare pe Billy. Ce-i așa de greu de înțeles?

Billy: Ca un prost, mi-am zis: *Ok, am timp până pe 30 noiembrie să-mi scot chestia asta din sistem. Să fac totul acum. Ca să nu mai fiu niciodată nevoit s-o fac.*

Câteodată mă întreb dacă toxicomanii nu sunt cumva la fel ca toți ceilalți, doar că se pricep mai bine să se mintă singuri. Eu mă pricepeam de minune să mă mint singur.

Karen: Nu a încetat să-și facă de cap.

Rod: Turneul s-a prelungit iar când am primit niște concerte în deschidere pentru Rick Yates. Era o veste bună. Era o expunere grozavă. Albumul avea parte de un început respectabil. „Señora” urca în topuri.

Dar da, Billy deraiase. Făcea totul de două ori mai mult ca înainte să-l prindă Camila. Cocaina, fetele, băutura și tot restul.

Să fiu sincer, am crezut că totul poate fi ținut sub control. Nu era grozav, dar putea fi controlat.

M-am gândit că atâta vreme cât nu se apuca de drogurile tari – benzodiazepină, heroină – poate avea să fie în regulă.

Graham: Nu știam ce să fac. Nu știam cum să-l ajut sau dacă să am încredere în ce-mi spunea. Mă simțeam ca un prost, sincer. Mă gândeam: *Sunt fratele lui. Ar trebui să știu ce are nevoie. Ar trebui să-mi pot da seama mereu când e drogat și când minte că nu e.*

Dar nu știam. Și mă simțeam... rușinat că nu mă prindeam întotdeauna de ce punea la cale.

Eddie: Într-un fel, toți numărăm zilele până la final. Știi, *șaizeci de zile până când Billy trebuie să se pună pe picioare*. Pe urmă, au fost patruzeci de zile. Pe urmă, douăzeci.

Billy: Eram în Dallas, cântam în deschidere pentru Rick Yates. Și Rick trăgea heroină pe nas. Mi-am zis: *Trebuie să încerc heroina măcar o dată*.

Era cât se poate de logic pentru mine: că avea să fie mai ușor să mă las dacă încercam heroină. Și nu era ca și cum foloseam un ac. O trăgeam pe nas. Și mai luasem opiu în trecut. Toți luaserăm. Așa că, atunci când Rick era în culise la Texas Hall și mi-a oferit, am rulat o hârtie și am tras-o.

Rod: Mereu le spun oamenilor mei să stea departe de benzodiazepină și heroină. Oamenii nu mor când sunt treji, mor când se duc la culcare. Uită-te la Janis Joplin, Jimi Hendrix, Jim Morrison! Sedativele te omoară!

Graham: Totul a luat-o la vale de acolo. După ce el și Yates au început să tragă pe nas, am trăit cu groaza aceea în suflet. Am încercat să stau cu ochii pe el. Am tot încercat să-l fac să se oprească.

Rod: Când am aflat că e cu Yates, l-am sunat pe Teddy. I-am spus: „Avem un condamnat la moarte”. Teddy a spus că se ocupă el.

Graham: Niciun sfat, nicio predică, nicio încercare de a ține un om legat nu a oprit pe cineva care nu a vrut de fapt să se oprească.

Eddie: Când mai erau doar zece zile, iar el uita cuvintele pe scenă, îmi amintesc că mi-am spus că nu o să se lase niciodată de droguri.

Billy: Pe 28 noiembrie, apare Teddy la concertul nostru din Hartford. E în culise când ne terminăm numărul.

Întreb: „Ce cauți aici?”

El spune: „Te duci acasă”, și mă ia de braț și mă ține așa până când urcăm, practic, în avion. Din câte se părea, Camila intrase în travaliu.

Aterizăm și el mă târăște la mașină, pe urmă mă duce la spital. Parchează pe un loc interzis din fața intrării. Teddy spune: „Du-te acolo, Billy”.

Tot drumul acela lung, și nu mai trebuia decât să intru pe ușile duble... dar... nu eram în stare. Nu puteam să-mi văd copilul așa.

Teddy a ieșit din mașină și s-a dus chiar el.

Camila: Tocmai fusesem optsprezece ore în travaliu și nu o aveam decât pe mama lângă mine. Și mă așteptam ca soțul meu să intre pe ușă și totul să se îndrepte. Înțeleg că nu poți pur și simplu să-ți revii singur. Nu merge așa, dar pe atunci așa mă așteptam să meargă. Nu știam.

Ei bine, s-a deschis ușa și nu era Billy, era Teddy Price.

Eram atât de obosită și asudam întruna de la hormonii care făceau ravagii în mine, și țineam în brațe o copilă pe care abia o cunoscusem, o fată care semăna perfect cu Billy. Am hotărât să-i pun numele Julia.

Mama era gata să ne ducă pe amândouă înapoi în Pennsylvania. Și eram tentată. În momentul acela, să renunț la Billy mi se părea mai ușor decât să încerc să am încredere. Voiam să zic: „Spune-i că o să cresc copilul singură”. Dar trebuia să încerc în continuare pentru ce-mi doream pentru mine și copilul meu. Așa că i-am spus lui Teddy: „Spune-i că poate să încerce să fie tată în secunda asta sau să se ducă la dezintoxicare. Acum!”

Iar Teddy a dat din cap și a plecat.

Billy: Mi s-a părut că l-am așteptat ore întregi în fața holului de la intrare, jucându-mă cu mânerul portierei. Într-un târziu, a coborât Teddy și a zis: „Ai o fetiță. Seamănă cu tine. O cheamă Julia”.

Nu eram sigur ce să spun.

Și pe urmă Teddy a zis: „Camila spune că ai două opțiuni. Poți să-ți miști fundul direct acolo, în clipa asta, și să fii un soț și un tată bun, sau pot să te duc la dezintoxicare. Astea sunt variantele!”

Am pus mâna pe mânerul portierei și mi-am zis, știi: *Pot s-o iau la fugă*.

Dar cred că Teddy știa la ce mă gândeam, pentru că a spus: „Camila nu ți-a dat alte opțiuni, Billy. Nu există alte opțiuni. Unii oameni pot ține sub control băutura și drogurile. Tu nu poți. Așa că pentru tine toată tărășenia s-a terminat acum”.

Mi-am amintit când eram copil, poate de șase sau șapte ani, și mă apucasem să colecționez mașinuțe Matchbox. Eram obsedat de ele. Mama însă nu avea bani destui să ne cumpere prea multe. Așa că le căutam pe trotuar, în caz că le pierdea vreun copil. Am găsit câteva așa. Și pe urmă, când mă jucam cu ceilalți băieți din cartier, șterpeleam una sau două de la ei. De câteva ori, le-am furat direct din magazin. Mama mi-a găsit ascunzătoarea, m-a luat deoparte și

mi-a zis: „De ce nu te poți mulțumi să te joci cu câteva mașini ca toți ceilalți?”

N-am găsit niciodată răspuns la asta.

Pur și simplu, eu nu eram așa.

În ziua aceea la spital, îmi amintesc că mă uitam la ușa holului și am văzut un bărbat ieșind cu un cărucior în care era o femeie cu un bebeluș. M-am uitat la el și... părea un bărbat cum eu nu știam să fiu.

Mă tot gândeam că o să intru în spital, o să mă uit la fetița mea și o să știu că eu sunt rahatul cu care s-a pricopsit.

[Gâtuit] Nu era că nu voiam să fiu cu [ea]. Voiam să fiu cu [ea] foarte mult. Habar n-ai cât de mult. Doar că... nu voiam ca fata mea să fie nevoită să mă cunoască.

Nu voiam... atât de devreme în viața ei, nu voiam ca fetița mea să trebuiască să ridice ochii și să vadă bărbatul ăsta, rahatul ăsta bețiv, drogat, și să se întrebe: *Ăsta e tatăl meu?*

Așa mă simțeam. Îmi era rușine să mă vadă copilul meu.

Așa că am fugit. Nu sunt mândru de asta, dar ăsta e adevărul, m-am dus la dezintoxicare ca să evit întâlnirea cu propria mea fiică.

Camila: Mama mi-a zis: „Scumpo, sper că știi ce faci”. Cred că am tipat la ea, dar în sufletul meu mă gândeam: *Și eu sper că știu.*

Știi, m-am gândit mult la asta. Decenii întregi. Și la asta se reduce tot. Iată de ce am făcut ce-am făcut!

Nu mi se părea corect ca varianta lui cea mai slabă să decidă cum avea să se desfășoare viața mea, cum avea să arate familia mea.

Eu puteam să decid. Și ce voiam eu era o viață – o familie, o căsnicie frumoasă, o casă – cu el. Cu bărbatul care știam cu adevărat că este. Și aveam să le obțin, fie ce-o fi.

Billy a intrat la dezintoxicare în iarna anului 1974. The Six a anulat cele câteva concerte rămase din turneu.

Ceilalți membri ai trupei și-au luat puțin timp liber. Warren a cumpărat o barcă și a ancorat-o în portul Marina del Rey. Eddie, Graham și Karen au rămas în casa din Topanga Canyon, în timp ce Pete s-a mutat temporar pe Coasta de Est, ca să fie cu iubita lui, Jenny Manes. Camila a închiriat o casă în Eagle Rock și și-a început viața de mamă.

După șaiszeci de zile la centrul de reabilitare, Billy Dunne și-a cunoscut în sfârșit fiica, pe Julia.

Billy: Nu sunt sigur dacă m-am dus la dezintoxicare din motivele

corecte. Rușinea, stânjeneala, dorința de a evita și tot restul. Dar am rămas din motivele corecte.

Am rămas pentru că, în a doua zi acolo, terapeutul de grup mi-a zis să nu-mi mai imaginez că fiicei mele îi e rușine cu mine. A spus să încep să mă gândesc la ce trebuie să fac ca să cred că fiica mea e mândră de mine. Îți zic, asta mi-a rămas în cap. Doar la asta mă gândeam.

Treptat, a devenit lumina care mă chema de la capătul tunelului... să-mi imaginez o fiică... [*se oprește, se stăpânește*] Îmi imaginam că sunt bărbatul pe care fiica mea avea să fie norocoasă să-l aibă drept tată.

Am muncit, în fiecare zi, să mă apropii de bărbatul acela.

Graham: În ziua în care ieșea Billy de la dezintoxicare, le-am luat pe Camila și pe fetiță cu mașina și am mers împreună.

Ei, și Julia era cel mai gras copil pe care îl văzusem vreodată. [*Râde*] E adevărat! I-am spus Camilei: „Ce îi dai să mănânce? Milkshake?” Cei mai mari obraji din lume și o burtă ca de bere. Nici că putea fi mai drăguță.

Erau o măsuță de picnic și o umbrelă în fața centrului. Așa că s-a așezat Camila acolo cu Julia în poală. Eu am intrat și l-am luat pe Billy. Avea aceleași haine pe care le purta când îl văzusem ultima oară în Hartford, dar se îngrășase puțin, arăta mai sănătos la față.

I-am zis: „Ești pregătit?”

A răspuns: „Da”, dar părea puțin nesigur.

L-am luat pe după umeri și i-am spus ce-am crezut că are nevoie să audă. „O să fii un tată grozav”. Cred că ar fi trebuit să-i spun mai devreme. Nu știu de ce n-am făcut-o.

Billy: Julia avea șaiszeci și trei de zile când o văzusem. E greu, chiar și acum, să... să nu mă urăsc pentru chestia asta. Dar, în secunda în care am întâlnit-o, Dumnezeu! [*Zâmbește*] Să stau la masa aceea de picnic cu ele a fost ca și cum cineva mă lovise cu toporul, spărgând toată crusta. Mă simțeam jupuit de piele. În felul acela în care simți totul, până la nervi.

Eu... îmi făcusem o familie. Din greșeală, fără să mă gândesc și fără multe calități pe care ar trebui să le ai ca să meriți o familie, dar îmi făcusem una. Și iată-l aici pe omulețul acesta nou și mic, care avea ochii mei, care nu știa cine fusesem și căruia îi păsa doar de cine eram acum.

Am căzut în genunchi. Îi eram foarte recunoscător Camilei.

Nu... nu-mi venea să cred prin ce o făcusem pe Camila să treacă

și cum de era încă acolo, dându-mi o nouă șansă. Nu o meritam. Și știam asta.

I-am spus că o să-mi petrec tot restul vieții noastre împreună, încercând să fiu de două ori mai bun decât merita ea. Nu știu dacă am promis cuiva ceva mai umil și cu mai multă recunoștință în inimă decât i-am promis ei în ziua aceea.

Știu că practic mă însurasem cu ea cu aproape un an înainte, dar atunci m-am supus ei. Pentru totdeauna. Și fiicei mele la fel. M-am devotat lor, m-am devotat creșterii acestei fete din toată inima mea.

Când am urcat în mașină, Camila a șoptit: „Suntem noi, pentru totdeauna. Să nu mai uiți chestia asta, bine?”

Și am dat din cap, iar ea m-a sărutat. Și Graham ne-a condus acasă.

Camila: Cred că trebuie să ai încredere în oameni înainte să o câștige. Altfel, nu e încredere, știi?

În 1974, *Daisy Jones* refuzase să apară la vreuna dintre sesiunile de înregistrări la *Record Plant* din *West Hollywood* și încălcase contractul cu *Runner Records*.

Între timp, *Simone Jackson*, care semnase acum cu *Supersight Records*, avea parte de succes internațional cu hiturile ei *R&B* dansante, care aveau să devină niște clasice ale genului *proto-disco*. Cu cântecele ei, „*The Love Drug*” și „*Make Me Move*”, artista era în fruntea topurilor de muzică dance din *Franța* și *Germania*.

În timp ce *Simone* pornea în turneu prin *Europa* în vara anului '74, *Daisy* devenea tot mai neliniștită.

DAISY: Îmi petreceam zilele arzându-mă la soare și nopțile drogându-mă. Încetaseam să mai scriu cântece pentru că nu vedeam rostul dacă tot nu voia nimeni să le înregistreze.

Hank mă vizita în fiecare zi, prefăcându-se că mă îngrijește, dar de fapt încerca să mă convingă să mă întorc în studio, de parcă eram un cal de curse care nu voia să alerge.

Apoi, într-o zi, apare *Teddy Price* la ușa mea. Cred că fusese trimis să se ocupe de mine. Trebuia să mă convingă să apar la studio. Cred că *Teddy* avea între patruzeci și cincizeci de ani pe atunci, tipul britanic, foarte fermecător, cu un aer părintesc.

Deschid ușa și-l văd în prag, și el nici nu salută. Spune: „Hai să terminăm cu prostiile, *Daisy*! Trebuie să înregistrezi un album, altfel *Runner* te dă în judecată”.

I-am zis: „Nu-mi pasă de asta. Pot să-și ia banii înapoi, să mă dea afară dacă vor. O să trăiască într-o cutie de carton”. Eram foarte enervantă. Habar nu aveam ce înseamnă să suferi cu adevărat.

Teddy a spus: „Doar mergi la studio, iubire! Cât de greu e?”

I-am zis: „Vreau să-mi scriu propriile cântece”. Cred că mi-am și încrucișat brațele la piept ca un copil.

El a spus: „Ți-am citit cântecele. Unele sunt foarte bune, dar nu

ai nici măcar o singură piesă terminată. Nu ai nimic gata de înregistrat”. A spus că ar trebui să-mi îndeplinesc contractul cu Runner și că el o să mă ajute să ajung cu cântecele într-un punct în care să pot lansa un album. L-a numit „un scop pentru care să muncim toți”.

I-am zis: „Vreau să-mi lansez propriile cântece *acum*”.

Și cred că atunci a devenit ursuz. A zis: „Vrei să fii o admiratoare de profesie? Asta vrei? Pentru că, după cum arată în momentul ăsta, ai șansa să faci ceva pe cont propriu. Și tu preferi să rămâi gravidă cu Bowie”.

Dă-mi voie să profit de ocazie și să lămuresc un lucru: niciodată nu m-am culcat cu Bowie. Adică, sunt destul de sigură că nu.

I-am zis: „Sunt *artistă*. Așa că ori mă lași să înregistrez albumul pe care îl vreau, ori nu mai vin. Niciodată”.

Teddy a spus: „Daisy, cineva care insistă asupra condițiilor perfecte ca să creeze nu e artist. E un nemernic”.

I-am trântit ușa în nas.

Ceva mai târziu în aceeași zi, am deschis caietul de cântece și am început să citesc. Nu mi-a făcut nicio plăcere să recunosc, dar am înțeles ce spunea. Aveam idei bune, dar absolut nimic finisat de la început până la sfârșit.

Cam așa lucram pe atunci: aveam o melodie vagă în cap și scriam câteva versuri, pe urmă treceam mai departe. Nu mai lucram la cântece după o rundă sau două.

Stăteam în living în căsuța mea și mă uitam pe fereastră, cu caietul în poală, dându-mi seama că, dacă nu mă străduiam – adică să fiu dispusă să-mi storc sângele, sudoarea și lacrimile pentru ce voiam –, nu aveam să fiu niciodată nimic, nu aveam să contez prea mult pentru nimeni.

L-am sunat pe Teddy câteva zile mai târziu și am spus: „O să înregistrez albumul vostru. O s-o fac”.

Iar el a spus: „E albumul tău”. Mi-am dat seama că are dreptate. Albumul nu trebuia neapărat să fie exact în stilul meu ca să fie totuși al meu.

Simone: Într-o zi, când mă întorsesem în oraș, m-am dus la Daisy, la Marmont, și eram în bucătărie când am văzut o foaie de hârtie cu câteva versuri scrise pe ea, lipită de frigider.

Am întrebat: „Ce-i asta?”

Daisy a spus: „E cântecul la care lucrez”.

I-am zis: „Nu ai câteva zeci, de obicei?”

Ea a clătinat din cap și a spus: „Încerc să-l fac pe ăsta cum trebuie”.

Daisy: Tânără fiind, a fost o lecție importantă pentru mine – să mi

se dea lucruri față de a le câștiga. Eram atât de obișnuită să mi se dea lucruri, încât nu știam cât de important este pentru sufletul tău să le câștigi pe merit.

Dacă pot să-i mulțumesc lui Teddy Price pentru ceva – și, ca să fiu sinceră, trebuie să-i mulțumesc pentru multe lucruri –, dar dacă ar fi să aleg unul singur, acesta e că m-a făcut să câștig ceva pe merit.

Și, ce să vezi? Am apărut la studio, am încercat să rămân trează cât de cât și am cântat ce mi-au spus ei să cânt. Nu am interpretat piesele cum au vrut ei *tot* timpul, am opus puțină rezistență – și cred că albumul e mai bun fiindcă am ținut un pic la stilul meu –, dar am făcut ce mi s-a cerut. Am jucat după reguli.

Și când am terminat un pachetel frumos de zece balade, Teddy a întrebat: „Cum te simți?”

Și i-am spus că mă simt așa cum o faci atunci când conștientizezi ceva ce nu e tocmai ce-ți imaginești, dar poate că este bun în felul său. I-am spus că albumul părea al meu, dar nu părea al meu și că habar nu aveam dacă era genial sau groaznic, sau undeva pe la mijloc. Teddy a râs și a spus că vorbesc ca un artist. Mi-a plăcut asta.

L-am întrebat cum ar trebui să-i spunem și el a zis că nu știe. Am spus: „Vreau să-i spunem *First*¹⁸. Pentru că am de gând să fac mult mai multe.”

Nick **Harris**: Daisy Jones a scos *First* la începutul anului 1975. Cei de la casa de discuri au promovat-o ca pe o aspirantă în stilul lui Dusty Springfield. Pe copertă, se uită într-o oglindă, pe un fundal galben pal.

Nu a fost un material inovator, nu, în niciun caz, dar, privind în urmă, nu poți să nu observi curajul și sarcasmul care se insinuează la fiecare pas.

Primul ei single, o versiune a lui „One Fine Day”, a fost mai complex decât multe alte variante ale cântecului, iar al doilea single – a înregistrat o versiune după „My Way Down” – a fost primit călduros.

Adică, albumul este oarecum la mijloc de drum, dar a făcut ceea ce trebuia să facă. Oamenii îi cunoșteau numele. A avut o apariție la *American Bandstand*¹⁹ și un articol grozav în *Circus* cu deja celebrii ei cercei rotunzi.

Era superbă, vorbea deschis și era interesantă. Muzica ei încă nu era ce trebuia, dar... știai că Daisy Jones va ajunge undeva. Momentul ei se apropia.

18 Primul (n. tr.).

19 Program TV de mare succes, difuzat în Statele Unite în perioada 1952–1989 (n. red.).

SEVEN EIGHT NINE

1975–1976

Abia ieșit de la dezintoxicare și acasă cu Camila și fiica lui, Billy Dunne a început iar să scrie cântece. Când a avut destul material, băieții s-au întors în studio să înregistreze al doilea album. Din iunie până în decembrie 1975, The Six au lucrat zece piese, care aveau să devină SevenEightNine. Când trupa a terminat, Teddy le-a spus că Rich Palentino nu era încrezător că au măcar un single care să ajungă numărul unu în topuri.

Billy: Parcă mi-ar fi retezat picioarele în dreptul genunchilor. Eram gata de plecare. Eram foarte mândri de albumul acela.

Eddie: Sincer să fiu, m-am mirat că Teddy nu a suflat o vorbă despre asta mai devreme. Am auzit prima versiune a albumului și mi s-a părut moale – cel puțin, dacă vorbim despre *subiectul* cântecelor. Tot ce scrisese Billy era despre familia lui.

Pete a spus-o cel mai bine: „Rock-and-roll e despre atunci când te culci pentru prima dată cu o fată, nu despre cum faci dragoste cu nevasta”. Și era Pete cel care spunea asta! El, care era la fel de mult sub papuc ca și Billy.

Graham: I-am spus lui Teddy că aveam multe cântece care puteau fi single. Am zis: „Dar «Hold Your Breath»?”

A răspuns: „Prea lent”.

Am spus: „Dar «Give In»?”

A zis: „Prea hard rock”.

Îi dădeam exemple de cântece, iar Teddy o ținea pe a lui, că Rich avea dreptate. Cântecele erau bune, dar aveam nevoie de ceva care să atragă mai mulți ascultători. A spus că trebuie să țintim spre numărul unu. Primul nostru album se descurcase bine, dar, dacă voiam să creștem, trebuia să aspirăm mai sus.

Am zis: „Sigur, dar nu încercăm neapărat să ajungem la numărul unu. Asta este cel mai mic numitor comun”.

Teddy a spus: „Ar trebui să țintiți spre numărul unu pentru că faceți cea mai tare muzică din lume”.

Avea și el dreptate.

Billy: Nu-mi amintesc a cui a fost ideea să cântăm un duet. Știu sigur că mie nu mi-ar fi trecut prin cap niciodată.

Eddie: Când Teddy a spus că ar trebui să facem din „Honeycomb” duet, am fost și mai nedumerit. Voia să ia cel mai sensibil cântec de pe album, să adauge o voce de femeie, și *asta* avea să rezolve problema? Nu făcea decât să-l transforme și mai mult într-un cântec de Top 40.

I-am zis lui Pete: „Eu nu vreau să cânt într-un căcat de trupă soft rock”.

Billy: „Honeycomb” e un cântec romantic, dar e și un pic melancolic. Era despre viața pe care i-o promisesem Camilei. Ea voia să ne mutăm în Carolina de Nord într-o zi, când eram bătrâni, și ne așezam la casa noastră. Mama ei crescuse acolo. Voia să luăm o casă aproape de apă. Și o bucată mare de teren, unde cel mai apropiat vecin să fie la doi kilometri distanță.

Era un legământ pe care îl făcusem cu ea. Că aveam să-i dăruiesc asta într-o bună zi. O casă mare, fermă, mulți copii. Ceva pace și liniște după toate furtunile prin care o făcusem să treacă. Despre asta era vorba în „Honeycomb”. Nu avea sens să vină altcineva săo cânte.

Teddy nu a fost de acord. A spus: „Scrie o parte pentru o femeie. Scrie ce ți-ar răspunde Camila”.

Graham: Eu mă gândeam că ar trebui să-i dăm lui Karen ocazia să cânte în duet. Avea o voce grozavă.

Karen: Nu am genul de voce care să ducă linia principală. Pot să te ajut și să te susțin la refren, dar nu mă descurc singură.

Warren: Graham se dădea mereu peste cap să-i facă un compliment lui Karen. Eu mereu îmi ziceam: *Nu o să se întâmple, frate. Treci peste asta!*

Billy: Teddy avea tot felul de idei despre o femeie pe care să o aducă din zona cluburilor de dans. Nu-mi plăcea asta.

Karen: Teddy a pomenit vreo zece fete până când Billy a dat în sfârșit înapoi. Am văzut cu ochii mei cum a fost.

Billy se uita pe lista pe care tocmai o scrisese Teddy și zicea: „Nu! Nu! Nu! Tonya Reading? Nu! Suzy Smith? Nu!” Și pe urmă: „Cine e Daisy Jones?”

Teddy s-a ambalat, firește, spunând că speră ca Billy să întrebe chestia asta pentru că el crede că Daisy e persoana potrivită.

Graham: O auzisem pe Daisy cântând la Golden Bear în urmă cu câteva luni. Credeam că e foarte sexy. Avea vocea aspră și puternică, dar nu credeam că se potrivește pe disc. Se adresa publicului mai tânăr, mai spre pop. I-am zis lui Teddy: „De ce nu o poți aduce pe Linda Ronstadt²⁰?” Toți erau leșinați după ea pe atunci. Teddy însă a zis că ar trebui să fie cineva de la casa noastră de discuri. A spus că Daisy are o latură mai comercială de care putem beneficia.

A trebuit să recunosc că înțeleg ce vrea Teddy să spună.

I-am zis lui Billy: „Dacă Teddy încearcă să atragă alt public, are logică să fie Daisy”.

Billy: Teddy nu se lăsa deloc. *Daisy, Daisy, Daisy*. Chiar și Graham a început să mă piseze. Am zis: „Bine! Dacă fata asta, Daisy, vrea s-o facă, atunci o să încercăm”.

Rod: Teddy era un producător bun. Știa că oamenii abia începeau să se entuziasmeze în privința lui Daisy Jones. Dacă piesa ieșea bine, putea deveni un succes.

Daisy: Auzisem de The Six, evident, fiindcă eram la aceeași casă de discuri și așa mai departe. Și le auzisem la radio cântecele.

Nu mă deranjasem să le ascult albumul de debut, dar când mi-a pus Teddy *SevenEightNine*, m-a terminat. Mi-a plăcut la nebunie albumul. Cred că am ascultat „Hold Your Breath” de zece ori la rând.

Îmi plăcea vocea lui Billy. Era ceva atât de tânguios în ea! Atât de vulnerabil! Mi-am zis: *Asta e vocea unui om care a văzut niște lucruri*. Mi s-a părut o chestie formidabilă că suna atât de distrus! Eu nu aveam chestia asta. Eu sunam ca o pereche nouă și faină de blugi, iar Billy suna ca perechea pe care o ai de ani de zile.

Îmi dădeam seama că ne puteam completa unul pe altul. Așa că am tot ascultat „Honeycomb” și am simțit că lipsește ceva. Am citit versurile și eu... Chiar am înțeles cântecul acela.

Mi se părea că am șansa să ofer ceva, să adaug ceva. Eram nerăbdătoare să intru în studio pentru că mi se părea că pot fi cu adevărat *de folos*.

Billy: Eram toți în studio în ziua în care a venit Daisy și m-am gândit că toți în afară de mine și de Teddy ar fi trebuit să plece acasă.

Daisy: Voiam să port ceva de la Halston, dar m-am trezit târziu și mi-am pierdut cheile, și nu mi-am găsit sticluța cu pastile, așa că toată dimineața mi-a scăpat de sub control.

Karen: Când a apărut, purta o cămașă bărbătească în loc de rochie. Asta era tot. Știu că m-am întrebat: *Unde-i sunt pantalonii?*

Eddie: Daisy Jones era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Avea ochii mari. Buzele, foarte pline. Și era înaltă cât mine. Arăta ca o gazelă.

Warren: Daisy nu avea fund, nici țâțe. Visul tâmplarului, cum se spune. Dreaptă ca o scândură, ușor de bătut în cuie. Ei bine, nu știu dacă era ușor de bătut în cuie. Probabil că nu. Felul în care reacționau bărbații față de ea... Adică, ea deținea controlul și știa asta. Când a văzut-o Pete, a rămas cu gura căscată.

Karen: Era atât de frumoasă, încât mă temeam că mă holbez la ea! Pe urmă mi-am zis: *Drace, probabil toți s-au holbat la ea de când se știe. Probabil are impresia că privitul înseamnă holbat.*

Billy: Am văzut-o și m-am prezentat. I-am spus: „Mă bucur că ești aici! Mulțumesc că vrei să ne ajuți!” Am întrebat-o dacă vrea să vorbim puțin despre piesă, să exersăm ce urma să cânte.

Daisy: Lucrasem toată noaptea la cântec. Fusesem cu Teddy în studio cu câteva zile înainte, ascultându-l întruna. Aveam o idee clară despre ce voiam să fac.

Billy: Daisy a spus doar: „Nu, mersi!” Pur și simplu. De parcă nu aveam nimic valoros de oferit.

Rod: S-a dus direct în cabină și a început să se încălzească.

Karen: Am spus: „Băieți, nu e nevoie să fim toți aici s-o privim”. Nu s-a mișcat nimeni.

daisy: În cele din urmă, a trebuit să zic: „Îmi lăsați un pic de spațiu să respir, vă rog?”

Billy: În sfârșit, au început toți să iasă, în afară de mine, Teddy și Artie.

artie **snyder:** I-am pregătit microfonul într-una dintre cabinele izolate fonic. Am făcut câteva verificări și, nu știu din ce motiv, microfonul nu mergea.

Mi-a luat vreo 45 de minute să fac microfonul să meargă. Ea stătea acolo, cântând la el din când în când sau spunând: „Probă de microfon, unu doi trei”. Mă ajuta. Simțeam că Billy devenea din ce în ce mai încordat, dar Daisy era foarte calmă. Am spus: „Îmi pare rău pentru asta!” „Durează cât durează și o să-l repari când îl repari”, mi-a răspuns ea.

Daisy s-a purtat întotdeauna corect cu mine. Mereu mă făcea să simt că îi pasă cum îmi merge în ziua aia. Nu sunt mulți care făceau asta.

Daisy: Citisem versurile piesei de un milion de ori și aveam o idee clară despre cum voiam să sune.

Billy o interpreta într-un fel rugător. Eu cre-deam că felul în care cânta făcea să pară că nu e sigur de propria promisiune. Și-mi plăcea asta. Mi se părea că o făcea foarte interesantă. Așa că aveam de gând să interpretez partea mea ca și cum *voiam* să-l cred, dar poate, în adâncul sufletului, nu e făceam. Mi se părea că asta îi dădea piesei o anumită profunzime.

Când a făcut microfonul să meargă – știi, Artie mi-a dat semnalul să încep, în timp ce Billy și Teddy mă priveau –, m-am ridicat și am cântat ca și cum nu credeam că Billy o să cumpere

casa din apropiere, cănu avea să se întâmple cu adevărat. Asta era perspectiva mea.

Inițial, versurile refrenului erau: „Viața pe care o vrem o să ne-aștepte/ O s-ajungem să vedem luminile stingându-se în golf/ Și o să mă ții, o să mă ții, o să mă ții în brațe/ până atunci”.

Am cântat tot refrenul în prima tură, dar, a doua oară, l-am schimbat puțin. Am spus: „Viața pe care o vrem o să ne-aștepte?/ O s-ajungem să vedem luminile stingându-se în golf?/ O să mă ții, o să mă ții, o să mă ții în brațe până atunci?”

Le-am cântat ca pe niște întrebări, nu ca pe niște afirmații.

Billy nici nu m-a lăsat să termin până să sară și să apese pe difuzor.

Billy: A cântat cuvintele greșit. Nu avea sens să o las să continue.

Artie **Snyder:** Billy n-ar fi lăsat niciodată pe cineva să-l întrerupă așa. Am fost foarte surprins când l-am văzut că face asta.

Billy: Cântecele era despre un final fericit după furtună. Nu credeam că, în contextul acela, îndoiala avea vreun rost.

Karen: Billy a scris cântecele, încercând să se convingă singur că viitorul pe care îl întrezărea alături de Camila era ceva sigur, dar amândoi știau bine că poate oricând să calce din nou pe bec.

Adică, în prima lună când a ieșit de la dezintoxicare s-a îngrășat vreo cinci kilograme pentru că mânca batoane de ciocolată în toiul nopții. Pe urmă, când a încetat cu asta, s-a apucat de tâmplărie. Te duceai la Billy și Camila acasă, iar el vorbea întruna de o masă de mahon pentru sufragerie pe care încerca să o facă. În plus, peste tot erau scaune de rahat pe care le încropise.

Și să nu încep să zic de cumpărături! Oh, iar cu alergatul cred că a fost cel mai rău. Timp de vreo două luni, Billy a alergat nu știu câți kilometri pe zi, în timp ce purta un șort minuscul și niște maiouri de culturști.

Rod: Billy încerca. Era un tip care făcea multe lucruri să pară ușoare și chiar se străduia să rămână curat. Se vedea cât de tare se chinuie.

Karen: Billy scria cântece, încercând să-și spună că ținea totul sub control, că peste câteva decenii o să fie tot curat, cu soția și familia lui.

Și nici nu începuse bine să cânte, când Daisy i-a smuls covorul

de sub picioare.

Rod: Daisy a mai tras câteva duble, și părea foarte ușor pentru ea. Nu era nevoită să muncească pentru asta. Nu sângera pentru fiecare notă.

Când Billy a ieșit din studio, mi-am dat seama că e destul de nervos. I-am zis: „Nu-ți lua munca acasă cu tine”. Problema însă nu era că își luase munca acasă, ci că adusese casa în munca lui.

Karen: „Honeycomb” era un cântec despre siguranță, devenit brusc unul despre nesiguranță.

Billy: În seara aia, i-am povestit Camilei cum a cântat Daisy, cu întrebările.

Știi, Camila era ocupată cu Julia, iar eu îi vorbeam întruna, plângându-mă de cântecul ăsta. A zis doar: „Nu e viața reală, Billy. E un cântec. Nu îți bate capul!” Era foarte simplu pentru ea. Trebuia doar să trec mai departe.

Chestia e că nu puteam trece mai departe. Nu-mi plăcea cum transformase Daisy versurile acelea în întrebări și nici că i se părea că are dreptul s-o facă.

Camila: Când îți pui toată viața în muzica pe care o cânti, nu poți să gândești limpede.

Graham: Cred că Daisy a fost ceva foarte neașteptat pentru Billy.

Artie snyder: Când am combinat versiunea cu Daisy, a fost atât de intens – vocile lor la un loc –, că Teddy a vrut să scoată aproape tot ce mai rămăsese. M-a pus să estompez un pic tobele, să amplific clapele și să scot o parte din înfloriturile lui Graham care-ți distrăgeau atenția.

Am rămas cu o chitară acustică puternică și un pian percutant. Atenția era în mare parte asupra vocilor. Cântecul a devenit în întregime despre relația dintre voci. Adică... se *mișca* – era încă într-un tempo rapid, încă avea ritm –, dar era eclipsat de voci. Erai hipnotizat de Billy și Daisy.

Eddie: Au luat un cântec rock și l-au făcut pop! Și erau foarte mulțumiți de ei înșiși pentru asta!

Rod: Teddy era extaziat pentru cum ieșise. Și mie îmi plăcea. Se vedea însă cum se zbârlea Billy când îl asculta.

Billy: Mi-a plăcut noul mixaj, dar nu mi-a plăcut cum cânta Daisy. Am zis: „Fă mixajul nou fără vocea ei! Nu e nevoie să fie un duet”. Teddy îmi tot repeta că trebuie să am încredere în el. A spus că scrisesem un hit și că trebuie să-l las să-și facă treaba.

Graham: Billy ținea frâiele, știi? Billy scria versurile, Billy compunea și aranja toate cântecele. Dacă Billy intra la dezintoxicare, turneul se încheia. Dacă Billy era gata să intre din nou în studio, trebuia să ne prezentăm toți la datorie. El conducea tot.

Așadar, nu i-a fost ușor cu „Honeycomb”.

Billy: Eram toți o echipă.

Eddie: Frate, Billy nu recunoștea ce buldozer era el pentru noi toți. Obținea orice voia el tot timpul, iar, când a apărut Daisy, asta a încetat să se mai întâmple.

Daisy: Nu înțelegeam ce are Billy împotriva mea. Am venit și am făcut cântecul puțin mai bun. De ce să se supere?

Am dat peste Billy la studio câteva zile mai târziu, când am venit să aud versiunea finală, și i-am zâmbit. L-am salutat. El doar a dat din cap spre mine. De parcă îmi făcea o favoare, remarcând că eram și eu pe acolo. Nu mi-a arătat niciun pic de respect.

Karen: Era o lume a bărbaților. Toată lumea era o lume a bărbaților, inclusiv industria muzicală... Nu era ușor. Trebuia să obții aprobarea unui bărbat să faci aproape orice și mi se părea că există două feluri prin care poți avea câștig de cauză. Ori te prefăceai că ești una de-a lor, adică metoda găsită de mine. Ori te purtai foarte feminin și flirtai, și fluturai din gene. Le plăcea chestia asta.

Dar Daisy, de la început, a fost cumva în afara acestor lucruri. Era un fel de „Mă accepti sau mă lași în pace”.

Daisy: Nu-mi păsa dacă eram celebră sau nu. Nu-mi păsa dacă apucam să cânt pe discul tău sau nu. Nu voiam decât să fac ceva interesant, original și tare.

Karen: Când am început, voiam să cânt la chitară electrică. În schimb, tata m-a dus la lecții de pian. Nu a avut vreun gând ascuns – credea doar că fetele trebuie să cânte la clape.

Dar se întâmplau astfel de lucruri ori de câte ori încercam să fac ceva.

Când am dat probă pentru Winters, aveam o rochie scurtă grozavă pe care tocmai o cumpărasem, era bleu și avea o curea mare pe mijloc. Mi se părea rochia norocoasă. Ei bine, în ziua în care am dat proba nu am purtat-o. Pentru că știam că o să vadă o fată, iar eu voiam să fiu cântăreață la clape. Așa că am purtat blugi și un tricou de la University of Chicago pe care îl furasem de la fratele meu.

Daisy nu era așa. Ei nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să facă asta.

Daisy: Purtam ce voiam, când voiam. Făceam ce voiam, cu cine voiam. Și dacă nu-i plăcea cuiva, dracu' să-l ia!

Karen: Ți se întâmplă uneori să întâlnești pe cineva care pare să plutească prin viață? Daisy plutea cumva prin lume, neștiind cum mergeau lucrurile cu adevărat.

Presupun că ar fi trebuit s-o urăsc pentru asta, dar nu o făceam. O iubeam pentru asta. Pentru că însemna că are o tendință mai mică să înghită căcaturile pe care le înghițeam eu de ani întregi. Și cu ea prin preajmă, nu mai era nevoie să le înghit nici eu.

Daisy: Karen era genul de persoană care avea mai mult talent într-un deget decât majoritatea oamenilor în tot corpul, iar cei din The Six nu o foloseau din plin, dar ea a rezolvat chestia asta. A rezolvat-o cu proxima ocazie.

Billy: Când urma să înregistrăm discul, i-am spus lui Teddy: „M-ai făcut să-mi urăsc propriul cântec”.

Teddy mi-a răspuns: „Trebuie să te străduiești foarte mult să te stăpânești. Ceva îmi spune că o să te usture mai puțin când piesa o să ajungă în vârful topurilor”.

Nick harris (*critic de muzică rock*): Pe „Honeycomb”, Billy și Daisy și felul în care se completează unul pe altul arată ce a mers atât de bine la Daisy Jones & The Six.

Potrivirea perfectă dintre vocile lor – vulnerabilitatea lui, fragilitatea ei – te agață și nu-ți mai dă drumul. Vocea lui profundă

și blândă și vocea ei mai înaltă și mai aspră se contopesc cumva fără efort, ca două voci care cântă împreună de când lumea. Au creat împreună o chemare și un răspuns din adâncul sufletului – o poveste despre un viitor romantic și idealizat care s-ar putea să nu se îndeplinească niciodată.

Cântecul e pe muchie, riscă să fie puțin prea dulceag, dar finalul neutralizează dulceața exact cât trebuie. Ar fi putut să fie genul de cântec pe care îl ascultă adolescenții la bal. În schimb, avem o mărturie pasională despre faptul că lucrurile nu se rezolvă întotdeauna.

SevenEightNine a fost un album bun, iar, din anumite puncte de vedere, chiar unul grozav. Era romantic într-un mod mai explicit decât debutul lor – mai puține aluzii la sex și droguri, dar era încă rock. Avea secțiunea ritmică pregnantă și riffurile pătrunzătoare.

Însă „Honeycomb” era în mod clar cântecul care ieșea în evidență. El i-a arătat lumii că The Six poate lansa un cântec pop de primă clasă. A fost o schimbare, desigur, dar și începutul urcușului lor până în vârf.

²⁰ Linda Ronstadt (n. 1946), cântăreață americană de muzică rock, câștigătoare a 11 premii Grammy (n. red.).

TURNEUL NUMERELOR

1976–1977

SevenEightNine a fost lansat la 1 iunie 1976. „Honeycomb” a debutat pe locul 86, dar a urcat în topuri într-un ritm constant. Trupa, care avea un fel de rezidență neoficială la Whisky, se pregătea să pornească în turneu național.

Graham: Am stat o vreme în LA, perfecționând programul. Cântecele sunau bine pe scenă. Spun asta, dar cred că nu mă refer la „Honeycomb”. Billy cânta piesa fără Daisy. Doar scotea partea ei și cânta așa cum intenționase să o cânte inițial pe album. Era bună, dar simțeau că parcă nu era chiar cum trebuie. Parcă îi lipsea ceva. Restul albumului însă se cânta grozav. Cântam bine fiecare cântec, fiecare notă. Ne descurcam perfect. Dădeam un spectacol grozav.

Billy: Aceiași oameni veneau să ne vadă câteodată două sau trei seri pe săptămână. Și cu cât cântam mai mult, cu atât creștea și numărul spectatorilor.

Rod: Billy ar fi trebuit să o invite pe Daisy la câteva dintre concertele acelea din LA. I-am spus-o, dar lui îi intra pe o ureche și-

i ieșea pe cealaltă.

Simone: Daisy era frustrată că o excludeau. Cel puțin, asta a fost impresia mea când am stat de vorbă. Ceea ce nu prea se mai întâmpla din cauza turneelor mele, dar tot mă asiguram că știu ce se întâmplă cu ea. Și ea făcea la fel cu mine.

Karen: Daisy cunoștea pe cineva la Whisky. Avea mai multe relații pe Strip decât noi. Așa că a fost doar o chestiune de timp până să apară.

Daisy: Nu încercam să dau buzna. Dacă Billy nu voia să mă invite să cânt cu ei, era în regulă, dar nu aveam de gând să stau departe doar pentru că ei cântau single-ul fără mine.

În plus, mă culcam deja cu Hank, ceea ce nu a fost o mișcare deșteaptă din partea mea, dar, ca să fiu directă, eram beată sau drogată în mare parte din timp pe atunci și totul e cam în ceață. Nici nu cred că eram atrasă de Hank sau că-mi plăcea prea mult de el. Era cam scund, avea fălci pătrătoase, dar și un zâmbet drăguț. De fapt, părea să fie *acolo* tot timpul.

În orice caz, eu și Hank ieșiserăm la Rainbow și ne plimbam, câțiva prieteni ai lui stăteau în față la Whisky și am intrat.

Karen: Graham a dat din cap spre mine și mi-a arătat din priviri că Daisy e pe ring. Pe urmă am văzut că o remarcase și Billy.

Eddie: Tot timpul cât am avut contract la Whisky, aproape în fiecare seară, Billy comenta ceva despre felul în care cântam. Era obsedat de control, dar, când a apărut Daisy, asta n-a putut s-o controleze.

Și frate, ce bine arăta! Avea o rochie minusculă. Fetele nu purtau sutiene pe atunci și e mare păcat că s-a dus moda aia.

Billy: Ce era să fac? Să nu o invit să cânte piesa cu mine când stătea chiar acolo? Mi-a forțat mâna.

Graham: Billy a spus la microfon: „Doamnelor și domnilor, o avem pe Daisy Jones aici în seara asta. Ce ziceți dacă vă cântăm o piesă care se numește «Honeycomb»?”

Daisy: M-am dus la microfon, iar Billy era cu fața la public, și mi-am zis: *Oare Billy Dunne poartă vreodată cămăși care nu sunt de*

denim?

Billy: A urcat pe scenă desculță și mi-am zis: *Ce face fata asta? Pune-ți niște pantofi!*

Daisy: Trupa a început piesa, iar eu stăteam la microfon, așteptând. Primul vers era al lui Billy, așa că mă uitam la oamenii din public când a început să cânte. Mă uitam la cum îl priveau ei. Era un adevărat showman.

Nu știu dacă i se recunosc meritele așa cum trebuie. Oamenii vorbesc cât de buni eram împreună, dar eu l-am văzut pe Billy cum era singur, iar omul ăsta e talentat. S-a născut să fie în fața publicului.

Billy: Când a început partea lui Daisy, m-am întors și m-am uitat la ea, privind-o cum cântă. Nu mai repetaserăm, nu mai cântaserăm niciodată împreună. Aproape că mă așteptam să fie un dezastru, dar, după o secundă, două, doar am privit-o.

Chiar avea o voce ca de dinamită. A zâmbit aproape tot timpul cât a cântat. Cred că îți dai seama de asta când asculți. Se simte. E ceva la care Daisy era foarte bună. Îi auzai zâmbetul prin cuvinte.

Daisy: M-am gândit să schimb versurile la loc la al doilea refren. Știam că Billy ura felul în care le transformasem în întrebări, dar, chiar înainte să încep să cânt versurile acelea, mi-am zis: *Nu sunt aici ca să-l fac pe Billy să mă placă. Sunt aici să-mi fac treaba.* Așa că le-am cântat cum erau pe înregistrare.

Billy: M-am înfiorat când am auzit-o cântând.

karen: Daisy și Billy stăteau unul lângă altul, cântând la același microfon. Și... felul în care se uita la ea când cânta... Felul în care se uita ea la el... era intens.

Daisy: La final, ne-am armonizat. Nu era ca pe disc. Cumva, așa s-a întâmplat.

Billy: Îmi dădeam seama, în timp ce cântam, că îi captivaserăm pe toți. Când s-a terminat piesa, publicul a început să țipe. Adică, să țipe la propriu.

Daisy: Am știut, la concertul acela, că aveam ceva special. Pur și simplu am știut.

Și nu conta cât de ticăloasă i se părea lui Billy că sunt. Când cânti așa cu cineva, o mică parte din tine e legată de el. Genul de lucru care-ți intră pe sub piele și nu iese ușor.

Billy era ca o așchie. Exact așa era.

După spectacolul extraordinar de la Whisky, Runner a anunțat că Daisy Jones avea să cânte în deschidere în turneul mondial al trupei The Six, poreclit Turneul Numerelor.

Billy i-a rugat pe Rod, Teddy și Rich Palentino să se răzgândească și să o scoată pe Daisy de pe afiș, dar, până la urmă, a fost obligat să accepte când Teddy i-a arătat că vânzările de bilete creșteau vertiginos. Se adăugau date la itinerariu.

Când trupa și Daisy au plecat în turneu, „Honeycomb” tocmai intrase în Top 20.

Billy: Nu eram concentrat pe cine deschidea pentru noi. Eram concentrat pe cum să rămân treaz în turneu. Era prima dată când plecam la drum de când ieșisem de la dezintoxicare.

Camila: Billy îmi spunea că o să mă sune de trei ori pe zi și o să țină un jurnal cu tot ce făcea, iar eu i-am explicat că nu vreau să-mi dovedească nimic. Că asta nu avea decât să crească presiunea, ceea ce era ultimul lucru de care avea nevoie. Trebuia să știe că eu cred în el. I-am spus: „Zi-mi ce pot să fac să-ți fie mai ușor, nu mai greu”.

Billy: Am decis să le iau pe Camila și pe Julia cu mine în turneu. Camila era gravidă cam în două luni cu gemenele. Știam că, pe măsură ce înainta sarcina, nu mai putea să fie acolo la fel de mult, dar eu voiam să se afle lângă mine ca să pornim la drum cu dreptul.

Daisy: Eram nerăbdătoare să plecăm la drum. Nu mai fusesem în turneu. Albumul meu mergea bine. Primeam ceva atenție. Și „Honeycomb” ajuta să se vândă și albumul meu.

Graham: Ne bucuram cu toții că era și Daisy cu noi. Ne distram cu Daisy. Era o tipă super.

Eram în perioada aceea în care te duci la radio, faci ședințe foto, iar cântecul tău urcă din ce în ce mai sus și se vinde tot mai bine. Am fost recunoscut pe stradă de câteva ori. Oamenii îl recunoșteau pe Billy de ceva timp, dar acum începeau să ne știe și pe mine, și pe Karen. Mergeam pe stradă și vedeam fani purtând tricouri cu The Six.

În concluzie, nu-mi păsa cu cine mă trimiteau în turneu câtă vreme lucrurile continuau în felul acela.

Billy: Am avut primul concert la la Exit/In, în Nashville. Atitudinea mea a fost să o includ pe Daisy, așa cum aș include pe oricine cânta în deschidere pentru noi. Eram obișnuiți să fim trupă de deschidere, iar acum noi eram vedetele. Așa că voiam să o includ așa cum făcuseră alte trupe cu noi. Să las la o parte chestiile personale.

Karen: Eram toți în culise înainte de primul concert, înainte să iasă Daisy pe scenă. Și Daisy trage pe nas câteva linii. Warren primea un masaj de la o fană care reușise cumva să se strecoare în spate cu noi. Eddie și Pete nu știu ce făceau. Billy plecase singur pe undeva. Eu și Graham stăteam de vorbă. Cred că acela a fost concertul... Graham își tunsese barba și se vedea cât de arătos era de fapt pe sub tot părul acela.

Și atunci s-a auzit o bătaie în ușă și au apărut Camila și Julia. Veniseră să-i spună noapte bună lui Billy.

În clipa în care Daisy le vede pe Camila și Julia, pune drogurile în sertar, se șterge la nas și lasă jos paharul cu coniac sau whisky, sau ce bea ea. A fost prima dată când am observat vreo conștientizare din partea ei. De parcă nu trăia totuși pe altă planetă. A dat noroc cu Camila și i-a făcut cu mâna Juliei. Îmi amintesc că i-a spus „pițigoii”.

Pe urmă a venit momentul lui Daisy să intre și a spus: „Urați-mi succes!”

Toți erau ocupați cu câte ceva, ca să-i dea și ei atenție, dar nu și Camila. Ea i-a urat succes și a vorbit foarte sincer.

Camila: Prima dată când am întâlnit-o pe Daisy Jones, n-am știut ce să cred despre ea. Părea foarte împrăștiată, dar și foarte drăguță. Știam că Billy nu o place, dar faptul că el avea o părere nu însemna că nu pot să am și eu una.

Vreau să spun, era superbă, fără îndoială. La fel de frumoasă,

poate și mai frumoasă, decât în reviste.

Daisy: Am urcat prima pe scenă, simțind cum e să cânti în deschidere la Nashville, și eram neliniștită. De obicei, nu sunt o persoană emotivă, dar se simțea în corpul meu, în nervii mei. Și poate luasem prea multă cocaină. Am ieșit pe scenă, așteptându-mă să constat că toți oamenii îi voiau de fapt pe The Six, dar o mare parte din mulțime se bucura să mă vadă. Adică, venise pentru mine.

Purtam o rochie neagră, cu spatele gol, brățări de aur și cerceii rotunzi de aur.

În afară de repetiții, era prima dată când urcam singură pe o scenă, doar cu trupa mea de acompaniament pe care o făcusem împreună cu Hank. Era prima dată când am auzit o mulțime atât de mare ovaționându-mă. Toți oamenii ăștia, veniți la un loc, arătând și sunând ca o ființă umană. O ființă explozivă, strigând.

După ce am simțit asta, am știut că vreau să am parte de așa ceva tot timpul.

Graham: Daisy a avut un spectacol bun. Avea o voce grozavă, iar cântecele ei nu erau rele. Era un om care putea să capteze publicul. Și, până să ieșim pe scenă, mulțimea era încântată. Oamenii se simțeau deja foarte bine.

Warren: Se simțea miros de iarbă pretutindeni. De-abia vedeam ultimele rânduri de spectatori din cauza fumului.

Karen: În clipa în care am pășit pe scenă... îți dădeai seama că oamenii care erau acolo... erau altfel decât cei din primul nostru turneu. Erau mult mai mulți, în primul rând. Fanii de la început erau încă acolo, dar acum aveam adolescenți și părinți, acum aveam multe femei.

Billy: Stăteam în fața acelei mulțimi, treaz de-a binelea, simțind emoția lor și știind că „Honeycomb” urca în Top 10. Știam că-i avem pe oamenii ăștia la degetul mic. Știam că vor să ne placă. Ne plăceau *deja*. Nu era nevoie să-i câștig de partea noastră. Stăteam pe scena aceea și... câștigaserăm deja.

Eddie: Am dat totul în noaptea aceea, am pus tot ce aveam la picioarele lor.

Billy: La sfârșit am spus: „Ce ziceți, să o aduc pe Daisy Jones aici și să cântăm «Honeycomb» pentru voi?”

Daisy: Mulțimea a luat-o razna. Tot locul a început să huruie.

Billy: Simțeam că vibrează microfonul în timp ce țipau și băteau din picioare, și mi-am zis: *Drace, suntem staruri rock!*

La finalul anului 1976, „Honeycomb” ajunsese pe locul al treilea în Billboard Hot 100. Trupa și Daisy cântaseră piesa la Don Kirshner’ Rock Concert și la The Tonight Show cu Johnny Carson. Terminaseră etapa nord-americană a turneului și se pregăteau pentru cea europeană. Camila Dunne, acum însărcinată în șase luni, a fost nevoită să se întoarcă cu Julia la Los Angeles.

Billy: Nu le puteam pune pe Camila și pe Julia să stea pe drum cu mine la nesfârșit, trebuia să mă controlez.

Camila: Îl cunoșteam destul de bine ca să știu când trebuia să rămân și când era în regulă să plec.

Billy: Prima seară fără ele a fost grea. Îmi amintesc că stăteam pe balconul din apartament după concert, auzind tot haosul de afară și cumva dornic să fac parte din el. În capul meu, o voce îmi șoptea: *Nu poți să faci asta, nu poți să rămâi curat multă vreme.*

Într-un final, l-am sunat pe Teddy. Erau primele ore ale dimineții, dar pentru el era abia ora cinei. Am inventat ceva ca să vorbesc cu el. *[Râde]* Cred că am ajuns să discutăm dacă ar trebui să se însoare cu Yasmine. Era îngrijorat că e prea bătrân pentru ea. I-am zis să o facă totuși. Până la finalul apelului, mă simțeam obosit. Știam că mă pot duce la culcare. Că mai apucam o zi. Când să închid, Teddy m-a întrebat: „Te simți bine acum, Billy?” „Da, mă simt bine”, am răspuns.

După ce am scăpat de prima noapte, m-am simțit un pic mai

bine. Mi-am creat un soi de rutină. Stăteam departe de petreceri. Când se termina spectacolul, mă duceam înapoi în camera de hotel și ascultam niște discuri sau beam o cafea decofeinizată și citeam ziarul la cină. Câteodată veneau cu mine Pete sau Graham. Deși, de cele mai multe ori, Dumnezeu știe că Graham o urmărea pe Karen pe undeva.

Eu însă am continuat așa cum făceam când erau Camila și Julia cu mine. Respectam regulile.

Graham: A fost la fel, ca și când Camila era acolo. Billy era cu trupa când era de muncă, iar Daisy era cu noi când era de petrecut. Și astea două nu se încălecau niciodată sau cum spune lumea.

Rod: Chiar înainte să plecăm în Suedia, le spuseseam lui Billy și Graham că Runner se gândea să extindă turneul după ce terminam etapa europeană. I-am întrebat dacă erau de acord să mai continue câteva săptămâni după ce se întorceau în State.

A fost inutil. Camila trebuia să nască exact când urma să ne întoarcem. Billy considera că și așa era destul de riscant.

Graham: A fost o conversație de fix două secunde. Mi-ar fi plăcut să continuăm turneul? Bineînțeles! Ne punea într-o poziție dificilă faptul că Billy trebuia să se ducă acasă? Da, dar trebuia să se ducă acasă. Punct.

Warren: Toți voiam să mai avem câteva concerte, dar nu puteam cânta fără Billy. Poți să bagi niște chitariști pentru câteva spectacole, un clăpar, dar nu poți să-l înlocuiești pe Billy.

Daisy: Aveam concerte cu casa închisă. Și o mare parte din asta era contribuția mea.

Între timp, albumul trupei se vindea mult mai bine ca al meu. Drept e că al lor era mai bun, așa că era logic, dar, când era vorba de spectacolul live, mulți veneau cu adevărat să mă vadă pe mine. Și chiar și o parte din cei cărora nu le păsa cine sunt până să vină acolo își luau tricou cu Daisy Jones.

Aveam o energie bună. Și lucram la niște cântece proprii bune. Aveam unul – o melodie supersimplă, nu foarte complexă –, dar era bun. Se numea „When You Fly Low”. Era despre faptul că te vindeai ieftin, că unii oameni încercau să îți taie aripile. „Vor să fii umil,/ Vor să-ți atrofieze mușchii,/ Vor să-ți oprească freamătul,/ Să te dai bătut,/ Să te țină în umbră”.

Îi spuneam lui Hank că e timpul să discute cu Teddy despre un

album nou, dar el o ținea pe a lui, că ar trebui să o iau mai încet. Probabil avea impresia că cer prea mult. Că eram încredințată că merit mai mult decât meritam în realitate.

Relația noastră nu mergea prea bine. N-ar fi trebuit niciodată să fiu cu un tip ca el.

E un lucru pe care nu ți-l spune nimeni când te apuci de droguri. Nu ți se spune: „Drogurile o să te facă să te culci cu niște nemernici”, deși ar trebui.

Iar eu îl lăsasem pe Hank să își bage nasul în toate aspectele vieții mele: stătea de multe ori între mine și Teddy, el a fost cel care a angajat trupa, banii mei treceau prin mâna lui. Și era în patul meu.

Karen: Când plecam spre Stockholm, am zburat cu un avion privat al companiei Runner.

Daisy: Hank și o parte din echipă zburaseră cu o zi înainte, dar eu am așteptat și am mers cu trupa. Am făcut să pară că voiam să mai stau cu ei în avion, dar pur și simplu nu voiam să zbor cu Hank.

Eddie: În timpul zborului l-am auzit pe Graham vorbind cu Karen despre refuzul de a prelungi turneul. Frate, era prima dată când auzeam de chestia asta! Nimeni nu ne spusese mie sau lui Pete.

Aveam un hit și concerte cu casa închisă cu Daisy. Mulți oameni câștigau mulți bani. Trupa, tehnicienii, toți cei care lucrau pentru acest turneu și în sălile unde se țineau concertele – trebuia să ne facem cu toții bagajele pentru că Billy își lăsase nevasta gravidă?

Și nici măcar nu aveam dreptul să votăm. Adică, aflam după ce se luase deja decizia.

Karen: A fost o călătorie interesantă. Cred că acela a fost zborul în care pe Warren l-a plesnit stewardesa. Am auzit doar palma, n-am văzut-o.

Warren: Am întrebat-o dacă e blondă naturală. Mi-am învățat lecția. Nu toate femeile cred că e amuzant.

Karen: Eu și Daisy eram în spate, văzându-ne de-ale noastre. Aveam două scaune față în față, niște cocktailuri și priveam pe fereastră. Îmi amintesc că Daisy a scos o cutie de pastile și a dat pe gât două tablete, înghițindu-le cu o gură de tărie din pahar.

Începuse să poarte tot felul de brățări atunci, câte îi încăpeau pe brațe. Zornăia când se mișca. Atunci când Daisy și-a pus cutia de

pastile înapoi în buzunar, brăţările au început să zdrăngăne, iar eu am glumit, că parcă ar fi o tamburină. Şi ei i s-a părut tare. A luat un pix şi a scris asta pe mână.

Pe urmă, când a lăsat pixul, a scos iar cutia cu pastile, a luat două tablete şi le-a băgat în gură.

Am zis: „Daisy, abia ai luat două”.

Ea a întrebat: „Am luat?”

Doar a ridicat din umeri şi le-a înghiţit.

Am zis: „Haide, nu fi şi tu genul ăla de om!”

Daisy: M-am enervat. I-am pus cutia de pastile în mână. Am zis: „Ia-le dacă eşti atât de îngrijorată! Nici măcar n-am nevoie de ele”.

Karen: A aruncat pastilele spre mine.

Daisy: Dar în clipa în care i-am dat cutia şi am văzut că o pune în buzunarul de la spate, am început să intru în panică. Dexedrina era una. Era în regulă. Puteam să trag cocaină pe nas dacă era nevoie.

Dar nu puteam să dorm fără Seconal.

Karen: M-a surprins cât de uşor era pentru ea. Să dea totul din mână şi să se oprească.

Daisy: Când am ajuns la hotel, Hank era deja în camera mea. Am zis: „Am rămas fără roşii”. El doar a dat din cap şi a pus mâna pe telefon. Până am vrut eu să dorm, aveam altă sticlă în mână. M-a deprimat cât de uşor era! Nu mă înţelege greşit, voiam pastilele. Aveam nevoie de ele, dar era de-a dreptul plictisitor, repetitiv. Să am orice narcotic voiam, la orice oră, fără să mă oprească nimeni.

Când am adormit în noaptea aia – cred că încă mai ţineam paharul de coniac – m-am auzit spunând: „Hank, nu mai vreau să fiu cu tine”. La început, am crezut că era altă femeie în cameră, rostind acele vorbe, dar pe urmă mi-am dat seama că eu eram. Hank mi-a zis să mă culc. Mai degrabă am simţit că dispar decât că adorm.

Când m-am trezit dimineaţă, mi-am amintit ce se întâmplase. Mă simţeam stânjenită, dar şi cumva uşurată că o spuseseam cu adevărat. I-am zis lui Hank: „Ar trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat aseară”.

Şi el a spus: „Nu s-a întâmplat nimic aseară”.

Am ținut-o pe a mea: „Ți-am zis că nu mai vreau să fiu cu tine”.

El a ridicat din umeri şi a răspuns: „Da, dar tu spui asta mereu când adormi”.

Habar nu aveam.

Graham: Era destul de clar pentru toată lumea că Daisy trebuia să o termine cu Hank.

Rod: Sunt mulți manageri jegoși în lume și ne fac pe noi, ceilalți, să arătăm prost. Hank profita de Daisy, era clar ca lumina zilei. Cineva trebuia să aibă grijă de ea.

I-am spus: „Daisy, dacă ai nevoie de ajutor, sunt aici”.

Graham: Cred că Daisy a văzut ce făcea Rod pentru noi – felul în care se asigura că toate erau rezolvate. Rod a fost primul care i-a spus cuiva că noi aveam să fim cei mai tari din lume. Nu ne sfătuia să ne mulțumim cu ce avem și să ținem gura închisă. Nu vreau să fiu nesimțit, dar... nu făcea sex cu noi, nu ne ținea drogați ca naiba ca să nu mai știm de nimic.

I-am zis lui Daisy: „Lasă-l pe Hank și fă echipă cu Rod! Are el grijă de tine”.

Rod: Oricum, făceam deja foarte multe pentru Daisy. Îi chemasem pe cei de la revista *Rolling Stone* la concert. Îl trimiteau pe Jonah Berg să vină să vadă programul și apoi să stea cu noi. Era un posibil articol. Am avut grijă să fie și Daisy inclusă în asta. Nu eram obligat. Aș fi putut insista să fie un articol doar despre trupă, dar m-am gândit că pentru mine era totuna.

Karen: În ziua în care venea Jonah Berg, eram în Glasgow.

Daisy: Am fost o proastă. M-am luat la harță cu Hank chiar după proba de sunet din ziua aceea.

Karen: Graham venise în camera mea în după-amiaza aceea ca să-mi aducă un bagaj. Lucrurile mele ajungeau cumva mereu împreună cu ale lui. Stătea în holul hotelului, la ușa mea, ținând un sac cu sutiene și chiloți. A zis: „Cred că astea îți aparțin”.

Am înșfăcat bagajul din mâna lui și am dat ochii peste cap. Am zis: „Oh, pun pariu că-ți place la nebunie să pui mâna pe chiloții mei!” Eu doar glumeam.

El însă a clătinat din cap și a spus: „Dacă pun mâna pe chiloții ăia, vreau să-mi câștig dreptul ca la carte”.

Am râs și am zis: „Șterge-o de aici!”

Iar el a spus: „Da, doamnă”.

Și s-a întors în camera lui, dar când am închis ușa... nu știu.

Daisy: I-am dat vestea lui Hank când eram doar noi doi în camera mea de hotel. Punea mâinile pe mine și eram sătulă. Mă tot răsteam la el, iar el m-a întrebat care era problema mea, așa că am zis: „Cred că e timpul să ne despărțim”. Hank a încercat să mă ignore de câteva ori, tot zicându-mi că nu știu ce vorbesc. I-am spus-o foarte clar. „Hank, ești concediat! Ar trebui să pleci”. Ei bine, de data asta a auzit.

Graham: Eu și Billy plănuiam să ieșim să mâncăm ceva – pusesem pariu cu el că nu vrea să mănânce haggis²¹.

Daisy: Hank m-a încolțit. Era foarte furios și stătea atât de aproape de mine când vorbea, încât saliva lui mi-a aterizat pe umăr. A zis: „Dacă nu te-aș fi găsit eu, ți-ai fi tras-o și acum cu staruri rock”.

Când nu i-am răspuns nimic, Hank m-a lipit de perete. Nu știam ce vrea să facă. Nu sunt sigură că el însuși știa ce vrea să facă.

Atunci când ești într-o situație ca asta, când un bărbat se apleacă amenințător asupra ta, e ca și cum toate deciziile pe care le-ai luat și au dus la momentul acela – singură cu un tip în care nu ai încredere – îți apar în fața ochilor.

Ceva îmi spune că bărbații nu fac același lucru. Când stau acolo, amenințând o femeie, mă îndoiesc că numără toți pașii greșiți care i-au transformat în ticăloșii care sunt, dar ar trebui.

Corpul meu era drept ca scândura – mă simțeam șocant de trează –, și am întins brațele în față, păstrând spațiul pe care încercam să-l apăr. Hank se uita în ochii mei. Nu știu dacă respiram măcar. Pe urmă, Hank a izbit cu pumnul în perete, trântind ușa când a ieșit.

După ce a plecat, am încuiat ușa de trei ori după el. Pe hol, a urlat ceva ce n-am înțeles. M-am așezat pe pat. Nu s-a mai întors.

Billy: Ieșeam din camera mea să mă întâlnesc cu Graham când l-am văzut pe Hank Allen năpustindu-se din camera lui Daisy și bombănind: „Târfa aia nenorocită”, apoi a părut să se calmeze, așa că m-am gândit să-l las în pace. Pe urmă, l-am văzut oprindu-se și întorcându-se, ca și cum voia să se ducă înapoi în camera lui Daisy. Mi-am dat seama în clipa aia că e periculos. Se vede în postura cuiva, știi? Cu pumnii strânși și fălcile încleștate, și tot restul. I-am surprins privirea și m-a văzut și el. Ne-am uitat unul la altul o clipă. Am clătinat din cap, de parcă spuneam: *Ar fi o mișcare greșită*. Se tot uita la mine. Pe urmă, și-a lăsat ochii în pământ și a plecat.

Când a dispărut, am bătut în ușa lui Daisy. Am spus: „Sunt Billy”.

A durat ceva, dar a deschis ușa. Purta o rochie bleumarin – genul acela cu mâneci care cad de pe umăr. Știam că oamenii vorbeau despre cât de albaștri sunt ochii lui Daisy, dar în ziua aceea a fost prima dată când i-am remarcat cu adevărat. Era foarte albaștri. Știi cum arătau? Arătau ca mijlocul oceanului. Nu la mal, nu albastrul acela deschis. Arătau ca albastrul-închis din mijlocul oceanului. Ca apa adâncă.

Am zis: „Te simți bine?”

Părea tristă, așa cum nu o mai văzusem niciodată până atunci. Și ea răspuns: „Da, mulțumesc!”

Am zis: „Dacă vrei să vorbim...”. Nu eram sigur cum aș fi putut s-o ajut, dar m-am gândit că ar fi trebuit totuși să mă ofer.

A spus: „Nu, e în regulă”.

Daisy: Nu mi-am dat seama cu ce zid se înconjura Billy când era în preajma mea până în clipa aceea, când, deodată, zidul a căzut. Ca atunci când nu îți dai seama că auzi duruitul unui motor de mașină până nu se oprește.

L-am privit în ochi și l-am văzut pe adevăratul Billy.

Mi-am dat seama că, până atunci, mă uitasem tot timpul la o versiune a lui reținută și rece. Mi-am zis: *Ar fi frumos să-l cunosc pe acest Billy*. Pe urmă, s-a terminat. Doar o secundă de autenticitate din partea lui și apoi, gata, a dispărut cât ai clipi.

Graham: Îl așteptam pe Billy când mi-a sunat telefonul.

Karen: Nu știu de ce a fost aceea ziua în care am decis să o fac.

Graham: Am spus: „Bună!”

Și Karen a zis doar: „Bună!”

Karen: Am rămas o secundă tăcuți la telefon. Și pe urmă am spus: „Cum de nu te-ai dat niciodată la mine?”

Îl auzeam că bea o bere. Am auzit cum a luat o gură. A zis: „Nu dau lovituri pe care știu că o să le ratez”.

Mi-a ieșit din gură înainte să mă hotărăsc dacă s-o spun. Am spus: „Nu cred că o să ratezi, Dunne”.

Și, de cum am spus-o, s-a auzit tonul.

Graham: N-am alergat niciunde, vreodată, mai repede ca pe holul acela spre camera ei.

Karen: Trei secunde mai târziu – nu e o exagerare – s-a auzit o bătaie în ușă. Am deschis-o, și Graham gâfâia. Alergase un pic pe hol și abia mai respira.

Graham: M-am uitat la ea. Era superbă! Sprâncenele acelea groase. Sunt topit după fetele cu sprâncene groase. Am zis: „Ce vrei să-mi spui?”

Karen: Am zis: „Doar încearcă, Graham!”

Graham: Am intrat în cameră, am închis ușa după mine, am luat-o pe femeia asta în brațe și am sărutat-o zdravăn.

De obicei, nu te trezești dimineața și te gândești: *O să fie una dintre cele mai extraordinare zile din viața mea.* Dar atunci așa fost. Ziua aceea cu Karen... a fost una dintre ele.

Warren: Uite ceva ce n-am povestit niciodată cuiva. Nu, e de bine! O să-ți placă, te asigur!

Când aveam concertul din Glasgow, la un moment dat, după probele de sunet, trăgeam un pui de somn amețit de bere – cred că așa se cheamă când bei o bere, apoi tragi un pui de somn – și mă trezesc deoarece Karen făcea sex cu cineva în camera de alături! Nu puteam să dorm, așa de tare se auzea.

N-am aflat niciodată cu cine era, dar am văzut-o flirtând puțin cu tehnicianul de la lumini, în fine, cred că a avut o aventură cu Bones.

Billy: După ce am ieșit de la Daisy, am încercat să dau pe Graham să luăm prânzul, dar nu era de găsit nicăieri.

Graham: Când a venit momentul să plecăm spre sala de concerte, Karen m-a pus să ies pe furiș pe ușă, să mă duc în camera mea, să mă schimb și pe urmă să mă întâlnesc cu ea la lifturi.

Karen: Nu voiam să știe nimeni nimic.

Billy: Până să ajungem în culise, toți alergau ca niște găini fără cap pentru că trupa lui Daisy nu era nicăieri.

Eddie: Din câte se părea, Hank mersese la Apollo când plecase din oraș și îi luase cu el pe toți cei cinci instrumentiști din trupa lui Daisy. Pur și simplu, o șterseseră.

Karen: A fost o lovitură josnică.

Graham: Nimic nu trebuia să fie mai presus de muzică. Treaba noastră era să ieșim și să cântăm pentru public. Indiferent ce mizerii ni se întâmplau în viața personală.

Daisy: Trupa mea tocmai plecase. Pur și simplu, plecase. Nu știam ce să fac.

Hank Allen (*fost manager, Daisy Jones*): Nu vreau să spun decât că eu și Daisy Jones am avut o relație strict profesională din 1974 în 1977, care s-a terminat de comun acord din cauza diferențelor de opinie privind traiectoria carierei ei. Îi doresc în continuare numai bine.

Billy: L-am găsit pe Rod, și el începuse deja să rezolve lucrurile. I-am spus: „E chiar atât de rău dacă nu cântă Daisy într-o seară?”

Și atunci mi-am dat seama, când am spus-o, că probabil el era managerul ei acum. Și deci, știi, pentru el... da, era rău.

Rod: Jonah Berg era în public. De la *Rolling Stone*.

Karen: Toți încercau să-și dea seama ce e de făcut, mai puțin Graham, care se căznea să-mi atragă atenția când nu se uita nimeni. Râdeam în sinea mea și mă gândeam: *Noi ar trebui să rezolvăm o problemă aici.*

Graham: Nu mă puteam abține să nu mă uit la Karen.

Karen: Graham era tipul cu care discutam mereu despre diverse lucruri. Și în noaptea aia m-am trezit că vreau să-i povestesc ce după-amiază grozavă avusesem. Era ca și cum voiam să vorbesc cu el despre el.

Daisy: I-am spus lui Rod: „Poate ar trebui să ies de una singură pe

scenă”. Nu voiam să renunț. Voiam să fac *ceva*.

Eddie: Rod a sugerat să mergă Graham cu Daisy și să facă amândoi câteva versiuni acustice la niște cântece de pe albumul ei, dar Graham nu prea era atent. Am zis: „Pot s-o fac eu”.

Rod: I-am trimis pe Daisy și Eddie acolo fără să am idee ce avea să se întâmple, și tot timpul m-am uitat la ei; parcă erau niște pisici care umblau pe pietre încinse.

Daisy: Eu și Eddie am cântat câteva piese. Simplificaserăm tot. Doar chitara lui și eu la voce. Cred că am cântat „One Fine Day” și „Until You’re Home”. A fost bine, dar n-am înnebunit pe nimeni. Și știam că *Rolling Stone* e acolo și că trebuia să fac o impresie bună. Așa că, la ultima piesă, am decis să mă rup de scenariu.

Eddie: Daisy s-a aplecat spre mine și mi-a dat un ritm vag și o tonalitate, și mi-a zis să inventez ceva. Asta a fost tot. Doar „Inventează ceva!” Am făcut tot posibilul, știi ce zic? Nu prea poți să scrii un cântec așa, pe moment.

Daisy: Încercam să-l fac pe Eddie să cânte ceva pe care să pot intra cu piesa mea nouă. Voiam să cânt „When You Fly Low”. El a început, iar eu am cântat câteva note, încercând să intru în ritm cu el, dar nu mergea. În cele din urmă, am zis: „Las-o baltă!” Am spus-o la microfon. Publicul râdea cu mine. Mă încurajau. O simțeam. Am început să-l cânt a capella. Doar eu și vocea mea, cântând un cântec pe care îl scrisesem eu.

Muncisem mult la el și îl șlefuisem de la început până la sfârșit. Nu era niciun cuvânt nelalocul lui în toată piesa. Și eram doar eu și tamburina și băteam din picioare.

Eddie: Eram acolo, în spatele ei, băteam ritmul pe chitară cu ea, o ajutam. Publicului îi plăcea. Îi urmăreau orice mișcare.

Daisy: Ce fior a fost să cânt așa! Să cânt ceva ce simțeam în inima mea. Cuvintele pe care le scrisesem eu și erau doar ale mele.

Mă uitam la oamenii din față care mă ascultau, mă auzeau. Oameni din altă țară, oameni pe care nu-i întâlnisem niciodată în viața mea, și mă simțeam legată de ei într-un fel cum nu mă simțisem legată de cineva vreodată.

Asta am iubit întotdeauna la muzică. Nu sunetele, mulțimile sau vremurile bune, cât cuvintele – emoțiile, poveștile, adevărul – pe care le poți lăsa să-ți iasă din gură.

Muzica poate să *sape*, știi? Poate să-ți înfigă o lopată în piept și să înceapă să sape până dă de ceva. În noaptea aia, cântând așa, mi-am confirmat că voiam să scot un album cu cântecele mele.

Billy: Stăteam în culise și mă uitam la Daisy și la Eddie când au început să cânte „When You Fly Low”. Era bună. Mai bună decât... Mai bună decât îmi dădusem eu seama.

Karen: Billy se holba la ea.

Daisy: Când am terminat, publicul chiuia și striga, și mă simțeam ca și cum ieșisem pe scenă și făcusem tot ce putusem cu ce aveam la îndemână. Mă simțeam ca și cum îmbunătățisem situația și dădusem o reprezentație bună pentru oamenii din fața mea.

Billy: După ce a terminat cântecul, am auzit-o spunând la revedere publicului și m-am gândit: *Am putea cânta „Honeycomb” acum. Doar eu și ea.*

Graham: M-am mirat să-l văd pe Billy ieșind pe scenă.

Daisy: Am folosit replica mea obișnuită: „Atât de la mine în seara asta! E timpul pentru The Six! Vă rog să-i aplaudați!” Dar, în timp ce vorbeam, a ieșit Billy pe scenă.

Billy strălucea cu adevărat pe scenă. Unii oameni, îi scalzi în luminile acelea și dispar, dar alții strălucesc. Așa era Billy. Adică, dincolo de scenă, nu. În afara scenei, era posomorât și treaz, și de-abia dacă avea un simț al umorului sesizabil. În momentul acela, credeam că e un plicticos, să fiu sinceră cu tine.

Dar pe scenă arăta de parcă nu exista alt loc în care ar prefera să fie decât acolo, cu tine.

Eddie: Stăteam acolo cu chitara și vine Billy la mine. Am zis: „Ce vrei să cânt?”

În schimb, Billy a întins mâna, cerându-mi chitara. Eu sunt nenorocitul de chitarist. Și el încearcă să-mi ia chitara!

A zis: „Pot s-o împrumut, frate?”

Voiam să zic: „Nu, nu poți s-o împrumuți”, dar ce puteam să fac? Stăteam în fața a mii de oameni. I-am întins-o, iar Billy a luat-o și

s-a dus direct la microfon cu Daisy. Stăteam acolo ca prostul, n-aveam de ce să fiu pe scenă. Trebuia să o șterg.

Billy: I-am făcut semn mulțimii și am spus: „Ce ziceți de Daisy Jones, oameni buni?” Și publicul a aplaudat. „Vă supărați dacă îi pun o întrebare lui Daisy?” Am pus mâna pe microfon și am zis: „Ce-ar fi să cântăm «Honeycomb» acum? Doar noi doi?”

Daisy: Am spus: „Bine, hai să cântăm!” Era un singur microfon acolo. Așa că Billy a stat chiar lângă mine. Mirosea a Old Spice și răsuflarea îi duhnea a țigări și apă de gură.

Billy: Am început să cânt.

Daisy: Era puțin mai lentă decât o cântam în mod normal. Dădea senzația de tandrețe. Și pe urmă a început să cânte: „Într-o zi lucrurile se vor potoli/ O să plecăm și o să ne mutăm din oraș/ O să umblăm prin iarbă până la stânci/ Și copiii o să vină la noi”.

Billy: Și Daisy a cântat: „Oh, iubitele, abia aștept/ Să o numesc acasă/ Abia aștept florile și fagurele de miere”.

Karen: Știi că uneori oamenii vorbesc despre alți oameni și spun că te fac să te simți ca și cum ești singurul din cameră? Billy și Daisy puteau amândoi să facă asta. Cumva, făceau asta unul cu altul. Fiecare părea să creadă că celălalt e singurul om din cameră. De parcă ne uitam la doi oameni care nu își dădeau seama că sunt priviți de mii de oameni.

Daisy: Billy era un chitarist grozav. Avea o complexitate, o anumită delicatețe când cânta.

Billy: În tempoul acela mai lent, cântecul a început să pară și mai intim. Era mai blând, mai delicat. Și am fost puțin surprins, în clipa aceea, că Daisy putea merge atât de ușor în direcția în care mergeam eu. Dacă o cântam mai încet, aducea o căldură piesei. Dacă o cântam mai repede, aducea energia. Era atât de *ușor* să fiu bun alături de ea!

Daisy: Când am terminat, el a pus chitara într-o mână și m-a luat de mână cu cealaltă. Toată pielea de pe buricele degetelor lui era

bătătorită. Te zgâria doar dacă te atingea.

Billy: Eu și Daisy am salutat publicul, care ne aclama; oamenii chiuiau și strigau.

Daisy: Și atunci Billy a spus: „Bine, doamnelor și domnilor, noi suntem The Six!” Apoi a venit restul trupei pe scenă și au început direct „Hold Your Breath”.

Eddie: M-am întors pe scenă. Chitara mea stătea acolo într-o parte, iar eu trebuia să mă duc s-o iau. Asta m-a iritat. Nu era destul că-mi spunea cum să-mi fac treaba și hotăra când mergem în turneu, acum îmi lua și afurisitul de instrument din mână și locul pe scenă. Și nici măcar nu se deranja să mi-l dea când urcam înapoi? Înțelegi ce vreau să zic?

Daisy: Când intrau toți, am șoptit la urechea lui Billy: „Ar trebui să plec?” El a clătinat din cap că nu. Așa că le-am rămas alături, încercând să mă armonizez cu ei când puteam, dând din tamburină. A fost foarte distractiv să fiu cu ei pe scenă.

Billy: Nu-mi amintesc de ce a rămas Daisy în seara aceea. Cred că am presupus că o să plece, dar când nu a plecat, mi-am zis: *Bine, atunci. Cred că rămâne.* Adică, toată noaptea a fost genul acela în care improvizezi din mers.

Warren: Îți jur, Karen a avut toată noaptea alura aia „Tocmai mi-am tras-o”. Și eram convins că Bones îi aprindea reflectorul.

Billy: M-am aplecat spre Eddie, între două piese; voiam să-i mulțumesc pentru momentul de mai devreme, dar nici nu voia să se uite la mine. N-am putut să-i prind privirea.

Eddie: Mă săturasem de numărul lui Billy de băiat de treabă. Era un nemernic. Un măgar egoist! Îmi pare rău să spun, dar așa vedeam lucrurile. Să fiu sincer, tot așa le văd și acum.

Billy: În sfârșit, l-am bătut pe Eddie pe umăr, chiar înainte de final, și am zis: „Mersi, frate! Voiam doar să le ofer un spectacol frumos pentru că *Rolling Stone* e aici”.

Eddie: A spus că în mod normal m-ar fi lăsat pe mine să cânt, dar, fiindcă erau *Rolling Stone* aici, voia să iasă foarte bine.

Graham: Pete mi-a aruncat o privire între numere, și încercam să-mi dau seama care e problema. În cele din urmă, a făcut un semn din cap spre Eddie.

Uite, înțeleg. Cu Billy, era ușor să te simți ca un cetățean defavorizat, dar ce simțim toți despre chestia asta nu schimbă faptul că oamenii plăteau ca să-l vadă pe el. Oamenilor le plăceau piesele lui, așa cum le scria el. Le plăcea să-l vadă acolo, pe scenă. Billy a avut dreptate să iasă pe scenă și să ia chitara lui Eddie. Nu a fost respectuos, neapărat. Cu siguranță nu a fost flatant sau draguț, dar așa a făcut spectacolul mai bun.

În mare măsură, trupa era o meritocrație, deși funcționa ca o dictatură. Billy nu era la conducere pentru că era un ticălos, era la conducere pentru că era cel mai talentat.

Îi mai spusese lui Eddie... E o bătălie pierdută dacă încerci să te ieși la întrecere cu Billy. De asta eu nu o fac. Eddie nu a înțeles asta.

Karen: Am încheiat concertul cântând „Around to You”, iar Daisy a armonizat cu Billy tot cântecul. Nu mai făcuserăm până atunci o piesă cu o armonie vocală pură. Suna bine.

Părea că Daisy și Billy au un fel de limbă nerostită, putând prelua chestii unul de la altul.

Billy: Când am terminat cântecul acela, m-am gândit că a fost cel mai bun concert pe care l-am dat vreodată. M-am întors spre trupă și am spus: „Bravo, tuturor!”

Warren: Eddie s-a înfuriat foarte tare și a răbufnit. „Ne bucurăm să-ți facem pe plac, șefu!”

Billy: Ar fi trebuit să înțeleg situația și doar să dau înapoi, dar n-am făcut asta. Nu știu ce-am zis, dar, în mod clar, orice ar fi fost, n-ar fi trebuit s-o spun.

Eddie: Billy s-a apropiat de mine și a zis: „Nu fi măgar cu mine doar pentru că ai o seară proastă!” Asta a pus capac. Știi de ce? Pentru că avusesem o seară *grozavă*. Cântasem *grozav* în seara aia.

Așa că dă-l în mă-sa! Și asta i-am și spus: „Du-te-n mă-ta,

omule!"

Și Billy a zis: „Las-o mai moale, bine?"

Billy: Probabil i-am spus să se calmeze sau ceva.

Eddie: Doar pentru că ceva nu contează pentru Billy nu înseamnă că nu contează pentru mine. Și eram sătul până peste cap de oameni care se așteptau să am aceeași părere ca Billy despre orice.

Billy: M-am uitat la public, care nu credea că se întâmplă ceva. Și am zis: „Mersi, tuturor! Noi suntem The Six!"

Karen: Chiar înainte să se stingă luminile, m-am uitat la Eddie și l-am văzut ridicând chitara de pe umeri, și atunci mi-am dat seama.

Daisy: Eddie și-a luat chitara și a ridicat-o în aer.

Graham: S-a lovit de pământ cu o bufnitură.

Eddie: Am zdrobit chitara și am plecat. Am regretat imediat. Era un Les Paul din '68.

Warren: S-a rupt gâtul, iar Eddie l-a învărtit și l-a lăsat să cadă la pământ, pe urmă a ieșit. M-am gândit să dau și eu cu piciorul într-o tobă, dar era un Ludwig. Nu te apuci să dai cu piciorul într-un Ludwig.

Rod: Când au coborât de pe scenă, eram nehotărât. Pe de o parte, tocmai făcuseră un spectacol dat dracului. Pe de altă parte, mă temeam că Eddie s-ar putea să-l pocnească pe Billy dacă avea ocazia. Și Jonah Berg urma să vină în culise.

Așa că, atunci când l-am văzut pe Eddie, l-am luat deoparte și i-am dat un pahar cu apă și i-am zis să ia pauză cinci minute.

Eddie: Rod a încercat să mă convingă să dau înapoi. Am spus: „Pune-l pe Billy să dea înapoi!"

Rod: Știi, sunt zile în care doar încerci să-ți faci meseria. Și muzicienii pot s-o facă foarte distractivă sau o adevărată corvoadă.

Billy a coborât de pe scenă și toți s-au înșirat în urma lui. I-am zis: „Să nu începi, bine? Doar uită de asta! Jonah Berg vine aici dintr-o clipă în alta, iar spectacolul trebuie să meargă mai departe”.

Daisy: A fost un concert grozav. Un concert grozav. Mă simțeam ca dinamita după concertul ăla.

Jonah berg (*jurnalist rock*, Rolling Stone, 1971–1983): Când m-am dus prima dată în culise să cunosc trupa după concertul din Glasgow, m-am mirat cât de buni prieteni păreau. Erau pe scenă, cântau, zdrobeau chitarele, dar în culise totul părea foarte calm. Păreau absolut normali. Ceea ce e ciudat pentru niște staruri rock.

Dar trupa asta, The Six, nu era niciodată ceea ce așteptai tu.

Karen: Ne prefăceam.

Billy și Daisy se prefăceau că stau mereu împreună după concerte, ceea ce nu făcuseră niciodată. Eddie se prefăcea că nu-l urăște pe Billy din adâncul sufletului. Adică, evident, *toți* eram preocupați de alte chestii în seara aia și a trebuit să lăsăm orgoliul deoparte și să-l distrăm pe Jonah Berg.

Billy: Jonah era un tip fain. Avea un aspect un pic neîngrijit. Stăteam de câteva minute în culise și i-am oferit o bere. Eu beam o cola.

El a zis: „Nu bei?”

Am răspuns: „Nu în seara asta”.

Nu voiam ca viața mea personală să fie treaba vreunui jurnalist. Eram foarte protector cu chestia asta. Prin ce-mi făcusem familia să treacă. Nu era nevoie să spăl rufeale alea în public.

Warren: Cumva, am ajuns toți la un bar la câteva străzi distanță. Era prima dată când ieșeam toți împreună. Noi șase și Daisy.

Daisy purta un pardesiu peste pantaloni scurți și cămașă. Pardesiul era mai lung decât pantalonii și avea niște buzunare foarte adânci. Și când am intrat în bar, a scos câteva pastile dintr-

un buzunar și le-a dat peste cap cu bere.

Am zis: „Ce-ai acolo?”

Jonah era la bar, comanda băutură.

Daisy a zis: „Să nu spui nimănui! Nu am chef să mă bată Karen la cap. Ea crede că m-am lăsat”.

Am spus: „Nu te întreb ca să te părăsc. Te întreb ca să cer și eu una”.

Daisy a zâmbit și mi-a întins una din buzunarele ei. Mi-a pus-o în palmă și avea o scamă pe ea. Avea pastile prin buzunare. Avea pastile în toate buzunarele pe atunci.

Billy: Stau jos cu Jonah și el mă întreabă cum am început și ce urmează pentru noi, și tot restul.

Jonah berg: Când îi iei interviu unei trupe, te interesează să stai de vorbă cu toți. Pentru că o poveste bună poate să vină de la oricine, dar ești și conștient că pe cititori îi interesează oamenii ca Billy și Daisy – poate Graham, Karen.

Eddie: Bineînțeles, Billy l-a încolțit pe Jonah. I-a acaparat atenția. Pete îmi tot zicea să aprind o țigară cu marijuana și să mă relaxez.

Karen: Când toți ceilalți erau ocupați să stea de vorbă cu tipul de la revistă, l-am tras pe Graham în baia fetelor.

graham: Nu am de gând să spun cine, ce anume a făcut și unde în public.

Billy: M-am mirat să observ că mă distram. Adică, știam că Eddie avea pata pusă pe mine, dar noi, ceilalți, ne înțelegeam bine și era distractiv să ieșim din nou. Și tocmai avuseserăm un concert grozav.

Daisy: Unele dintre cele mai bune nopți pe atunci erau cele în care nimeream doza perfectă de droguri. Cantitatea perfectă de cocaină, momentul perfect de luat pastile, cu doar destulă șampanie cât să mă țină veselă.

Karen: După ce eu și Graham ne-am întors la petrecere, m-am așezat alături de Daisy și am împărțit o sticlă de vin. Sau am avut fiecare sticla ei?

Billy: S-a ajuns de la una la alta.

jonah **berg:** Cred că le-am sugerat să cânte ceva.

Daisy: Am ajuns urcată pe pian, cântând „Mustang Sally”.

Graham: N-ai văzut nimic până n-ai văzut-o pe Daisy Jones dansând pe un pian, îmbrăcată cu o haină de blană și desculță, cântând „Mustang Sally”.

Billy: Nu-mi amintesc cum am ajuns pe pian.

Warren. Daisy l-a tras pe Billy pe pian.

Billy: Până să-mi dau seama, cântam și eu cu ea.

Karen: Ar fi fost Billy de acord să urce pe pian cu Daisy Jones dacă nu era Jonah Berg acolo? [*Ridică din umeri*]

Eddie: ăsta nu era un bar ca lumea. În majoritatea locurilor, deja, dacă începeai să cânți câteva note din „Honeycomb”, auzai „Oh, frate! Tu ești?” Oamenii ăștia habar nu aveau.

Karen: Când s-a terminat piesa, Billy a dat să coboare de pe pian, dar Daisy l-a prins de mână și l-a ținut acolo. I-am zis pianistului: „Știi «Jackie Wilson Said»?” Când el a clătinat din cap, am zis: „Îmi dai voie?”

El s-a ridicat și m-a lăsat pe mine să mă așez, și am început să cânt.

Graham: Daisy și Billy l-au cântat perfect. Barul era animat, oamenii dansau și cântau cu noi. Chiar și tipul pe care Karen îl dăduse la o parte de la pian cânta refrenul cu ei. „Dang a lang a lang”, știi toată chestia aia.

Jonah berg: Erau magnetici. E singurul cuvânt potrivit. *Magnetici.*

Billy: Când au vrut să închidă barul, eu și Daisy ne-am dat jos de pe pian, iar un tip ne-a spus: „Știți, ar trebui să plecați cu numărul ăsta într-un turneu”.

Eu și Daisy ne-am uitat unul la altul și am râs. Am răspuns: „E o idee grozavă! O să mă gândesc la asta”.

Karen: Ne-am întors împreună la hotel.

Daisy: Eram în urma grupului, mă încălțam. Și am crezut că sunt singură până am văzut că Billy rămăsese în spate, cu mine. Stătea acolo, cu mâinile în buzunare, cu umerii plecați, și se uita la mine cum îmi puneam sandalele. A zis: „Vreau să le las celorlalți timp să stea de vorbă cu Jonah”.

Am mers puțin mai încet în urma lor, vorbind despre cât de mult ne plăcea Van Morrison.

Billy: Am ajuns în holul hotelului și ne-am luat la revedere de la Jonah.

Jonah Berg: M-am scuzat și m-am întors la hotelul meu. Știam ce vreau să scriu și eram nerăbdător să încep.

Karen: Le-am spus tuturor că mă duc la culcare.

Graham: Am ieșit din lift și m-am prefăcut că mă duc în camera mea, pe urmă am mers direct în camera lui Karen.

Daisy: Eu și Billy ne-am dus spre camerele noastre, încă stând de vorbă.

Karen: Lăsasem ușa întredeschisă pentru Graham.

Eddie: Mă bucuram că scăpasem de Jonah și că nu mai era nevoie să mă prefac că-l înghit pe Billy. Am fumat o pipă cu marijuana cu Pete și m-am dus la culcare.

Daisy: Eu și Billy eram pe coridor și, când am ajuns la ușa mea, am zis: „Vrei să intri?”

Mă bucuram de conversația pe care o aveam. În sfârșit, începeam să ne cunoaștem, dar, când am spus-o, Billy s-a uitat în pământ și a răspuns: „Nu cred că e o idee bună”.

Când am închis ușa după mine, singură în cameră, m-am simțit ca o proastă. Era evident că Billy credea că mă dau la el, iar asta m-a întristat foarte tare.

Billy: Când a scos cheia din buzunar, a scos și o punguță de cocaină. Se ducea în camera ei și voia să ia cel puțin o doză. Eu...

nu voiam să fiu aproape de chestia asta.

Nu puteam intra în camera aia.

Daisy: Crezusem pentru o clipă că noi doi putem fi prieteni, că Billy m-ar putea vedea ca pe o egală. În schimb, eram o femeie cu care nu trebuia să fie singur.

Billy: Mă cunoșteam. Și pur și simplu nu era o opțiune. Așa că totul trebuia să se oprească acolo.

Eu și Daisy tocmai avuseserăm un spectacol grozav împreună. Și o noapte grozavă împreună. Daisy era superbă. Chiar era. Nu are niciun rost să neg. Avea ochii mari, iar vocea ei era minunată. Avea picioare lungi. Zâmbetul ei era... era molipsitor. Zâmbea și, imediat, vedeai cum apar zâmbete și pe fețele celor din jurul ei, ca un virus care se transmitea de la om la om.

Era distractiv să fii în preajma ei.

Dar era... *[se oprește]*

Uite, Daisy era desculță când era frig, purta jachete când era cald, transpira indiferent de temperatură. Nu se gândea niciodată înainte să vorbească. Uneori, părea maniacă, alteori, pe jumătate țăcănită.

Era toxicomană. Genul de toxicoman care crede că ceilalți nu știu că ia droguri, ceea ce este, probabil, cel mai rău gen de dependență dintre toate.

Era imposibil – indiferent ce s-ar fi întâmplat, chiar dacă mi-aș fi dorit – să-mi îngădui să stau pe lângă Daisy Jones.

Daisy: Nu știu de ce insista să mă respingă iar și iar.

Billy: Când prezența cuiva îți dă energie, când stârnește ceva în tine – așa cum făcea Daisy cu mine –, poți să transformi energia aceea în dorință, iubire sau ură.

Eu mă simțeam confortabil urând-o. A fost singura mea opțiune.

Jonah berg: Din punctul meu de vedere, cea mai mare parte din ce făcea ca trupa să fie originală și de primă clasă era combinația dintre Daisy și Billy. Albumul solo al lui Daisy nu era nimic prin comparație cu ce făceau The Six, iar trupa, fără Daisy, nu era nici măcar *pe aproape* din ce era împreună cu ea.

Daisy era o parte integrală, necesară și indispensabilă din The Six. Locul ei era în trupă.

Așa că asta am scris.

Daisy: Rod ne-a adus articolul înainte să apară. Când am văzut titlul, m-am bucurat foarte tare. Mi-a plăcut la nebunie.

Jonah berg: Știam titlul înainte să termin articolul de scris: „Cei Șase care ar trebui să fie Șapte”.

Rod: A fost o copertă grozavă. O poză clară cu ei toți pe scenă, cu Billy și Daisy cântând la același microfon, Graham și Karen uitându-se unul la altul. Toți ceilalți cântau din răspuțeri. În față erau vreo patru sau cinci oameni care ridicau brichetele în public. Și pe urmă era titlul.

Warren: Eram pe coperta revistei *Rolling Stone*. Afurisita de *Rolling Stone*! Adică, te blazezi în privința multor lucruri când ești în creștere, dar nu în privința asta.

Billy: Am luat revista de la Rod.

Graham: Nu cred că Billy a fost prea mulțumit.

Billy: „Cei Șase care ar trebui să fie Șapte”.

Rod: Cred că vorbele lui Billy au fost „Îți bați dracului joc de mine?”

Billy: Adică, îți bați dracului joc de mine?

Daisy: Știam că nu trebuie să zic absolut nimic despre articol. Niciunul nu a vorbit de el în afară de mine și de Rod când nu era nimeni în jur. Rod mi-a spus că, dacă voiam să mă alătur oficial trupei, trebuia doar să am răbdare, pentru că ocazia putea să apară pe negândite.

Rod: Billy a început să se calmeze după câteva zile. Până să urcăm toți în avion să ne întoarcem în LA, era de-a dreptul rezonabil.

Billy: Nu încercam să fiu ignorant. Eram conștient că cel mai mare hit al nostru fusese cu Daisy. Iar Teddy îmi tot sugera să mai facem un cântec sau două cu Daisy în viitor. Știam că suntem mai de masă, mai bine cotați, cu Daisy. Evident că eram conștient de asta, dar m-a luat prin surprindere ideea ca ea să intre oficial în trupă... În plus, sugestia a fost făcută și în mod public.

Graham: Articolul era despre cât de buni eram cu Daisy. Sigur, era *cu Daisy*; dar credeam cu adevărat că ideea de bază era cât de buni eram noi.

Eddie: Până să iasă articolul, turneul se terminase. Noi șapte, Rod, inginerii, tehnicienii... ne duceam toți acasă.

Warren: A trebuit să luăm un zbor comercial înapoi spre State. Mă simțeam ca un pauper.

Billy: M-am ridicat de pe scaun de cum am decolat. M-am dus la Graham și Karen. Am întrebat: „Cum ar arăta, ce credeți? Dacă o lăsăm pe Daisy să intre în trupă?”

Karen: Credeam că articolul e grozav. Ea era o parte onorifică a grupului. De ce să nu fie oficial? De ce să nu o includem în toate cântecele?

Graham: I-am zis lui Billy să o lase în trupă.

Billy: Nu m-au ajutat cu nimic.

Warren: La un moment dat, în timpul zborului, Billy stătea lângă mine și făcea o listă cu argumente pro și contra, știi, dacă să intre Daisy în trupă sau nu. Și o văd pe Karen ieșind din baie și arătând ca și cum i-o trăsese cineva. Îmbujorată și cu părul ciufulit. Și mă întorc, și cine crezi că dispăruse în mod misterios de pe scaun? Bones.

Eddie: Stăteam în spatele avionului și, ce crezi, îl văd pe Graham că se ridică. Karen se plimba pe acolo, iar Billy vorbea cu ei. Mă tot

uitam, încercând să-mi dau seama ce naiba se întâmplă. M-am întors spre Daisy să o întreb: „Ce crezi că fac ăia acolo?”

Dar ea era băgată cu nasul într-o carte și m-a repezit: „Taci, citesc!”

Warren: Mă uitam în jur și văd că Billy scria o listuță dacă să intre Daisy în trupă sau nu, dar nu avea multe argumente contra și mi se părea că-și stoarce creierii ca să descopere câte ceva.

Am zis: „Asigură-te că scrii «îți provoacă o erecție pe care ai prefera să nu o ai» în secțiunea contra”.

El mi-a zis că habar n-are despre ce vorbesc. Am spus: „În regulă, nu vrei părerea mea”.

A zis: „Ba da, o vreau”. M-am uitat la el, iar el a zis: „Bine, nu vreau”.

Așa că m-am lăsat pe spate, am luat o gură de Bloody Mary și m-am apucat să citec iar instrucțiunile de pe punga pentru vomă.

Karen: Billy s-a întors cu lista asta unde stăteam eu și Graham. Ajunsese treptat la concluzia că vrea mai multe hituri, iar Daisy ne putea ajuta în privința asta.

Am zis: „Știi, s-ar putea să ne refuze”. Billy sau Graham nu se gândiseră niciodată la asta, dar Daisy avea mai multă putere de atracție decât aveam noi.

Graham: Am decis să facem un album cu Daisy. Să vedem cum merge.

Billy: Luam o decizie care afecta mulți oameni. Ceea ce e bine pentru mine nu e neapărat bine pentru toți ceilalți. Trebuia să iau asta în considerare. Warren, Graham, Karen, Rod. Toți voiau să fim mai mari, să urcăm în vârful topurilor. Toți ne doream asta. Trebuia să țin cont de părerea lor

Oricât aș fi preferat eu, personal, să păstrez o distanță sigură de ea.

Warren: Nu îmi dădeam seama de ce Billy se stresa atât de mult. Oricum avea să facă absolut tot ce-i spunea Teddy.

Karen: Oamenii au spus că Billy nu a vrut ca Daisy să intre în trupă pentru că nu dorea să împartă atenția cu ea, dar nu cred că ăsta era motivul. Billy nu prea era un tip nesigur în privința asta. De fapt, cam asta era problema cu el. Că *nu* era intimidat de talentul nimănui.

Cred că ea doar... îl neliniște. Oricum ai vrea să interpretezi chestia asta.

Billy: Până să aterizăm pe LAX, am decis că e o idee bună pe care măcar să i-o prezint lui Teddy. Dacă credea că ar trebui să facem un album cu Daisy, atunci avea s-o întrebe el.

Rod: Când am aterizat, l-am ajuns din urmă pe Billy și l-am întrebat ce părere are. A zis că vrea să stea de vorbă cu Teddy dacă e o mișcare bună ca Daisy să intre în trupă. Așa că l-am tras pe Billy lângă un telefon public, l-am sunat pe Teddy și am zis: „Teddy, spune-i lui Billy ce mi-ai zis mie dimineață”.

Graham: Sigur că Teddy era de acord ca Daisy să intre în trupă!

Billy: Teddy mi-a amintit că, atunci când ne cunoscuserăm, îi spusese că vreau să fim cea mai mare trupă din lume. Mi-a zis: „O să faci chestia asta dacă voi doi veți cânta împreună”.

Eddie: Când am aterizat, eu și Pete i-am găsit pe Warren, Graham și Karen, care au zis: „O s-o rugăm pe Daisy să intre în trupă”. Nu-mi venea să cred.

Încă o dată. Nimeni. Nu-mi. Spusese. Dracului. Nimic.

Daisy: Toți șopteau și stăteau grămadă, și i-am surprins privirea lui Rod, iar el mi-a făcut cu ochiul și am înțeles.

Billy: Am terminat de vorbit cu Teddy la telefon și i-am zis lui Rod: „Bine, spune-i că a intrat”. Și pe urmă m-am urcat în taxi și m-am dus direct acasă la fetele mele.

Karen: Când am plecat toți de la aeroport în ziua aceea, am luat-o fiecare în altă direcție. Era ca și cum se terminase școala și începea vacanța de vară.

Billy: Când am intrat pe ușa casei mele, a fost ca și cum Daisy, trupa, muzica, echipamentul, turneul, nimic din toate astea nu exista. Eram gata să-i iau Camilei înghețată cu căpsune la orice oră din noapte sau să dau petreceri cu ceai cum voia Julia. Familia mea era tot ce conta.

Camila: Billy a venit acasă și a avut nevoie de o zi, două, să se liniștească, dar era acolo. Cu noi, când era cu noi. Și fericit. Și mi-am zis: *Uau! OK! Lămurim treaba. Facem totul cum trebuie.*

Rod: Le-am dat pace câteva zile. Am lăsat praful să se așeze puțin, asigurându-mă că Billy nu se răzgândește. Pe urmă am sunat-o pe Daisy.

Daisy: Mă cazasem din nou în căsuța mea preferată de la Marmont.

simone: Când s-a întors Daisy din turneu, m-am întors și eu. Și cred că e important de menționat că, după turneul acela, Daisy era amețită. Adică, era drogată în ultimul hal, tot timpul. Mi-am zis: *Ce s-a întâmplat cu tine acolo?* De-abia suporta să fie singură. Mereu suna oamenii să vină la ea, mereu mă implora să nu închid telefonul. Nu-i plăcea să fie singură acasă. Nu-i plăcea când lucrurile erau liniștite.

Daisy: Aveam niște invitați când a sunat Rod. Era în ziua în care făcusem ședința foto pentru coperta *Cosmo*. Dădusem un interviu în timp ce eram în Europa, iar în după-amiaza aceea făcusem ședința foto.

Câteva dintre fetele de la ședință au venit la mine după aceea și beam șampanie roz, și ne pregăteam să facem o baie în piscină când a sunat telefonul. Am răspuns și am spus: „Lola La Cava la telefon”.

Rod: Pseudonimul lui Daisy era mereu Lola La Cava. Prea mulți bărbați încercau s-o încolțească. Trebuia să începem să nu mai spunem unde e în orice moment.

Daisy: Îmi amintesc exact telefonul acela. Aveam sticla de șampanie în mână, pe canapea erau două fete, iar o alta trăgea o linie pe măsuța de toaletă. Îmi amintesc că mă enervasem că dădea cocaină pe cotorul jurnalului meu.

Dar Rod a zis: „E oficial”.

Rod: Am spus: „Trupa vrea să înregistrezi un album întreg cu ei”.

Daisy: Eram în al nouălea cer.

Rod: Am auzit-o pe Daisy trăgând cocaină în timp ce vorbeam cu ea. Mereu aveam bătăi de cap cu chestia asta când era vorba de muzicieni – și niciodată nu devenea mai ușor. Să monitorizez consumul de droguri sau nu? Era treaba mea? Dacă știam că se droghează, era treaba mea să stabilesc cât de mult era prea mult? Dacă *era* treaba mea, atunci cât de mult *era* prea mult?

N-am găsit niciodată un răspuns.

Daisy: Când am închis telefonul, am început să țip, iar una dintre fete m-a întrebat de ce eram atât de bucuroasă. I-am zis: „Am intrat în The Six!”

Niciuneia nu i-a păsat prea mult. În general, când ai droguri din plin și o căsuță drăguță în care să le consumi, probabil nu atragi oameni cărora le pasă de *tine*.

Dar am fost foarte bucuroasă în seara aia. Am dansat un pic prin cameră. Am desfăcut încă o sticlă de șampanie. Am mai chemat niște oameni. Și pe urmă, pe la trei dimineață, când petrecerea s-a domolit, eram prea agitată să mă duc la culcare. Am sunat-o pe Simone și i-am dat vestea.

Simone: Îmi făceam griji. Nu eram sigură că a fi în turneu cu o trupă rock e un lucru bun pentru ea.

Daisy: I-am spus lui Simone că mă duc s-o iau și că mergem să sărbătorim.

Simone: Era în toiul nopții. Dormeam. Aveam părul strâns și masca de somn pe ochi. I-am spus că nu merg nicăieri.

Daisy: Mi-a răspuns că vine să ne vedem dimineață la micul-dejun, dar am tot insistat. În sfârșit, mi-a zis că nu par suficient de trează ca să conduc. M-am enervat și am închis telefonul.

Simone: Am crezut că se duce la culcare.

Daisy: Simțeam că am prea multă energie. Am încercat s-o sun pe Karen, dar nu mi-a răspuns. Până la urmă, am decis că trebuia să le spun părinților mei. Nu știu din ce motiv, credeam că o să fie mândri de mine. Nu sunt sigură de ce. La urma urmei, avusesem un cântec pe locul al treilea în țară în urmă cu doar câteva luni, iar ei nu-mi trimiseseră nici măcar un bilet. Nici măcar nu știau că mă întorsesem în oraș.

E de-ajuns să spun că nu a fost cea mai isteată idee să mă duc la ei acasă la patru dimineața, dar nu te droghezi pentru idei istețe.

Casa lor nu era departe – cam la un kilometru și ceva distanță de casa mea, la o lume distanță de casa mea –, așa că am decis să merg pe jos. Am luat-o pe Sunset Boulevard și printre dealuri. Am ajuns la ai mei cam după o oră.

Și iată-mă acolo, stând în fața casei părintești, și cumva am hotărât că fosta mea cameră părea singură. Așa că m-am cățărat pe gard și pe burlan, am spart fereastra dormitorului și m-am strecurat în pat.

Când m-am trezit, am văzut polițiștii deasupra mea.

Rod: Mă întreb ce ar fi trebuit să fac diferit în privința lui Daisy.

Daisy: Părinții mei nici nu știau că sunt eu în pat. Au auzit pe cineva și au chemat poliția. După ce s-a lămurit tot, s-au gândit că nu au să depună plângere, dar deja se vedeau punga de cocaină din sutien și țigările cu marijuana din poșetă – nu arăta prea bine.

Simone: Am primit un telefon în dimineața aceea de la Daisy, din închisoare. Am scos-o pe cauțiune și am zis: „Daisy, trebuie să încetezi cu asta”. Ei însă i-a intrat pe o ureche și i-a ieșit pe cealaltă.

Daisy: N-am stat mult la închisoare.

Rod: Am văzut-o câteva zile mai târziu și avea o tăietură pe mâna dreaptă, de la marginea exterioară a degetului mic până la încheietură. Am întrebat: „Ce s-a întâmplat?”

Ea s-a uitat la tăietură de parcă o vedea prima dată. A zis: „Habar n-am”. A început să vorbească despre altceva. Și pe urmă, din senin, după vreo zece minute, zice: „Oh, pun pariu că e de când am spart geamul să intru în casa părinților mei”.

Am spus: „Daisy, ești OK?”

A răspuns: „Da, de ce?”

Billy: La câteva săptămâni după ce s-a încheiat turneul, m-am trezit la patru dimineața, Camila mă trăgea de umeri și-mi spunea că e în travaliu. Am luat-o pe Julia din pat și am alergat cu Camila la spital.

Când stătea în pat, transpirând și țipând, am ținut-o de mână și i-am pus o compresă rece pe frunte, am sărutat-o pe obraji și am ținut-o de picioare. Pe urmă am aflat că trebuie să facă cezariană și am rămas acolo – cât de aproape m-au lăsat –, și am ținut-o de mână când a intrat și i-am zis că nu trebuie să se teamă, că totul avea să fie bine.

Și pe urmă au venit. Fetele mele gemene. Susana și Maria. Cu fețele turtite, cu capul plin de păr, dar le-am deosebit imediat.

Mi-am dat seama, uitându-mă la ele... *[se oprește]* Mi-am dat seama că nu mai văzusem un nou-născut. Nu o văzusem pe Julia când era un bebeluș abia născut.

I-am dat-o pe Maria mamei Camilei pentru o clipă, m-am dus în baie, am închis ușa și am cedat. Eu... aveam nevoie de puțin timp să-mi înfrunt propria rușine.

Dar trebuia să o înfrunt. N-am încercat s-o îngrop în altceva. M-am dus în baia aia, m-am privit în oglindă și am înfruntat-o.

Graham: Billy era un tată bun. Da, fusese un dependent de droguri care ratase primele luni din viața fiicei lui. Și da, e rușinos, dar încerca să-și revină. Pentru copiii lui. Repara lucrurile și, cu fiecare zi, se descurca tot mai bine. Era cu mult mai mult decât a făcut vreodată orice bărbat din familia noastră.

Era treaz, își punea copiii pe primul loc, voia și chiar a făcut orice pentru familia lui. Era un bărbat bun.

Ce vreau să spun e că... dacă te îndrești, atunci să crezi în propria îndreptare.

Billy: Am avut un moment acolo în spital, când eram doar eu, Camila și cele trei fete, și mi-am zis: *Ce caut eu pe drum?*

Am început un discurs lung în fața Camilei, am zis: „Renunț la tot, iubito! Nu mai vreau nimic în afară de familie. Noi cinci. Asta e tot ce vreau sau de care am nevoie”. Vorbeam serios. Probabil am ținut-o așa zece minute. Am zis: „N-am nevoie de rock-and-roll. Am nevoie doar de tine”.

Și Camila – nu uita că tocmai trecuse printr-o cezariană –, nu o să uit niciodată, a zis: „Oh, taci naibii, Billy! Eu m-am măritat cu un muzician. O să fii muzician. Dacă voiam să conduc o mașină de familie și să pun friptura pe masă la ora șase, m-aș fi măritat cu tata”.

Camila: Billy făcea câteodată niște proclamații mărețe. Și sunau bine, pentru că e artist. Știe cum să creeze un tablou, dar aproape întotdeauna era într-un avânt al imaginației. Eu sunt cea care trebuia deseori să spună: „Iu-huu, bună, salut, vino înapoi pe pământ acum, te rog!”

Karen: Camila îl cunoștea pe Billy mai bine decât se cunoștea el singur. Multe femei ar fi spus: „Te-ai distrat, dar acum avem trei copii”. Camila îl iubea pe Billy exact așa cum era. Îmi plăcea foarte mult chestia asta la ea.

Și cred că Billy o iubea la fel cum îl iubea ea. Chiar cred. Când erau în același loc, în același timp, îți dădeai seama că e foarte îndrăgostit de ea. Stătea tăcut și o lăsa pe ea să vorbească. Și remarcam mereu că îi storcea lămâia în pahar înainte să i-l dea ori de câte ori ieșeam toți undeva. Mi se părea ceva frumos, să ai pe cineva care îți dă felia de lămâie. Adică, de fapt, eu detest lămâile, dar înțelegei ideea.

Billy: A venit Teddy și ne-a vizitat la spital. A adus un buchet mare pentru Camila și animale de pluș pentru fete. Când pleca, l-am condus la lifturi, iar el mi-a zis că e mândru de mine. A spus că îmbunătățisem complet situația. Am zis: „Am făcut-o pentru Camila”.

Și Teddy a zis: „Te cred”.

Camila: Când gemenele aveau doar câteva săptămâni, mama le dusesse la plimbare într-o după-amiază, iar Billy m-a rugat să iau loc. A spus că mai scrisese un cântec pentru mine.

Billy: Se numea „Aurora”. Pentru că ea... Camila era aurora mea. Era noul meu răsărit, zorii mei de zi, soarele care se iveau la orizont. Ea era tot.

Era doar o melodie la pian în clipa aceea, dar aveam toate versurile. Așa că m-am așezat la pian și i-am cântat-o.

Camila: Când am auzit-o prima dată, am plâns. Adică, știi piesa. Ar fi fost imposibil să nu mă simt dărâmată de cuvintele acelea. Îmi scrisese și alte piese, dar... asta... Mi-a plăcut și m-am simțit iubită, ascultând-o.

Și era și frumoasă. Mi-ar fi plăcut piesa asta și dacă nu era despre mine. Atât de bună era.

Billy: I-au dat lacrimile și pe urmă a spus: „Ai nevoie de Daisy la

ea. Știi asta.”

Și știi ce? Chiar știam asta. Chiar în timp ce o scriam, o știusese. Am scris-o ca o armonie de pian și voce. Până să ne întoarcem măcar în studio, compuneam pentru Daisy.

Graham: Perioada aceea când Billy era cu fetele lui, iar Daisy venea în trupă... ei bine, a fost o ocazie grozavă să intervin și să preiau un rol central. Coordonam lucrurile, încercând să ne aduc pe toți la un loc ca să începem să vorbim despre un album nou. Făceam planuri cu Rod și Teddy. A fost distractiv.

De fapt, nu era chiar atât de distractiv, doar că eu eram fericit. Totul pare distractiv când ești fericit.

Karen: Banii veneau. Voiam să iau decizii bune, așa că m-am dus la un agent imobiliar într-o zi și am găsit o casă în Laurel Canyon, pe care am cumpărat-o.

În scurt timp, Graham s-a mutat neoficial la mine. Ne-am petrecut primăvara și vara aceea doar noi doi. Făceam grătar în curte pentru cină și ne duceam să vedem concerte în fiecare seară, apoi dormeam până târziu dimineța.

Graham: Eu și Karen am petrecut weekenduri întregi drogați în ultimul hal, putred de bogați, cântam piese împreună și nu spuneam nimănui unde suntem și ce facem. Era micul nostru secret. Nici lui Billy nu i-am spus.

Oamenii spun că viața merge înainte, dar nu-ți spun că uneori se oprește, doar pentru tine. Doar pentru tine și iubita ta. Lumea încetează să se mai învârtă și doar vă lasă pe voi doi zăcând acolo. Așa te simți, cel puțin. Câteodată. Dacă ai noroc. Dacă trebuie, poți să zici că sunt romantic. Poți fi și lucruri mai rele.

Billy: Aveam încredere în Graham să se ocupe de toate cu trupa. Știam că e pe mâini bune și aveam mintea în altă parte.

Daisy: Simone a plecat în alt turneu.

Simone: Plecam la drum cu albumul *Superstar*. Și între spectacole aveam să rămân mai mult la New York decât în LA. Scena disco însemna de fapt să dansezi hustle la Studio 54. Așa că acolo mă duceam.

Daisy: Părea îngrijorată din cauza mea. I-am zis: „Du-te! Ne vedem în curând!” Eram entuziasmată de tot ce aveam în fața ochilor. Intram într-o trupă.

Graham: Totul era lămurit. Vorbisem cu Rod și Teddy. Billy a spus că e gata să începem. Iar eu găsisem și o dată până la care era rezonabil să livrăm albumul. Așa că am convocat o ședință.

Warren: Începeam să trăiesc pe picior mare cu banii care veneau. Îmi cumpărasem barca. Aveam un Gibson cu un dormitor ancorat în Marina del Rey. Multe tipe tari stăteau pe acolo. Îmi țineam tobele la casa din Topanga și pierdeam nopțile și weekendurile bând bere pe apă.

Eddie: Pete își petrecea timpul liber cu Jenny în Boston. Relația lor devenea serioasă.

Mie nu-mi plăcea să stau acasă. Îmi plăcea să fiu în turneu, știi ce zic? Așa că eram gata să mă întorc la treabă. Nu mă deranja prea tare nici ideea de-a avea de-a face cu Billy. Ei, asta înseamnă ceva.

Când a sunat Graham să spună că e timpul să ne adunăm toți, abia așteptam să ajung. L-am sunat pe Pete și am zis: „Trebuie să te urci în primul avion. S-a terminat vacanța”.

Daisy: Ne-am întâlnit toți la Rainbow – trupa, eu, Rod, Teddy – și toți stăteau la povești. Warren vorbea despre barca lui, Pete despre Jenny Manes, iar Billy îi arăta lui Rod poze cu gemenele. Toți se înțelegeau foarte bine. Adică, până și Eddie și Billy păreau să fie în regulă. Apoi Rod s-a ridicat. Avea o bere în mână și a ținut un toast pentru faptul că intrasem în trupă.

Rod: Cred că am zis: „Voi șapte vă îndreptați din ce în ce mai sus”, ceva de genul ăsta.

Billy: Mi-am zis: *Frate, șapte oameni într-o trupă par mulți.*

Daisy: Toți aplaudau, iar Karen m-a strâns în brațe și m-am simțit binevenită, chiar așa m-am simțit. Așa că m-am ridicat în picioare în timp ce vorbeau toți, am ridicat coniacul și l-am întins pentru un toast, apoi am zis: „Sunt foarte bucuroasă că m-ați invitat alături de voi pe albumul ăsta”.

Graham: Daisy a ținut un mic discurs și, la început, nu a fost nimic important, cred.

Daisy: Era greu să-mi dau seama care era treaba cu Billy. Nu mă mai sunase de când îmi oferise un loc în trupă. Nu auzisem mai nimic de la nimeni despre cum aveau să meargă lucrurile sau ce simțea el în privința asta. Voiam doar să mă asigur că e totul clar. Am spus: „Vin oficial alături de voi, pentru că vreau să fiu o membră a echipei. O membră importantă. Sper să considerați toți albumul ăsta ca fiind al meu, așa cum e și al oricăruia dintre voi. Al lui Graham, Warren, Pete, Eddie sau Karen...”

Karen: „Sau al lui Billy”, a zis ea. M-am uitat direct la Billy să-i văd reacția. El bea apă minerală dintr-o halbă de bere.

Billy: Mi-am zis: *De ce trebuie să începă deja să facă necazuri?*

Daisy: Am spus: „M-ați adus în trupă pentru că funcționăm bine împreună, facem muzică mai bună decât separat. Așa că vreau să am un cuvânt de spus în muzica pe care o lansăm. Vreau să scriu albumul ăsta cu tine, Billy”.

Teddy îmi spusese că pot să compun al doilea album și mi se părea că asta era șansa mea. Voiam să fie clar de la bun început că ăsta era scopul meu. Voiam să stau în fața publicului, cum făcusem în noaptea aia când cântasem „When You Fly Low” a cappella. Voiam să le cânt piese din inimă chiar oamenilor din fața mea.

Dacă The Six nu mă voiau pentru asta, nu mă interesa premiul al doilea pe care îl aveau ei de oferit.

Graham: Daisy nu voia ca Billy să facă o criză ori de câte ori încerca să contribuie și ea cu ceva propriu. Impunea regulile de la început. Probabil așa ar fi trebuit să facem și noi din start. Dacă voiam să avem un cuvânt important de spus.

Cu siguranță, dacă Eddie avea jumătate din boșele lui Daisy, și-ar fi rezolvat problemele cu Billy cu ani în urmă.

Billy: Am zis: „E în regulă, Daisy. Suntem în chestia asta împreună”.

Warren: Nu m-am deranjat să mă enervez din cauza asta. Adică, ce rost avea? Billy se purta ca și cum eram o comunitate hipiotă în care toți aveam o părere, iar asta era o minciună.

Karen: Billy avea un stil de-a te face să crezi că ești nebun doar *să crezi* că lucrurile erau nedrepte când, de fapt, erau complet nedrepte. Nici măcar nu era conștient de felul în care toți gravitau în jurul lui.

Rod: Aleșii nu știu niciodată că sunt aleși. Ei cred că toți primesc un covor de aur desfășurat înaintea lor.

Graham: Pete a intervenit la un moment dat și a spus: „Dacă tot punem cărțile pe masă, eu preiau controlul liniilor mele de bas de azi înainte”.

Billy: I-am spus lui Pete că sunt de acord să-și scrie linia de bas. Își scria majoritatea liniilor de ceva vreme.

Karen: Am spus: „Aș vrea să intervin și eu puțin. Cred că ne putem folosi de mine mai des ca să completez cântecele. Poate să facem chiar și o piesă doar cu clape și voce”.

Eddie: Voiam să am un cuvânt de spus în ceea ce cântăm. Toți interveneau ca și cum Billy încerca să-i controleze – și asta făcea –, dar el mă controla de fapt pe mine. Am spus: „De azi înainte, îmi scriu propriile riffuri”.

Billy: Mă tot gândeam: *Bineînțeles că Eddie face o criză*. Am început să zic ceva, dar Teddy a ridicat mâna și mi-a aruncat o privire care spunea parcă: *Nu vorbi acum! Doar ascultă-i!*

Eu și Teddy știam amândoi că unii oameni trebuie să simtă că sunt ascultați, fie că-i ascultai cu adevărat, fie că nu.

Eddie: Uite, chiar îmi plăcea de Daisy! Și îmi plăcea Karen, voiam să poată contribui cu mai mult, dar o solistă pe un album întreg și *mai multe* clape? Clapele lui Karen ne înmuiau și așa prea mult, dacă mă întrebi pe mine.

Am zis: „Vreau să mă asigur că încă mai suntem o trupă de rock”.

Graham a întrebat: „Ce vrei să spui?”

Am răspuns: „Nu vreau să fiu într-o trupă de pop. Nu suntem la Sonny & Cher aici”. Billy s-a zbârlit la asta.

Billy: Am înghițit numai căcaturi toată noaptea. Mă gândeam: *Ce v-am făcut eu vreodată decât să vă duc până aici?*

Graham: Credeam că Eddie are dreptate. Cum avea să se schimbe muzica noastră, aducând-o pe Daisy? Mai ales dacă și compunea, dar, evident, Billy avea senzația că oamenii îl atacă pe el.

Când ai totul, dacă altcineva primește ceva, ți se pare că fură de la tine.

Karen: Cu tot ce se întâmpla, totul era foarte nedefinit. Daisy era o parte *permanentă* din The Six? Nu știam. Știu că Daisy nu știa. Cred că nici Billy nu știa.

Daisy: Mă tot gândeam la asta de ceva vreme, cum o să apară pe afișe și ce consideram că merit.

Am zis: „Dacă sunteți toți implicați și vreți să devin membră în The Six, atunci sunt membră în The Six. Numele meu nu trebuie să apară, dar, dacă e temporar, atunci trebuie să discutăm despre altă titulatură”.

Graham: Se simțea că Daisy se aștepta să spunem căe membră în The Six.

Karen: Billy a întrebat: „Ce zici de The Six featuring Daisy Jones?”

Rod: Așa se întâmplase când cu „Honeycomb”, așa că înțelegeam ce încerca Billy să facă.

Daisy: Mi-am zis: *Uau, OK, nici măcar nu s-a gândit de două ori!*

Billy: Practic, Daisy mi-a dat două opțiuni. Dacă nu voia să am două opțiuni, atunci nu trebuia să mi le dea.

Warren: Mă gândeam: *Lasă fata să intre în trupă, omule!*

Rod: Teddy a observat că lucrurile mergeau într-o direcție tensionată. Încercase să tacă aproape toată discuția, dar, în cele din urmă, s-a băgat în vorbă și a spus: „O să fiți Daisy Jones & The Six”. Nimeni nu s-a bucurat, mai degrabă toți erau nemulțumiți în egală măsură.

Daisy: Cred că Teddy voia să se asigure că numele meu era proeminent. Atrăgea atenția asupra trupei. Numele meu trebuia să fie în față și la mijloc.

Billy: Teddy încerca să protejeze sanctitatea trupei The Six. Nu voiam să-i promitem nimic lui Daisy.

Daisy: Nu cred că Billy se împotriva față de ceva din ce cerusem. Toate cerințele mele erau rezonabile. Era doar furios pentru că știam câtă putere am, iar el ar fi preferat ori să nu știu, ori să nu o folosesc. Îmi pare rău, dar nu e stilul meu. Adică, n-ar trebui să fie stilul nimănui, de fapt.

Billy se simțise puțin prea relaxat crezând că toți îl lasă să facă ce vrea el. Și eu am fost prima persoană care a spus: „Tu mă conduci tot atât cât te conduc și eu pe tine”. Și asta a rupt zăgazul pentru Pete și Eddie și, în fine, pentru toți.

Rod: Teddy i-a spus trupei că Runner voia un album spre sfârșitul anului '78. Eram deja în august. Am lăsat diferențele creative și orgoliile deoparte și ne-am întors la muncă.

Karen: După ce am plecat în seara aia de acolo, mi-am zis: *Fir-ar al dracu'!* Daisy tocmai intrase cu numele complet în trupă și practic schimbase dinamica grupului într-un fel în care niciunul dintre noi nu o mai făcuse.

Billy: Toți se purtau mereu ca și cum eram un tip foarte dificil, dar Daisy a cerut să aibă și ea o părere și un nume și i le-am dat pe amândouă. Ce mai voia în plus?

Adică, nici măcar nu eram sigur că a fost ceea ce trebuia să fac, dar am făcut-o ca să fie mulțumită, să fie toți mulțumiți.

Graham: Am devenit o democrație în loc de autocrație. Democrația părea o idee grozavă, dar trupele nu sunt țări.

Billy: Să fiu sincer, am crezut că Daisy o să se sature destul de repede de treaba asta, cu scrisul unui album. Am subestimat-o.

Ascultă la mine! Să nu te îndoiești niciodată de Daisy Jones!

²¹ Mâncare scoțiană, asemănătoare cu drobul de miel, doar că este preparată din organe de oaie sau vițel (n. tr.).

AURORA

1977–1978

În august 1977, cei șapte membri ai trupei au intrat în Studioul 3 al lui Wally Heider ca să înceapă să înregistreze al treilea album.

Graham: Eu și Karen am plecat de la ea de acasă în dimineața aia, îndreptându-ne spre Heider. Când ieșeam pe ușă, i-am zis: „Nu putem să mergem împreună cu mașina?”

Ea a zis că nu vrea să creadă lumea că facem sex.

Am zis: „Dar noi facem sex”.

Până la urmă, tot am plecat cu două mașini.

Karen: Știi cât de ușor e să-ți distrugi toată viața, culcându-te cu cineva din propria trupă?

Eddie: Eu și Pete am venit împreună în dimineața aia. Pe atunci, cred că noi doi eram singurii care mai stăteam în casa din Topanga Canyon. Până să se întoarcă el de pe Coasta de Est, avusesem casa numai pentru mine.

I-am zis lui Pete pe drum: „Ar trebui să fie interesant”.

Și el mi-a spus să nu mai iau totul în serios. A zis: „E doar rock-and-roll. Nimic din toate astea nu contează”.

Daisy: Când ne-am întâlnit toți la studio în ziua aceea, am adus un coș cu prăjituri pentru toți pe care mi-l trimisese cineva la Marmont și caietul plin de cântece. Eram gata.

Eddie: Daisy a apărut cu o bluză subțire și niște pantalonăși tăiați. Abia dacă acopereau ceva.

Daisy: Mă încălzesc repede, așa am fost mereu. Nu o să stau să-mi transpire fundul doar ca să se simtă bărbații în largul lor. Nu e

responsabilitatea mea să nu-i excit. E responsabilitatea lor să nu fie mizerabili.

Billy: Scrisesem vreo zece sau douăsprezece cântece până atunci. Toate erau bune, dar știam că nu pot să intru acolo și să le spun că scrisesem deja albumul. Cum făcusem cu celelalte două albume. Nu puteam să spun asta.

Graham: A fost cam amuzant, să fiu sincer. Să-l văd pe Billy prefăcându-se că dădea doi bani pe ce voiau toți ceilalți pe album. Dragul de el! Se vedea ce efort făcea. Lua totul pe îndelete, se gândea la ce spunea.

Daisy: Stăteam pe acolo și i-am dat caietul. Am zis: „Am multe chestii bune aici de la care să începem”. Am crezut că poate o să-l citească toți și o să pornim discuția de acolo.

Billy: Eu eram acolo, ținând pentru mine douăsprezece cântece grozave, ca să nu se creadă că încerc să controlez lucrurile, iar Daisy vine într-o trupă în care abia intrase, așteptându-se ca toți să citească din scoarță în scoarță un jurnal întreg de idei.

Daisy: Nici măcar nu l-a răsfoit.

Billy: Dacă eu și Daisy aveam să compunem un album împreună, trebuia să fim numai noi doi. Nu poți să lași șapte oameni să-și dea cu părerea despre cuvinte. Cineva trebuie să preia controlul și să conducă tot procesul.

Așa că am zis: „Uite, am scris cântecul ăsta, «Aurora». În asta cred cu adevărat din tot ce am lucrat pentru album. Restul depinde de noi toți. Eu și Daisy o să scriem niște cântece și toți o să încerce să facă aranjamentele și, după ce avem o paletă de cântece grozave, care ne plac tuturor, o să ne limităm la cele mai bune”.

Karen: Poate e un trecut revizionist, dar cred că atunci când Billy ne-a cântat „Aurora” a fost limpede că aveam să construim un album în jurul piesei.

Graham: Am fost toți de acord că „Aurora” era un început minunat – era un cântec al dracului de bun. După aceea, Daisy a

început să vorbească despre idei pentru album, per ansamblu.

Warren: Nu voiam să iau parte la compoziție. Dimineăta aceea mi s-a părut o pierdere de vreme. Toți stăteau degeaba și vorbeau despre căcaturi care nu mă interesau nici cât negru sub unghie. În cele din urmă, am zis: „Nu credeți și voi că Daisy și Billy ar trebui să se apuce să scrie cântecele și să vină la noi când sunt gata?”

Karen: Teddy a fost foarte hotărât. I-a dat lui Billy cheile de la casa lui de oaspeți și a spus: „Voi doi treceți pe la mine, instalați-vă în casa mea de oaspeți și apucați-vă de scris! Toți ceilalți se apucă de treabă la piesa nouă”.

Eddie: Billy nu voia să scrie nimeni nimic pentru piesa aia fără el, dar nici ca Daisy să compună cântecele fără el. Așa că trebuia să aleagă dacă să meargă cu Daisy și să se apuce de scris sau să rămână cu noi și să lucreze la aranjamentul pentru piesa nouă.

Și a ales-o pe Daisy.

Billy: Am ajuns primul la casa lui Teddy, cea de la piscină, și m-am instalat. Mi-am făcut o ceașcă de cafea, m-am așezat și m-am uitat prin notițe, încercând să decid ce să-i arăt lui Daisy.

Daisy: Până să deschid ușa, Billy era deja acolo și și-a scos caietul să mi-l arate. Nici măcar bună ziua. Doar: „Poftim, citește cântecele mele!”

Billy: I-am spus adevărul: „Am deja un album scris. Vrei să arunci o privire și să vezi unde putem face ajustări împreună? Să vezi dacă sunt goluri pe care le putem completa cu chestii noi sau chestii pe care le-ai scris tu deja?”

Daisy: N-ar fi trebuit să mă mir. Nu avea să fie niciodată ușor cu el, nu? Cred că am luat una dintre sticlele de vin pe care le-am văzut în barul lui Teddy și am deschis-o, pe urmă m-am așezat pe o canapea și am început s-o beau. Am zis: „Billy, e grozav că ai scris deja câteva cântece. Și eu am scris, dar compunem albumul ăsta împreună”.

Billy: Femeia bea vin alb și cald înainte de prânz și încerca să-mi țină mie predici despre cum ar trebui să meargă lucrurile. Nici măcar nu-mi citise cântecele încă. I-am dat ce am scris și am spus:

„Citește mai întâi înainte să-mi spui că ar trebui să le arunc”.

Daisy: Am spus: „Și tu la fel”. Și i-am împins caietul sub nas. Îmi dădeam seama că nu voia să-l citească, dar știa că nu are încotro.

Billy: I-am citit piesele și nu erau rele, dar cre-deam că nu sunt pentru The Six. Folosea foarte multe metafore biblice. Așa că, atunci când mi-a cerut părerea, i-am spus asta. Am zis: „Ar trebui să începem cu cântecele mele ca temelie. Putem să rafinăm împreună”.

Daisy stătea pe canapea, cu picioarele pe măsuta de cafea, ceea ce mă irita. Și pe urmă a zis: „Nu cânt un album întreg despre nevastă-ta, Billy”.

Daisy: Îmi plăcea Camila, dar „Señora” era despre ea. „Honeycomb” era despre ea. „Aurora” era despre ea. Era plictisitor.

Billy: Am spus: „Și tu scrii același cântec. Amândoi știm că toate cântecele din caietul ăsta sunt despre același lucru”. Ei, asta a supărat-o. Și-a pus mâinile în șold și a întrebat: „Ce înseamnă asta?”

Și am răspuns: „Absolut toate cântecele astea sunt despre pastilele pe care le ai prin buzunar”.

Daisy: Billy avea o expresie înfumurată – de fapt, avea o față pe care o făcea când credea că e mai deștept decât toți cei din cameră. Jur, am coșmaruri și acum despre fața aia nenorocită. I-am zis: „Crezi că toți scriu despre droguri doar pentru că tu nu poți să le iei”.

Și el a spus: „N-ai decât să tot bagi pastile și să scrii cântece despre asta. Să vezi unde ajungi așa”.

I-am aruncat paginile lui înapoi. Am spus: „Îmi pare rău că nu putem fi toți treji și să scriem cântece la fel de interesante ca lipiciul de tapet. Oh, uite un cântec despre cât de mult îmi iubesc soția. Și încă unul! Și încă unul!”

El a încercat să-mi spună că mă înșel, dar i-am zis: „Tot teancul ăsta de cântece e despre Camila. Nu poți să scrii întruna cântece în care te scuzi în fața soției și să pui trupa să le cânte”.

Billy: A sărit calul.

Daisy: Am spus: „Bravo ție că ai găsit alt rahat de care să devii dependent, dar nu e problema mea și nu e nici problema trupei, și nimeni nu vrea să asculte chestia asta!” Se vedea pe fața lui. Că știa că am dreptate.

Billy: I se părea că e genială pentru că-și dăduse seama că-mi înlocuisem dependențele. De parcă nu știam deja că mă agățam de dragostea pentru fami-lia mea ca să rămân curat. Asta m-a înfuriat și mai tare, faptul că avea impresia că știe mai mult despre asta decât mine.

Am zis: „Vrei să știi care e problema ta? Crezi că ești vreo poetă, dar, în afară de a vorbi despre cum să te ametești, nu ai nimic de spus”.

Daisy: Billy e unul dintre oamenii cu limbă ascuțită. Poate să te încurajeze și poate să te și distrugă.

Billy: Ea a zis: „N-am nevoie de căcatu’ ăsta”. Și a plecat.

Daisy: Am luat-o spre mașină – cu fiecare pas pe care îl făceam, mă înfuriam din ce în ce mai tare. Aveam un Benz roșu precum cireașa pe atunci. Am iubit mașina aia. Până am distrus-o din greșeală pentru că am lăsat-o pe liber în pantă.

În orice caz, în ziua aia, mă duceam spre Benz cu cheile în mână, pregătită să plec cât mai departe de el, și mi-am dat seama că, dacă plec, Billy o să scrie singur tot albumul. Și m-am întors imediat și am zis: „Oh, nici să nu te gândești, tâmpitule!”

Billy: M-am mirat foarte tare că s-a întors.

Daisy: Am intrat înapoi în casă, m-am așezat pe canapea și am spus: „Nu renunț la șansa mea de a scrie un album grozav doar din cauza ta. Așa că uite cum facem! Tu urăști piesele mele, eu le urăsc pe ale tale. Așa că ștergem tot și începem de la zero”.

Billy a spus: „Nu renunț la «Aurora». Piesa asta o să fie pe album”.

Am zis: „Bine”. Pe urmă am luat unul dintre cântecele împrăștiate pe unde le aruncasem, i l-am vârat sub nas și am zis: „Dar mizeriile astea, nu”.

Billy: Cred că atunci am înțeles prima dată că nu e... Nu e nimeni

mai pasionat de munca lui decât Daisy. Lui Daisy îi păsa mai mult decât oricui. Era gata să-și pună tot sufletul în muzică. Indiferent câte greutăți încercasem eu să-i fac.

Și mă tot gândeam la ce-mi spunea Teddy, că ea o să ne ajute să cântăm pe stadioane. Așa că am întins mâna și am spus: „Bine”. Am bătut palma.

Daisy: Simone spunea că drogurile fac omul să pară bătrân, dar, când am dat mâna cu Billy, am observat că ochii lui făceau deja riduri la colțuri, avea pielea pistruiată, părea îmbătrânit și nu avea mai mult de douăzeci și nouă sau treizeci de ani. Mi-am zis: *Nu drogurile te fac să pari bătrân, ci să te lași de ele.*

Billy: Nu a fost foarte ușor să ne gândim la a compune împreună după ce spusese amândoi tot ce spusese.

Daisy: I-am zis lui Billy că vreau să iau prânzul înainte să ne apucăm de ceva. Nu aveam chef să mă lupt cu durerea de cap pe care mi-o dădea scrisul alături de el înainte să mănânc un burger. I-am spus să ne ducă la Apple Pan.

Billy: I-am luat cheile tocmai când urca în mașină și i-am spus că nu o las să conducă nicăieri. Era deja pe jumătate praf.

Daisy: Mi-am luat cheile înapoi și i-am spus că, dacă vrea să conducă, putem să luăm mașina lui.

Billy: Ne-am urcat în Firebirdul meu și am zis: „Hai să mergem la El Carmen! E mai aproape”.

Ea, de colo: „Eu mă duc la Apple Pan. Tu poți să te duci la El Carmen singur”.

Nu-mi venea să cred că era atât de dificilă!

Daisy: Cândva îmi păsa dacă bărbații mă consideră dificilă. Chiar îmi păsa. Pe urmă, am lăsat-o baltă. E mai bine așa.

Billy: Pe drum, am deschis radioul. Imediat, Daisy a schimbat postul. L-am schimbat la loc. Ea l-a schimbat iar. Am zis: „E mașina mea, fir-ar a dracului!”

Ea a zis: „Păi, sunt urechile mele”.

Până la urmă am pus caseta cu opt piese de la The Breeze. Am pus piesa lor, „Tiny Love”. Daisy a început să râdă.

Am zis: „Ce-i așa de amuzant?”
Ea a spus: „Îți place piesa asta?”
De ce să pun o piesă care nu-mi plăcea?!

Daisy: Am spus: „Nu știi nimic despre piesa asta!”

El a zis: „Despre ce vorbești?” Știa că Wyatt Stone compusese piesa, evident, dar nu știa și restul poveștii.

I-am explicat: „Am fost împreună cu Wyatt Stone. Țăsta e cântecul meu”.

Billy: Am întrebat: „Tu ești «Tiny Love»?” Apoi Daisy a început să-mi spună povestea despre ea și Wyatt și cum a scris ea versurile despre „Ochii mari, sufletul mare/ inima mare, fără ghidare,/ Dar tot ce poate da ea e o iubire mărunță”. Îmi plăcea refrenul acelei piese. Întotdeauna îmi plăcuse.

Daisy: Billy m-a ascultat. Tot drumul până la restaurant, în timp ce conducea, a ascultat. Mi s-a părut că a fost pentru prima dată de când ne cunoscuserăm.

Billy: Dacă aveam un refren grozav ca ăsta și altcineva se prefăcea că îl scrisese, aș fi fost destul de furios.

După aceea, am înțeles-o mai bine. Și, sincer să fiu, a fost mai greu să-mi spun că nu avea talent. Pentru că avea, în mod evident. A fost o adevărată revelație. Parcă auzeam în gând o voce care îmi șoptea: *Te-ai purtat ca un măgar*.

Daisy: M-a făcut să râd. Deoarece, pentru Billy, aveam nevoie de un motiv ca să am un cuvânt de spus în arta pe care o cream. Am zis: „Bine, omule! Acum îți place, poate încetezi să mai fii așa de cretin”.

Billy: Daisy era genul care să-ți dea ce meritai. Și dacă înțelegeai exact ce intenționase cu asta, nu era atât de rea.

Daisy: Ne-am așezat la tejkhea și am comandat pentru amândoi, pe urmă am dat meniurile deoparte. Voiam doar să-l pun un pic pe Billy la punct. Voiam să priceapă că eu sunt la conducere.

Dar, bineînțeles, n-a putut s-o lase baltă, așa că a zis: „Oricum voiam să comand burgerul cu nuci de hicori”. Cred că, la viața mea, am dat ochii peste cap de vreo cinci mii de ori din cauza lui Billy

Dunne.

Billy: După ce am comandat amândoi, am decis să încerc un joculeț. Am spus: „Ce-ar fi să te întreb eu ceva, pe urmă mă întrebi tu? Nimeni nu are voie să evite întrebările”.

Daisy: I-am zis că sunt o carte deschisă.

Billy: Am întrebat: „Câte pastile iei pe zi?”

Ea s-a uitat în jur și și-a făcut de lucru cu paiul. Pe urmă, s-a întors la mine și a zis: „Nu avem voie să evităm întrebarea?”

Am spus: „Trebuie să mărturisim adevărul, ca să fim sinceri despre noi înșine. Altfel, cum putem să com-punem ceva?”

Daisy: Era dispus să compună împreună cu mine. Asta am înțeles eu.

Billy: Am pus din nou întrebarea: „Câte pastile iei pe zi?”

Ea s-a uitat în jos, pe urmă din nou la mine, și a zis: „Nu știu”.

Eram sceptic, dar ea a ridicat mâinile în aer și a zis: „Nu, serios! Țasta e adevărul. Nu știu. Nu țin evidența”.

Am spus: „Nu crezi că e o problemă?”

Ea a spus: „E rândul meu, nu?”

Daisy: Am spus: „Ce e așa de grozav la Camila de nu poți scrie nimic altceva decât despre ea?”

A tăcut vreme îndelungată.

Am zis: „Haide, tu m-ai pus să răspund! Nu te fofila!”

El a zis: „Vrei să mă lași un minut? Nu încerc să mă fofilez. Încerc să mă gândesc la răspuns”.

După încă un minut sau două, a spus: „Nu cred că sunt omul care crede Camila că sunt, dar îmi doresc foarte mult să fiu, iar dacă reușesc să rămân cu ea, dacă mă străduiesc în fiecare zi să fiu omul pe care-l vede ea, am cele mai bune șanse de a mă apropia de el”.

Billy: Daisy s-a uitat la mine și a spus: „Ah, futu-i!”

Am întrebat-o: „Ce-am făcut de te-ai enervat de data asta?”

Iar ea a spus: „Sunt aproape tot atâtea lucruri pentru care să te detest câte sunt și ca să te plac. Și asta e enervant”.

Daisy: Pe urmă a zis: „E rândul meu”.

Am spus: „Zi-i, atunci”.

Billy: „Când o să te lași de pastile?”

Daisy: Am zis: „De ce ești atât de obsedat de nenorocitele astea de pastile?”

Billy: I-am spus adevărul. Am zis: „Tata era un bețiv care nu a fost niciodată lângă mine și Graham. N-am vrut niciodată să fiu așa. Pe urmă, prima chestie pe care am făcut-o, primul meu gest ca tată, a fost să mă bag în tot rahatul în care ești băgată tu acum – chiar și heroină, de fapt – și mi-am dezamăgit fiica. I-am ratat până și nașterea. Am devenit exact ceea ce am urât întotdeauna. Dacă nu era Camila, cred că încă aș fi fost așa. Cred că mi-aș fi transformat toate coșmarurile în realitate. Țsta sunt eu”.

Daisy: Am spus: „Se pare că unii dintre noi aleargă după coșmaruri, așa cum aleargă alții după visuri”.

El a zis: „Țsta e un cântec, exact așa”.

Billy: Nu o depășisem. Dependența mea, adică. Tot speram să simt că o depășisem. Că nu era nevoie să privesc peste umăr tot timpul, dar chestia asta nu există cu adevărat. Cel puțin, nu pentru mine. E o luptă pe care o dai în continuare, uneori e mai ușor, alteori dimpotrivă. Daisy făcea să-mi fie mai greu. Pur și simplu, asta făcea.

Daisy: Practic, eram un fel de oglindă a lui și îi arătam părțile din el care nu-i plăceau.

Billy: M-a întrebat: „Dacă aș fi abstinentă, m-ai plăcea mai mult, nu?”

Am zis: „Mi-ar plăcea mai mult să fiu în preajma ta. Da, probabil”.

Atunci Daisy a spus: „Ei bine, poți să uiți de chestia asta! Eu nu mă schimb pentru nimeni”.

Daisy: Am terminat burgerul și am aruncat niște bani pe masă, pe urmă m-am ridicat să plec. Billy a întrebat: „Ce faci?”

Am răspuns: „Ne întoarcem la Teddy! O să scriem cântecul acela despre alergatul după coșmaruri”.

Billy: Mi-am luat cheile și am ieșit după ea.

Daisy: Pe drum, Billy mi-a cântat o melodie pe care o avea în cap. Eram opriți la semafor, iar el bătea cu degetele în volan și fredona.

Billy: Aveam un ritm în stilul Bo Didley²² la care mă gândeam. Ceva ce voiam să încerc.

Daisy: El a întrebat: „Poți să te descurci cu asta?”

Am spus că pot să mă descurc cu orice. Așa că, după ce ne-am întors la casa de la piscină, am început să schițez câteva idei. La fel și el. După vreo jumătate de oră, aveam niște chestii să-i arăt, dar el a spus că mai are nevoie de timp. Tot stăteam pe acolo, pierzând vremea și așteptându-l să termine.

Billy: Se tot plimba în jurul meu. Voia să-mi arate ce scrisese. Într-un târziu, a trebuit să-i zic: „Vrei să ieși dracului de aici?”

Și... pentru că fusesem foarte nepoliticos cu ea în trecut, mi-am dat seama că trebuia să fie limpede că vorbeam așa cum aș fi vorbit cu Graham sau Karen, știi? Așa că am spus: „Te rog, vrei să ieși dracului de aici? Du-te și ia-ți o gogoasă sau ceva”.

Ea a spus: „Am mâncat deja un burger”. Atunci mi-am dat seama că Daisy lua masa o dată pe zi.

Daisy: Am spart încuietoarea de la casa lui Teddy, am împrumutat costumul de baie și un prosop de la Yasmine, iubita lui, și m-am dus să fac o baie. Am stat în piscină până mi s-a încrețit pielea. Pe urmă m-am întors, am pus costumul de baie la spălat, am făcut un duș și m-am întors în casa de la piscină, iar Billy încă stătea acolo, scriind.

Billy: Daisy mi-a spus ce-a făcut și am zis: „E ciudat, Daisy, că ai împrumutat costumul de baie al lui Yasmine”. A ridicat din umeri, pur și simplu.

A spus: „Ai fi preferat să fac baie în pielea goală?”

Daisy: Am luat foile pe care scrisese și i le-am dat pe ale mele.

Billy: Avea multe imagini despre întuneric, alergând prin întuneric, fugărind întunericul.

Daisy: În privința structurii strofelor, ale lui erau mai bune decât ale mele, dar încă nu avea un refren distractiv, cum credeam eu că am. I-am arătat partea pe care o scrisesem și care-mi plăcea cel mai mult și i-am cântat-o cu melodia dată de el. Mi-am dat seama după fața lui; știa că sună bine.

Billy: Am oscilat mult la cântecul acela. Ore întregi în care am vorbit, jucându-ne cu melodiile la chitară.

Daisy: Nu cred că în versiunea finală a ajuns vreunul dintre versurile noastre originale.

Billy: Dar când l-am cântat – când am definitivat versurile și cine ce parte trebuia să interpreteze, când am rafinat melodia liniei vocale și jocul dintre cele două –, am început să colaborăm cu adevărat și să-l reglăm. Știi ceva? Îți zic, era un cântecel grozav.

Daisy: Teddy a intrat pe ușă și a spus: „Ce dracu’ mai căutați aici? E aproape miezul nopții”.

Billy: Nu mi-am dat seama cât de târziu era.

Daisy: Teddy a spus: „În afară de asta, ai intrat în casă și ai folosit costumul de baie al lui Yasmine?”

Am răspuns: „Da”.

El a zis: „Mi-ar plăcea să nu mai faci chestia asta”.

Billy: Voiam să plec, apoi m-am gândit: *Știi ce, hai să-i arătăm lui Teddy ce-am scris!* Așa că el s-a așezat pe canapea, iar noi în fața lui.

I-am explicat: „Nu e varianta finală. Ne-a venit ideea asta”. Și așa mai departe.

Daisy: Am zis: „Oprește-te, Billy! E un cântec bun. Fără avertismente și alte cele”.

Billy: I l-am cântat lui Teddy și, după ce-am terminat, a zis: „Cu asta veniți voi când sunteți în aceeași echipă?”

Ne-am uitat unul la altul, iar eu am zis: „Ăă, da?”

El a spus: „Păi, în cazul ăsta, sunt un geniu”. El stătea acolo și râdea, foarte mândru de el însuși.

DAISY: Era ca și cum căzuserăm cu toții de acord să nu discutăm despre faptul că Billy avea nevoie de aprobarea lui Teddy, așa cum un fiu are nevoie de aprobarea tatălui său.

Billy: Am plecat în seara aia de la Teddy și m-am dus în grabă acasă pentru că era târziu și mă simțeam vinovat. Am intrat, copiii dormeau, iar Camila stătea într-un balansoar, uitându-se la televizor cu volumul dat la minimum, și s-a uitat la mine. Am început să mă scuz, iar ea a spus: „Ești treaz, nu?”

I-am răspuns: „Da, bineînțeles. Doar că am compus și am pierdut noțiunea timpului”.

Și asta a fost tot. Camilei nu-i păsa că nu o sunasem. Îi păsa doar să nu am o recidivă. Asta era tot.

Camila: E greu de explicat, pentru că sunt încredințată că e ceva ce sfidează rațiunea, dar îl cunoșteam destul de bine să știu că pot avea încredere în el. Și că orice greșeală ar fi făcut – orice greșeli aș fi făcut și eu –, aveam să fim în regulă.

Nu știu dacă aș fi crezut în genul acela de siguranță înainte să o am. Înainte să aleg să i-o ofer lui Billy. Și, oferindu-i-o lui Billy, mi-am oferit-o și mie, dar să-i spui cuiva: „Orice ai face, între noi nu s-a terminat...” Nu știu. Ceva la asta mă relaxa.

Billy: În toate săptămânile acelea în care eu și Daisy am lucrat la cântece împreună, munceam cât de târziu era nevoie. Stăteam cu Daisy cât de mult trebuia. Și în fiecare seară când ajungeam acasă, Camila stătea pe scaunul acela. Se ridica atunci când veneam acasă, mă așezam, iar ea se așeza în poala mea, își pune capul pe pieptul meu și întreba: „Cum a mers azi?”

Îi spuneam ce era mai important, apoi ascultam ce-mi povestea despre cum fusese ziua ei și despre fete. Și ne legănam pe amândoi înainte și înapoi până adormeam.

Într-o noapte, am luat-o în brațe din scaun și am pus-o în pat, apoi am zis: „Nu e nevoie să mă aștepti mereu”.

Era pe jumătate adormită, dar a zis: „Vreau s-o fac. Îmi place”.

Și știi... nicio mulțime care mă aclama, nicio copertă de revistă

nu m-a făcut vreodată să mă simt atât de important cum mă făcea Camila. Și cred că același lucru e valabil și pentru ea. Chiar cred. Îi plăcea să aibă un bărbat care scria cântece despre ea și o ducea în brațe în pat.

Graham: Când Billy era plecat să scrie cu Daisy, noi, ceilalți, puteam compune pe cont propriu.

Karen: „Aurora” era un cântec grozav, cu o structură foarte bună, și ne-am distrat cu toții foarte bine consolidându-l.

Billy tindea către o clapă mai spartană, dar eu voiam să abordez sunete mai... atmosferice, mai bogate. Așa că, atunci când am început să lucrăm la „Aurora”, am venit cu niște sunete fundamentale și niște cincimi susținute. Am păstrat câteva acorduri melodice puțin întrerupte, iar ca să le țin în mișcare mizam și pe multe note de bas. Treceam de la staccato la legato.

Și pentru că se schimbau clapele, asta însemna că și Pete schimba basul puțin. Basul e cel care îți face piciorul să bată, chitara ritmică te duce mai departe.

Eddie: Voiam să fac ceva mai rapid, ceva mai dinamic. Îmi plăcea foarte mult noul album de la The Kinks. Voiam să mă mișc mai mult în direcția aceea. Mă gândeam că Warren trebuia să bată ceva mai tare în tobe, să se folosească cu adevărat de tobă și de bas pentru contra-ritm. În plus, mă gândeam la un ritm simplu de tobe pentru intro.

L-am făcut să sune foarte bine.

Graham: Când a apărut Billy în studio nu mai știu în ce zi, a spus că vrea să audă ce aveam până acum pentru „Aurora”.

Eddie: I-am cântat. Adică, nu eram încă instalați în studio. Nu înregistraserăm nimic, dar am intrat și am cântat pentru el.

Billy: Eu n-aș fi găsit niciodată ce găsiseră ei, nici într-un milion de ani. Abia am reușit să-mi păstrez o expresie neutră în timp ce

ascultam. Mi se părea straniu, greșit și deloc confortabil. Ca și cum mă încălțam cu pantofii altcuiva.

Toate oasele din corpul meu spuneau: Țsta nu sunt eu. Nu e în regulă. Trebuie să repar chestia asta acum.

Graham: Mi-am dat seama că nu-i plăcuse.

Karen: Oh, ura ce făcuserăm! [*Râde*] Cu siguranță, ura.

Rod: Teddy l-a luat deoparte și au făcut o plimbare cu mașina.

Billy: Teddy m-a pus să urc în mașina lui și am plecat să luăm prânzul sau poate era cina. Și eram căzut pe gânduri, auzind în minte doar cum cântecul meu era distrus, iar și iar.

Am început să vorbesc în clipa în care ne-am așezat, iar Teddy a ridicat o mână să mă oprească. A insistat să comandăm mai întâi. Practic, a comandat tot ce era prăjit din meniu. Dacă era ceva pané, Teddy mânca.

După ce a plecat chelnerița, a zis: „Ok, dă-i drumul!”

Am spus: „Ți se pare că sună bine?”

El a răspuns: „Da, așa mi se pare”.

Am zis: „Nu crezi că ar trebui să fie mai puțin... congestionat?”

Teddy a spus: „Sunt muzicieni talentați. La fel ca tine. Lasă-i să-ți arate ce nu poți să vezi în propriile cântece. Lasă-i să înregistreze piesele! Pe urmă noi doi intrăm și dăm înapoi unde e nevoie, și îndulcim, și tot restul. Dacă e nevoie să vină fiecare pe rând și să înregistreze din nou, atunci o facem. Putem schimba tot cântecul, bucată cu bucată, dacă trebuie, dar în privința structurii de bază a piesei, da, cred că fac o treabă minunată”.

M-am gândit la asta. Și am simțit cum mi se încordează pieptul, dar am zis: „În regulă. Am încredere în tine”.

Mi-a răspuns: „Asta e bine, dar ai încredere și în ei”.

Rod: Când s-a întors Billy, a avut niște observații foarte simple. Numai lucruri bune.

Karen: Billy a schimbat o octavă, a vrut să sar de la o repetiție unu-cinci la una unu-patru-cinci, dar, în general, a fost foarte înțelegător.

Graham: Prima versiune a acelui cântec e una pe care n-am fi

avut-o dacă ar fi fost după Billy. Implicându-ne toți, evoluam.

Billy: Am decis, la fiecare cântec de pe acel album, să fac numai observațiile care mi se păreau cu adevărat necesare. Pentru că mă întorceam cu Teddy când le mixam și atunci puteam să le rafinez cu adevărat.

Daisy: Am intrat în studio să-i ascult pe toți cântând „Aurora” pentru prima dată și mi s-a tăiat respirația. Eram foarte încântată. Eu și Billy ne-am jucat puțin cu vocile și am găsit un echilibru grozav pentru întreaga piesă.

Artie snyder: Am instalat microfoane peste tot. Cred că am schimbat aranjamentul de o mie de ori ca să-l facem cum trebuie. Îi aveam pe Karen și Graham într-o parte, pe Pete și Warren în spate, Eddie era mai în față, iar Billy și Daisy erau în cabinele izolate fonic, dar puteau să-i vadă pe toți.

Teddy era cu mine în camera de control. Fuma întruna, îmi dădea scrum pe pupitre. Eu îl tot ștergeam, el îl tot scăpa.

Când totul a fost așezat perfect, am spus: „În regulă, «Aurora», prima dublă. Să numere cineva!”

Daisy: L-am cântat de la început până la sfârșit. Toți la un loc. L-am cântat iar și iar. Ca o trupă. O trupă adevărată.

M-am uitat la un moment dat la Billy și ne-am zâmbit, iar eu mi-am zis: *Se întâmplă*. Eram într-o trupă. Eram una de-a lor. Noi șapte, făcând muzică.

Billy: În timp ce eu și Daisy cântam, a trebuit să trag câteva duble la rând ca să mă încălzesc cu adevărat, dar Daisy a nimerit-o din prima. Ea chiar... Daisy e un talent natural. Și dacă te confrunți cu cineva ca Daisy, atunci da, e enervant, dar dacă e în echipa ta... uau! E neobosită.

Artie snyder: Încă încercam să-mi dau seama cum ar trebui să sune albumul, iar echipa mea încă mai migălea la aranjament. Primele versiuni sunau cam metalic și pe asta m-am concentrat. Când începi un album, cu oameni noi și sonorități diferite, într-un studio nou și tot restul... trebuie să nimerești nivelurile, să ai microfoanele fixate cum trebuie. Eram obsedat de lucrurile astea. Până nu se auzea curat în căști, nu mă puteam concentra la nimic

altceva.

Dar, privind în urmă, chiar și știind asta despre mine însumi, tot nu-mi vine să cred că habar nu aveam. Făceam un disc extraordinar, iar eu habar nu aveam.

Daisy: Știam că o să fie uriaș. Sunt convinsă că, până și atunci, știam.

Daisy: Câteva zile mai târziu, răsfoiam prin jurnal, la mine acasă. Cred că era într-un weekend. Și găsesc unul dintre cântecele lui Billy acolo. Unul pe care îl scrisese pentru album. „Midnights”. Cred că pe atunci se numea „Memories”. Probabil că îl strânsesem la un loc cu ale mele din greșeală când eram la Teddy. Așa că am început să-l recitesc. Cred că l-am citit de zece ori la rând, stând acolo.

Era cam greșos de dulce. Numai despre Billy, care avea amintiri fericite cu Camila, dar erau și câteva versuri bune acolo. Așa că am început să notez pe deasupra. Mă jucam cu el.

Billy: Următoarea dată când ne-am întâlnit la Teddy, Daisy mi-a dat „Midnights”. Îl scrisesem în timpul verii. Era destul de direct când îl compusesem, dar, când Daisy mi l-a dat înapoi, peste tot erau semne cu pixul și abia îmi mai puteam citi propriile cuvinte. Am ținut pagina în mână și am zis: „Ce-ai făcut cu cântecul meu?”

Daisy: I-am spus că era, de fapt, un cântec grozav. I-am zis: „Avea nevoie doar de puțină întunecime în el”.

Billy: Am spus: „Înțeleg ce spui, dar nu pot să citesc ce-ai scris”. S-a supărat și mi-a smuls hârtia din mână.

Daisy: Trebuia să i-l citesc eu. Am început să citesc prima strofă, dar mi-am dat seama că era stupid. Am spus: „Cântă-l cum l-ai scris tu”.

Billy: Mi-am luat chitara și am început să cânt și să spun cuvintele

așa cum le scrisesem inițial.

Daisy: L-am oprit când am înțeles ideea de bază.

Billy: A pus o mână pe gâtul chitarei ca să mă amuțească. A zis: „Înțeleg încotro bați. Începe de la capăt! Ascultă asta!”

Daisy: I-am cântat piesa, de data asta cu schimbările mele.

Billy: De la un cântec despre cele mai bune amintiri, a ajuns unul despre ce poți și ce nu poți să-ți amintești. A trebuit să recunosc că era mai subtil, mai complicat. Mult mai deschis spre interpretări.

Era foarte asemănător cu ce-mi imaginasem când îl compusesem, însă doar... *[râde]* mai bun decât ce pusesem eu pe foaie, sincer.

Daisy: N-am schimbat multe lucruri la cântecul lui, de fapt. Doar am adăugat un element despre ce nu-ți amintești ca să scot în evidență ce îți amintești. Și pe urmă l-am restructurat ca să includ încă o voce.

Billy: Până să termine, eram foarte încântat de cântec.

Daisy: Billy a trecut imediat la scris. Mi-a luat foaia, a înhățat un pix, a început să rearanjeze un pic piesa. Așa mi-am dat seama că-i plăcea.

Până la final, luaserăm un cântec pe care îl avea Billy despre Camila și-l făcuserăm despre mult mai mult de atât.

Billy: L-am cântat pentru toți la studio. Doar eu și ea la chitară, în salon.

Graham: Mi-a plăcut cântecul. Eu și Billy am început să vorbim despre un solo în timpul interludiului. Eram pe aceeași lungime de undă.

Eddie: I-am zis lui Billy: „E bine, lasă-mă să mă apuc de partea mea din cântec”.

Și Billy a spus: „Păi, partea ta e scrisă deja. Doar cântă la chitară cum am cântat-o eu”.

Am zis: „Lasă-mă să o ajustez”.

El a spus: „N-ai ce să ajustezi. Eu și Daisy am tot schimbat cântecul. Îți spun, cântă cum am cântat eu”.

Am spus: „Nu vreau să cânt cum ai cântat tu”.

El m-a bătut pe spate și a zis: „E în regulă. Doar cântă cum am cântat eu.”.

Billy: Partea de chitară ritmică era deja făcută, dar am zis: „Bine, frate! Dă-i drumul și încearcă să vezi ce idee îți vine!” Până să înregistrăm piesa, revenise exact la ce cântasem eu pentru el.

Eddie: Am schimbat partea mea. El nu o avea exact cum trebuie. Nu exista un singur fel în care să cânti piesa asta. Am schimbat-o. Și a fost mai bine. Știam cum să-mi cânt propriile riffuri. Știam ce funcționa. Toți trebuie să facem propriile încercări. Așa că am făcut-o pe a mea.

Billy: E de-a dreptul frustrant când știi cum ar trebui făcut ceva, dar e musai să te prefaci că altcineva are o idee bună, când e clar că, până la urmă, o s-o folosești tot pe a ta, dar ăsta e prețul când lucrezi cu cineva ca Eddie Loving. El trebuie să creadă că totul e ideea lui, altfel nu vrea s-o facă.

Și, uite, e vina mea! Le spuseseam tuturor că suntem o trupă cu șanse egale. Și n-ar fi trebuit să fac asta. Pentru că nu e un sistem sustenabil. Uită-te la Springsteen! Springsteen știa cum s-o facă, dar eu? Eu trebuia să stau și să mă prefac că oameni ca Eddie Loving știau mai bine ca mine cum să cânte la chitară pe piese pe care le scrisesem eu însumi.

Karen: N-am văzut nicio chestie tensionată între Billy și Eddie la cântecul acela. Am auzit mai târziu de la ei amândoi, dar la acea vreme eram... preocupată.

Graham: Știi ce înseamnă să te distrezi? Să ți-o pui cu iubita într-un dulap din studio în timp ce toată lumea înregistrează și trebuie să fiți amândoi atât de tăcuți, că se aude și musca.

Asta însemna să faci dragoste, frate! Mi se părea că e dragoste. Parcă eram singurii oameni din lumea întreagă care contau. Eu și Karen. Mi se părea că pot să-i arăt cât de mult o iubesc, chiar acolo în spațiul acela strâmt, fără să spun nimic.

Warren: Când ne jucam cu cântecul de care ziceam, „Midnights”, a venit Daisy la mine și mi-a sugerat să opresc tobele la interludiu. M-am gândit o clipă și am zis: „Da, e o idee grozavă”. Eu și Daisy

ne-am înțeles mereu foarte bine în privința asta. Eram cam singurii care reușeau să nu fie prea orgolioși unul cu altul.

La un moment dat, i-am spus că mi se pare că la „Turn It Off” cânta de parcă era în călduri, iar ea a zis: „Înțeleg ce spui. Cred că o să fiu mai rezervată la refren”. Pur și simplu.

Unii oameni nu se amenință unul pe altul. Iar alții amenință totul unul la altul. Pur și simplu, așa se întâmplă.

Rod: Am început să fac calcule. Puteam să-l înlocuim pe Eddie dacă era cazul? Pete avea să plece cu el? Ce însemna asta pentru noi? Nu o să mint. Am început să întind antenele după alți chitariști. Am început să mă gândesc dacă n-ar putea prelua Billy părțile lui Eddie. Am prevăzut ce avea să se întâmple.

Se pare că n-am descifrat totul corect, dar am prevăzut ce avea să se întâmple.

Warren: Să te mândrești că ai prevăzut că Eddie o să plece din trupă e ca și cum ai spune „Am prevăzut că soarele o să răsară azi” în ziua dinaintea unui dezastru nuclear. Da, frate! Grozavă predicție, dar cum de nu prea ai remarcat că vine sfârșitul lumii?

Daisy: La sfârșitul acelei zile, când Billy se pregătea să plece acasă, a spus: „Mulțumesc pentru ce ai făcut cu piesa asta!”

I-am răspuns ceva de genul: „Da, desigur”.

Pe urmă, Billy s-a oprit în loc. Mi-a pus o mână pe braț. A spus-o foarte clar: „Vorbesc serios. Ai făcut piesa mai bună”.

Eu... A însemnat mult. A însemnat mult. Poate prea mult.

Billy: Începeam să înțeleg, așa cum mă îndrumase Teddy, că uneori ajungi în locuri mai complexe, artistic vorbind, când lași mai mulți oameni să contribuie. Nu e întotdeauna adevărat, dar când eu și Daisy... a fost adevărat.

Trebuia să recunosc asta. Cu ea, atunci, a fost adevărat.

Daisy: Am simțit cu adevărat că-l înțelegeam. Și cred că și el mă înțelegea pe mine. Știi, cu astfel de lucruri, genul acela de conexiune cu o persoană, e ca și cum te-ai juca cu focul. Pentru că te simți bine să fii înțeles. Te simți la unison cu o persoană, simți că sunteți la un nivel la care nu mai e nimeni.

Karen: Cred că oamenii care seamănă prea mult... nu se înțeleg

bine. Eu eram de părere că sufletele-pereche sunt exact la fel. Credeam că trebuie să caut un om exact ca mine.

Acum nu mai cred în suflete-pereche și nu mai caut nimic, dar, dacă ar fi să cred în ele, aş zice că sufletul tău pereche este un om care are toate lucrurile pe care tu nu le ai, dar care are nevoie de tot ce ai tu. Nu cineva care suferă din cauza acelorași lucruri ca tine.

Rod: Trupa înregistra „Chasing the Night”. Munciseră la piesă mai devreme în ziua aceea și era spre după-amiază, iar de Daisy nu mai aveam nevoie, așa că s-a dus acasă.

Daisy: Am decis să chem niște oameni la mine acasă. Niște amice actrițe și vreo doi tipi de pe Strip. Voiam să stăm un pic la piscină.

Rod: Îi spuseseam lui Daisy să se întoarcă mai târziu. Pentru că urma să înregistrăm vocea ei și a lui Billy de câteva ori pe piesă. Ar fi trebuit să fac o treabă mai bună, impunând limite pentru când trebuiau să muncească toți și când nu. Nu aveam ore fixate, de fapt. Era un fel de liber pentru toți.

Dar ea trebuia să fie la Heider la nouă.

Billy: Eu și Graham lucram la ultimele detalii. Înregistram anumite pasaje, ne întorceam cu altele, vedeam ce ne place mai mult.

Artie snyder: Era distractiv să lucrezi cu Billy și Graham când erau doar ei doi. Aveau un limbaj al lor câteodată, dar simțeam că înțeleg ce voiau să obțină. Mă întrebam pe atunci totuși. Nu știam cum pot să suporte. Mi-aș pierde mințile dacă ar trebui să lucrez cu fratele meu.

Billy: Mă simțeam foarte norocos că Graham era atât de bun. Atât de talentat! Avea multe idei bune. Făcea să pară ușor. Oamenii spuneau deseori: „Habar n-am cum poți să lucrezi cu fratele tău”,

dar eu n-am știut niciodată cum s-o fac altfel.

Daisy: S-a făcut târziu în seara aia și, la un moment dat, a apărut pe neașteptate Mick Riva. Stătea și el la Marmont. Avea vreo patruzeci de ani pe atunci, cred. Căsătorit nu știu de câte ori, avea vreo cinci copii, dar petrecea de parcă avea nouăsprezece ani. Chiar și atunci era în fruntea topurilor. Toți îl iubeau.

Mă distrasem de câteva ori cu el. Mereu se purtase frumos cu mine, dar era un adevărat... Mereu erau multe admiratoare cu Mick. Cu el petrecerea scăpa de sub control.

Rod: Billy și Graham au terminat, iar Graham a plecat pe la opt. Eu și Billy am mers să luăm cina, dar ne-am întors la nouă și un pic, iar Daisy nu era acolo.

Daisy: Deodată, toată casa era plină. Mick i-a invitat, practic, pe toți oamenii pe care îi cunoștea. A comandat băutură de la barul hotelului, plătind el tot.

Am pierdut noțiunea timpului. Am uitat ce făceam. Dumnezeu știe ce luasem. Îmi amintesc doar de șampanie și cocaină. Era genul acela de petrecere. Acelea sunt cele mai bune. Șampanie și coca, și bikini la piscină, până să ne dăm seama că drogurile ne omorau și că la fel avea să o facă și sexul.

Billy: Am așteptat o oră, apoi am început să ne facem griji. Adică, știi, e vorba de Daisy, iar ea nu apare la timp decât din greșeală.

Simone: Eram în oraș pentru *American Bandstand*. Eu și Daisy aveam planuri să ne întâlnim. Am ajuns la Daisy pe la zece. Și era plin de oameni. Era Mick Riva acolo, se săruta cu două fete care nu aveau mai mult de șaisprezece ani. Daisy zăcea într-un șezlong la piscină, într-un costum de baie alb de parcă era la plajă, și purta o pereche de ochelari de soare, când afară era beznă.

Daisy: Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat după ce a venit Simone.

Rod: Teddy și Artie se duceau acasă. Nu erau îngrijorați, dar eu mă simțeam responsabil pentru ea. Nu mi se părea stilul ei. Să nu vină la înregistrări.

Simone: Am spus: „Daisy, cred că e cazul să termini pe seara asta”, dar de-abia dacă m-a auzit. S-a ridicat în capul oaselor foarte repede, s-a uitat la mine și a întrebat: „Ți-am arătat caftanul pe care mi l-au trimis cei de la Thea Porter²³?”

Și am răspuns: „Nu”.

Atunci s-a ridicat și a fugit în casă. Era plin de oameni care făceau Dumnezeu știe ce. Nici nu-i dădeau atenție. Ne-am întors în dormitorul ei, unde am dat cu ochii de doi bărbați care se sărutau pe pat. Era ca și cum nici nu era casa ei. Daisy a trecut direct pe lângă ei, a deschis dulapul și a scos o rochie, un caftan. E cu auriu, roz, azuriu și gri. Foarte frumos. Adică, ți se rupea inima privindu-l, atât de frumos era. Catifea, brocart, pânză și mătase.

Am zis: „E uluitor”.

Iar ea și-a scos costumul de baie, chiar acolo în fața tuturor.

Și eu am întrebat: „Ce faci?”

Iar ea s-a îmbrăcat, a făcut o piruetă și a spus: „Mă simt ca un spiriduș în el. Ca o nimfă de mare”.

Și pe urmă... Nu știu ce să-ți zic. Și în secunda următoare am văzut-o cum trece pe lângă mine, aleargă la piscină și pe urmă intră în apă în caftanul acela superb. Îmi venea s-o omor! Rochia aceea era o operă de artă.

Până să ajung la ea, plutea pe spate, singură în piscină, cu toți oamenii aceia privind-o. Nu știu cine a făcut poza, dar cred că e poza mea preferată cu ea. Arată foarte mult ca ea însăși. Felul în care plutea, cu brațele întinse de o parte și de alta, cu rochia în jurul ei. E foarte întuneric, dar piscina era luminată, așa că rochia și corpul ei străluceau. Și mai era și expresia ei, felul în care zâmbea direct la cameră. Mă înduioșează de fiecare dată.

Rod: Am sunat-o la Marmont de vreo zece ori și nu răspundea, așa că i-am zis lui Billy: „Mă duc acolo. Doar să mă asigur că e în regulă”.

Billy: Lui Daisy îi plăcea munca la înregistrarea unui album. Știam că-i plăcea. O văzusem. Singurul fel în care Daisy putea rata șansa de a-și înregistra propriul cântec era să fie drogată de să nu mai știe de ea.

E dureros să-ți pese de cineva mai mult decât îi pasă persoanei respective. Pot să spun povestea asta din ambele tabere.

Așa că eu și Rod ne-am dus acolo. Am ajuns la căsuța ei din Marmont cam în cincisprezece minute, căci nu era departe. Și am început să întrebăm unde e Lola la Cava – avea un pseudonim, normal. În final, cineva ne-a spus să verificăm la piscină.

Și când am ajuns acolo, Daisy era îmbrăcată într-o rochie roz, pe marginea unei trambuline, înconjurată de oameni, și udă learcă.

Avea părul dat pe spate, iar rochia se lipea de ea.

Rod s-a dus la ea și nu știu ce i-a spus, dar, în clipa în care l-a văzut, am citit în ochii ei că-și dăduse seama. Uitase unde trebuia să fie până să-l vadă. Era exact cum credeam. Pe altă lume. Adică, singurul lucru care putea să fie mai presus de muzica ei erau drogurile.

În timp ce vorbea cu Rod, l-am văzut arătând spre mine, iar ochii lui Daisy urmăreau direcția mâinii lui și era... Părea tristă. Să mă vadă acolo. Că mă uitam la ea.

Era un tip lângă mine, un tip despre care aș fi zis că e un moș, numai că avea doar vreo patruzeci de ani. Simțeam mirosul de whisky din pahar, aroma aceea antiseptică, afumată. Pentru mine, a fost întotdeauna mirosul. Mirosul de tequila, mirosul de bere. Chiar și cocaina. Mirosul de orice. Îmi amintește de tot. De acele momente când seara abia începe, când știi că o să ai necazuri. E atât de bine, la început!

Am auzit din nou vocea aceea, în minte, care-mi spunea că nu pot rămâne curat pentru tot restul vieții mele. *Ce rost are să mai rămân curat dacă știi că nu o să scap niciodată de asta pentru totdeauna? Într-o bună zi, oricum o să dau greș. N-ar trebui să-i pun capăt? Să renunț la mine însumi? Să renunț la toți? Să le scutesc pe Camila și pe fete de durerea de mai târziu și să recunosc cine sunt cu adevărat.*

M-am uitat la Daisy; cobora de pe trambulină. Avea un pahar în mână și l-a scăpat chiar acolo, pe marginea piscinei. Am văzut-o călcând pe sticla spartă, fără să-și dea seama ce era sub tălpile ei.

Rod: Picioarele lui Daisy au început să sângereze.

Simone: Sângele se amestecase cu apa din piscină pe beton. Și Daisy nici măcar nu a observat. Doar a mers mai departe, vorbind cu altcineva.

Daisy: N-am simțit tăieturile de pe picioare. N-am simțit mai nimic, cred.

Simone: În clipa aceea, mi-am zis: *O să fie fata care sângerează într-o rochie frumoasă până o să moară.*

Mă simțeam... pierdută, tristă, deprimată, îngreșată. Mă simțeam foarte deznădăjduită, dar și ca și cum nu-mi permiteam luxul de a renunța. De parcă trebuia să mă lupt cu ea – să lupt pentru ea împotriva ei – până pierdeam. Pentru că nu aveam cum

să câștig. Nu vedeam cum aş putea câștiga războiul.

Billy: Nu puteam să rămân. Nu puteam să rămân, pentru că atunci când mă uitam la Daisy, udă şi sângerând, ametită şi aproape căzând din picioare, nu mă gândeam: *Slavă Domnului că nu mă mai droghez!*

Mă gândeam: *Ştie cum să se distreze.*

Rod: Îi aduceam lui Daisy un prosop să se şteargă când l-am văzut pe Billy întorcându-se şi plecând. Eu condusesem până acolo, aşa că nu eram sigur unde se ducea. Am încercat să-i surprind privirea, dar nu m-a văzut până în ultima clipă, când a dispărut după colţ. Doar a dat din cap. Şi am înţeles. Eram recunoscător şi pentru că măcar venise cu mine până aici.

Ştia cum să aibă grijă de el însuşi şi asta făcea acum.

Billy: I-am spus lui Rod că plec şi m-am asigurat că poate să ia un taxi până acasă pentru că eu condusesem. A fost foarte încurajator. A înţeles de ce trebuia să plec.

Când am ajuns acasă, m-am băgat în pat lângă Camila, foarte recunoscător că eram acolo, dar nu puteam dormi. Mă tot întrebam ce aş fi făcut în clipa asta dacă aş fi luat paharul de whisky din mâna celui bărbat. Dacă mi l-aş fi turnat pe gât.

Aş fi râs şi aş fi cântat un cântec pentru toată lumea? Aş fi făcut baie în pielea goală cu mulţimea aia de străini în jur? Aş fi vărsat, uitându-mă la cineva care se lega la braţ şi-şi injecta heroină?

În schimb, stăteam întins în cea mai întunecată linişte, ascultând sforăitul încetişor al soţiei mele.

Adevărul este că sunt un om care supravieţuieşte în ciuda instinctelor lui. Instinctele mele spuneau să alerg spre haos. Iar creierul meu, mai bun, mă trimitea acasă, la femeia mea.

Daisy: Nu-mi amintesc să-l fi văzut pe Billy acolo. Nu-mi amintesc să-l fi văzut pe Rod. Nu ştiu cum am ajuns în pat.

Billy: Ştiam că nu o să adorm în noaptea aia. Aşa că m-am ridicat din pat şi am scris un cântec.

Rod: Billy a venit la studio a doua zi. Toţi erau acolo, gata să înceapă înregistrarea. Am adus-o chiar şi pe Daisy, relativ trează, bănd o cafea.

Daisy: Mă simțeam prost. Nu voiam să nu apar la înregistrări, evident.

De ce-mi făceam rău în felul ăsta? Nu pot să explic. Mi-aș dori să pot. Uram chestia asta la mine. Uram asta la mine și o făceam în continuare, pe urmă mă uram și mai mult. Nu există răspunsuri potrivite la întrebarea asta.

Rod: Și-a venit Billy și ne-a arătat tuturor un cântec pe care îl compusese: „Impossible Woman”.

Am întrebat: „L-ai scris aseară?”

El a răspuns: „Da”.

Billy: Daisy a citit versurile și a zis: „Tare!”

Graham: Era limpede, din atmosfera din cameră, că ni-meni, nici măcar Daisy sau Billy, nu avea să recunoască faptul că era despre Daisy.

Billy: Nu e vorba de Daisy. E despre când ești curat și sunt lucruri pe care nu poți să le atingi, lucruri pe care nu poți să le ai.

Karen: După ce eu și Graham l-am auzit pe Billy cântându-l prima dată, i-am zis lui Graham: „Cântecul ăsta e...”

Și Graham a zis doar: „Da”.

Daisy: Era un cântec al naibii de bun.

Warren: Nu-mi păsa atunci, abia dacă-mi pasă acum.

Karen: „Dansează desculță în zăpadă/ frigul n-o atinge, nici sus, nici jos”. Asta e Daisy Jones.

Billy: Am hotărât să scriu un cântec despre o femeie care îți dădea senzația de nisip printre degete, pe care nu puteai să o prinzi vreodată. Ca o alegorie pentru lucrurile pe care nu le puteam avea, pe care nu le puteam face.

Daisy: Am întrebat: „E un cântec pe care să-l cântăm noi?”

Billy a răspuns: „Nu, cred că ar trebui să-l încerci singură. L-am scris în registrul tău”.

Am spus: „Mi se pare mai potrivit să-l cânte un bărbat despre o

femeie”.

Billy a zis: „E mai interesant dacă-l cântă o femeie. Îl face de neuitat”.

Am spus: „În regulă, hai că fac o încercare”.

Am așteptat puțin până când și-au aranjat toți părțile. Câteva zile mai târziu, m-am dus la studio. Am ascultat în timp ce toți și-au înregistrat partea. Încercam doar să-mi găsesc drumul spre piesă.

Când a fost rândul meu să intru, am făcut tot ce-am putut. Am încercat să mă simt puțin tristă, probabil. De parcă îmi era dor de femeia asta. Mă gândeam: *Poate femeia asta e mama mea, poate femeia asta e sora mea pierdută, poate e ceva ce am nevoie de la femeia asta. Știi?*

M-am gândit: *E melancolic, e eteric*. Genul acela de lucru, dar trăgeam dublă după dublă și îmi dădeam seama că nu merge.

Și mă uitam la toată lumea, gândindu-mă: *Cineva să mă scoată din buclucul ăsta! Mă zbat aici*. Și nu știam ce să fac. Și am început să mă enervez.

Karen: Daisy nu are niciun fel de educație muzicală. Nu știe cum se numesc acordurile, nu știe diverse tehnici vocale. Dacă ceea ce face Daisy în mod natural nu merge, atunci trebuie s-o scoți din cântec.

Daisy: Speram să mă salveze cineva de mine însămi. Am spus că vreau să iau pauză cinci minute. Teddy mi-a sugerat să mă duc la o plimbare, să-mi limpezesc gândurile. Am dat o tură pe stradă, dar bineînțeles că mai rău am făcut, pentru că mă tot gândeam: *Nu pot s-o fac și Bineînțeles că nu pot s-o fac*, și tot restul. Și în final m-am dat bătută. Am urcat în mașină și am plecat. Nu puteam să mă confrunt cu problema asta, așa că am plecat.

Billy: Am scris piesa pentru ea. Adică, am scris-o ca s-o cânte ea. Așa că m-am supărat. Pe faptul că a abandonat așa.

Evident, am înțeles de ce era frustrată. Adică, Daisy e șocant de talentată. Te șochează, dacă ești în preajma ei. Nu știa însă cum să-și controleze talentul. Nu putea să îl invoce, știi? Trebuia doar să spere că avea să fie acolo.

Dar nu era OK să renunțe. Mai ales după ce încercase doar vreo două ore, maximum. Asta e problema cu oamenii care nu sunt nevoiți să muncească pentru ceva. Nu știu cum să muncească pentru acel ceva.

Daisy: În noaptea aia, cineva mi-a bătut la uşă. Eram cu Simone, pregăteam cina. Am deschis uşa şi am dat de Billy Dunne.

Billy: M-am dus acolo cu scopul clar de-a o convinge să cânte afurisitul ăla de cântec. Voiam să mă întorc la Chateau Marmont? Nu, nu voiam, dar asta trebuia să fac, aşă că am făcut-o.

Daisy: M-a rugat să mă așez. Simone era în bucătărie, făcea cocktailuri Harvey Wallbanger şi i-a oferit unul lui Billy.

Billy: Şi Daisy m-a blocat imediat şi a spus: „Nu!” De parcă aveam să iau băutura din mâna lui Simone!

Daisy: Mi-era jenă că Simone i-l oferise pentru că ştiam că el mă considera deja o toxicomană beţivă şi nenorocită. Şi dacă Billy credea că o să-l fac să se apuce iar de băutură, eu voiam să fac tot ce-mi stătea în putere să mă asigur că nu era adevărat.

Billy: M-a... surprins. Chiar mă ascultase.

Daisy: Billy mi-a spus: „Trebuie să cânti piesa asta”. I-am zis că pur şi simplu nu am vocea potrivită pentru el. Am tot vorbit o vreme despre ce însemna cântecul şi dacă era vreun mod de a-l aborda, iar Billy mi-a zis până la urmă că era vorba despre mine. Că îl scrisese despre mine. Că eu eram femeia imposibilă. „E blues deghizat în rock-and-roll/ De neatins, nu va ceda nicicând”. Eu eram. Şi ceva în mintea meu s-a schimbat.

Billy: Nu i-am spus niciodată lui Daisy că piesa era despre ea. N-aş fi făcut asta pentru că nu era despre ea.

Daisy: Mi s-a părut că încep să îl înţeleg, dar tot i-am zis că nu sunt sigură că îi dau sunetul potrivit.

Billy: I-am spus că piesa are nevoie de o energie brută. Aveam nevoie să simt că pârâia sub ac. Trebuia să pară electrică. De parcă o cânta ca să-şi salveze viaţa.

Daisy: Aia nu e vocea mea.

Billy: Am spus: „Trebuie să te duci mâine la studio și să încerci iar. Promite-mi că o să încerci din nou!” Și a fost de acord.

Daisy: Așa că m-am dus a doua zi dimineață acolo, iar ei eliberaseră locul. Restul trupei nu era acolo. Erau doar Billy, Teddy, Rod și Artie la pupitru. Am intrat și doar... Știam că o să fie diferit.

Rod: M-am dus să fumez o țigară în timp ce Billy a con-dus-o pe Daisy în cabină și a încurajat-o.

Billy: Știam cum trebuie să sune piesa și încercam întruna să mă gândesc cum să-i explic. Ceea ce mi-am dat seama, în cele din urmă, este că, la Daisy, e vorba doar despre lipsă de efort. Și acesta trebuia să fie un cântec care să sune ca și cum o durea să-l cânte, ca și cum îi supunea tot corpul la efort. Voiam ca Daisy să simtă, după ce termina de cântat, că alergase la maraton.

Daisy: Există o energie în vocea mea, dar nu e genul de energie din adâncul sufletului. Și asta voia Billy.

Billy: Am spus ceva de genul: „Cântă atât de mult, atât de tare, încât să nu poți controla unde ți se duce vocea! Lasă-ți vocea să cedeze! Să pierzi controlul asupra ei”.

I-am dat permisiunea să sune prost. Gândește-te cum sună când cânți cu radioul dat la maximum! Când nu te auzi, nu ți-e teamă să cânți din toate puterile, pentru că nu tresari când vocea ta cedează fiindcă ai luat-o fals. Daisy avea nevoie de genul acela de libertate. Pentru asta, e nevoie de o grămadă de încredere. Și Daisy nu avea încredere, de fapt. Ea a fost întotdeauna *bună*. Încredere înseamnă să fii împăcat cu faptul că ai cântat prost și să nu fii împăcat cu faptul că ești bun.

Am zis: „Dacă tu cânți piesa asta într-un fel care sună bine de la început până la sfârșit, ai pierdut”.

Daisy: A zis: „Cântecul ăsta nu trebuie să fie drăguț. Nu-l cânta ca și cum ar fi!”

Rod: M-am întors, iar Billy o instalase pe Daisy în cabină, cu luminile scăzute, cu un inhalator Vicks, o cană de ceai aburind lângă ea, un morman de bomboane pentru gât și câteva șervețele, o carafă uriașă de apă, nu știu, la orice te-ai fi gândit, toate erau acolo cu ea.

Și pe urmă Daisy s-a așezat pe un scaun, iar Billy s-a ridicat

imediat, a ieșit din camera de control, a intrat înapoi în cabină cu ea. I-a luat scaunul, a ridicat microfonul și apoi a spus: „Trebuie să stai în picioare și să cânti atât de tare, că te lasă genunchii”.

Daisy părea îngrozită.

Daisy: Voia să renunț la orice inhibiții aveam. Billy spunea că vrea să fiu dispusă să greșesc, mai ales în fața lui și a lui Teddy, și Artie, dar știa că nu pot să trec peste orgoliul meu fiind trează.

Am întrebat: „Putem aduce niște vin?”

Billy a răspuns: „N-ai nevoie de el”.

Am spus: „Nu, *tu* n-ai nevoie de el”.

Billy: Rod i-a adus o sticlă de coniac.

Rod: Nu voiam să-i iau lucrurile ușoare și să o pun să alerge și mai tare după chestii mai puternice.

Daisy: Am luat câteva înghițituri și m-am uitat la Billy prin geam, apoi am spus la microfon: „În regulă, vrei să sune un pic urât, da?” El a dat din cap, apoi am spus: „Și nu mă judecă nimeni dacă o să ajung să cânt ca o mătă care urlă?”

Nu o să uit niciodată, Billy a apăsă pe buton și a spus: „Dacă ai fi o pisică, urlatul tău ar face toate pisicile să alerge spre tine”. Și mi-a plăcut asta. Ideea că doar fiind eu însămi mă descurcam bine.

Așa că am deschis gura și am respirat adânc, pe urmă i-am dat bătaie.

Billy: Niciunul dintre noi nu i-a spus asta lui Daisy, iar eu... ezit să o spun chiar și acum, dar... primele două duble au fost groaznice. Începeam să regret ce-i spuseseam, dar am continuat să o încurajăm.

Când stai pe margine în felul acela, mai ales când tu ești cel care ai convins omul să vină acolo, nu îndrăznești să faci nimic care să-l dezechilibreze.

Așa că am spus: „Grozav, grozav!” Și pe urmă, cred că după a treia dublă, am zis: „Du-te cu o octavă mai jos”.

Rod: Era a patra sau a cincea dublă a lui Daisy. Cred că a cincea. Și a fost al dracului de magic. Adică, magic. Nu folosesc cuvântul ăsta cu ușurință, dar era ca și cum erai martor la ceva ce se întâmplă doar de câteva ori în viață. Pur și simplu, se văita. Înregistrarea pe care o auzi pe disc a fost a cincea dublă a lui Daisy,

de la început la sfârșit.

Billy: A început atât de sigură prima strofă, nu neapărat încet, dar plat. Uniform. „Femeie imposibilă/ Las-o să te țină/ Las-o să-ți mângâie sufletul”.

Și a lăsat asta să mocnească un pic, crescând în intensitate într-un fel foarte subtil către următoarea, știi: „Nisip între degete/ Cal sălbatic, dar numai un mânz”. Și pe „mânz” o simți cu adevărat cum se ambalează.

A trecut prin altă strofă și pe urmă, prima dată când a cântat refrenul, o vedeam în ochii ei, se uita drept la mine, și simțai cum îi crește în piept: „Te face să alergi/ În direcția greșită/ Te face să ai obsesii greșite/ Oh, aleargă după izbăvirea ta/ Te face să-ți înnoiești mărturisirea”. Și când a repetat „mărturisirea” a fost momentul în care i-a dat dru-mul cu adevărat.

Vocea ei se frânge în mijlocul cuvântului, scârțâind doar puțin. Și pe urmă cântă mai toate versurile din nou. Când ajunge la refren a doua oară, pur și simplu își dezlănțuie vocea. E pietroasă și aspră, și șoptită, și e atât de multă emoție în ea! De parcă se roagă.

Și pe urmă se apropie de sfârșit. „Fugi de imposibil/ N-o vei atinge nicicând/ Nu-ți vei mângâia sufletul”. Pe urmă a adăugat un cuplet. Și a fost grozav. A fost perfect. A cântat: „Ești doar un alt bărbat imposibil/ Fugi de ea/ Strângi în pumn ce-ai furat”.

A interpretat toată piesa cu un vaiet sfâșietor. A făcut din cântecul acela mult mai mult decât ce-i oferisem eu.

Daisy: Am deschis ochii după dubla aceea și de-abia îmi aminteam ce tocmai făcusem. Îmi amintesc doar că mi-am zis: *Am făcut-o.*

Îmi amintesc că mi-am dat seama de ceva: că aveam mai multă putere în mine decât crezusem inițial. Că aveam mai mult de dăruit, mai multă profunzime și amplitudine decât știam chiar eu despre mine însămi.

Rod: S-a uitat fix la Billy tot timpul cât a cântat. Și el se uita la ea, dădea din cap odată cu ea. Când a terminat de cântat, Teddy a început să aplaude. Și expresia de pe fața ei, bucuria pe care o simțea, parcă te uitai la un copil de Crăciun. Cu adevărat. Era foarte mândră de ea.

Și-a scos căștile și le-a aruncat, apoi a ieșit în fugă din cabină și – nu glumesc – a alergat direct în brațele lui Billy. El a luat-o în brațe, a ridicat-o de jos și a legănat-o o clipă înainte și înapoi. Și așa fi putut să jur că i-a mirosit părul înainte s-o lase jos din nou.

Daisy: Eram toți în studio, înregistram într-o după-a-miază, când a venit Camila cu fetele.

Graham: Îi spusese Camilei: „De ce nu aduci fetele mai des aici?” Pentru că venea câteodată, dar întotdeauna doar pentru un minut să lase ceva pentru Billy. Nu venea niciodată să stea, dar pe atunci erau mulți oameni care stăteau.

Desigur, odată, când a venit și ea să stea o vreme, una dintre gemene a început să plângă aparent fără motiv. Nu se mai oprea. Nu-mi amintesc dacă era Susana sau Maria, dar Billy a luat-o și a ținut-o în brațe, încercând să o liniștească, dar ea nu voia să se calmeze. Am luat-o eu, a luat-o Karen. Nu conta nimic din ce făceam noi.

Până la urmă, Camila a mers cu gemenele afară.

Camila: Copiii și rock-and-rollul nu fac casă bună.

Karen: Într-o zi, m-am dus la o plimbare cu Camila și fetele, la studio. Am întrebat: „Cum merg lucrurile?”

Și pur și simplu... s-a deschis. Vorbea și vorbea, de parcă se rostogoleau cuvintele din ea. Gemenele nu dormeau, Julia trecea printr-o perioadă de gelozie, iar Billy nu era acasă niciodată. Și pe urmă s-a oprit în loc, în timp ce împingea fetele cu căruciorul, și a spus: „De ce mă plâng? Îmi place viața mea”.

Camila: Cum e vorba aceea? Că zilele sunt lungi, dar anii sunt scurți? Cine a spus asta era cu siguranță mamă cu trei copii sub trei ani. Obosită și țâfnoasă aproape în fiecare oră și explodând de bucurie când își pune capul pe pernă. Să crești copii e muncă grea, dar era o muncă pe care eram fericită s-o fac.

Toți sunt buni la ceva. Eu eram bună la a fi mamă.

Karen: Camila îmi spusese în ziua aceea ceva de genul „Trăiesc viața pe care vreau s-o trăiesc”. Și avea o relaxare aparte când a spus-o.

Graham: În timp ce Camila și gemenele erau afară, Billy a așezat-o pe Julia în camera de control. Stătea acolo cu Artie, Teddy și toată lumea în timp ce înregistram fiecare câte ceva.

S-a distrat de minune acolo. Era atât de drăguță în rochiță și cu căștile pe urechi! Avea părul încă blond. Picioarele ei erau atât de

scurte, încât nici nu se îndoiau de la genunchi când se așeza, doar stăteau drepte.

Karen: Am hotărât să-i spun Camilei despre Graham. Aveam nevoie de ajutorul ei să-mi dau seama ce să fac.

Nu... lui nu-i spuseseam chestia asta, dar văzusem o scrisoare de la mama lui pe noptieră într-o dimineată. Și n-am vrut să-mi bag nasul, dar era chiar acolo și câteva rânduri au ieșit în evidență. Mama lui îi spunea că dacă o iubea cu adevărat pe fata asta cu care era împreună atunci ar trebui să oficializeze relația. Și asta m-a băgat în sperieți.

Graham: Voiam o familie. Nu chiar atunci, dar, sigur, voiam ce avea fratele meu.

Karen: I-am spus Camilei: „Ce-ai spune dacă m-aș culca cu Graham?”

Ea și-a scos ochelarii și m-a privit drept în ochi. A spus: „*Dacă* te-ai culca cu Graham?”

Am zis: „Da, *dacă*”.

Camila: El era îndrăgostit de ea de Dumnezeu știe când.

Karen: Am tot vorbit în ipoteze. Camila a spus că ar trebui să iau în considerare faptul că Graham avea sentimente față de mine de multă vreme. Ceea ce... știam, dar nu știam, cred.

Camila: I-am spus că dacă se culca cu Graham și nu simțea pentru el același lucru pe care îl simțea el pentru ea... ei bine, cred că i-am zis să se oprească.

Karen: Cred că a zis: „Să nu-l faci pe Graham să sufere, că te omor!”

Am spus: „Nu-ți faci griji că Graham ar putea și el să mă facă să sufăr?”

Și ea a spus: „Dacă Graham ți-ar frânge inima, l-aș omorî și pe el. Știi asta, dar ne e clar amândurora că Graham nu o să facă asta. Știm amândouă încotro vor merge lucrurile”.

Am devenit puțin defensivă, dar Camila nu se dădea înapoi aproape de la nimic. Știa foarte bine ce ar trebui să facă toată lumea și nu avea o problemă să-ți spună verde-n față. Era foarte

enervant. Cât de multă dreptate avea mereu. Și îți spunea: „Ți-am zis eu”. Făceai ceva ce-ți spunea să nu faci și, când nu mergea, te trezeai zbârlindu-te în preajma ei, așteptând să vină acel „Ți-am zis eu”. Și ea ți-o trântea mereu când erai cu garda jos.

Camila: Dacă vii la mine și-mi ceri sfatul, pe urmă nu-l urmezi și ți se întoarce totul pe dos exact cum ți-am spus că o să se întâmple, ce te aștepți să-ți zic?

Karen: I-am spus: „Graham e adult. Poate să facă față la orice chestie în care se bagă. Nu e treaba mea să iau decizii în locul lui”.

Camila a spus: „Ba da, este”.

Și eu am spus: „Nu, nu e”.

Camila: I-am spus: „Ba da, este”.

Karen: Și am ținut-o tot așa până când eu am cedat.

Daisy: Înregistram, iar Julia era în cabină. Veniseră toate să-l viziteze pe Billy în ziua aceea. Și ceva nu mergea la microfonul meu, așa că stăteam și așteptam în timp ce încercau toți să-l repare.

M-am dus în camera de control și am întrebat-o pe Julia dacă vrea să luăm un fursec. Ea și-a luat căștile de pe cap și a întrebat: „Tata spune că am voie?” A fost atât de dulce!

Teddy a apăsât pe butonul de difuzor și a spus: „Julia vrea să știe dacă poate să ia un fursec”.

Billy s-a aplecat și a spus: „Da, poate”. Pe urmă, a adăugat: „Doar fiți siguri că e... unul normal”.

Am luat-o pe Julia de mână și ne-am dus în bucătărie, unde am împărțit un fursec cu unt de arahide. Mi-a spus că-i place ananasul. Îmi amintesc asta pentru că eu iubesc ananasul și i-am spus și ei. A fost foarte bucuroasă că aveam asta în comun. I-am spus că ar trebui să împărțim un ananas cândva. Și pe urmă a intrat Karen în bucătărie, Camila o striga pe Julia, iar eu i-am adus-o. Julia mi-a făcut semn cu mâna la despărțire, iar Camila mi-a mulțumit că stătusem cu ea.

Camila: Tot drumul spre casă, [Julia] a spus: „Daisy Jones poate să fie cea mai bună prietenă a mea?”

Daisy: Imediat după ce au plecat, Eddie ne-a chemat pe mine și pe Karen înapoi în cabină. Și cineva, nu-mi amintesc cine, a spus că mă pricep la copii. Și pe urmă Eddie a spus: „Pun pariu că ai fi o mătușă grozavă”.

Nu-ți dă prin cap să-i spui cuiva că o să fie o mătușă bună dacă ai impresia că o să fie o mamă bună. Știam însă la fel de bine ca oricine că n-aș fi o mamă bună. Nu era cazul să mă gândesc că aș fi mama cuiva.

Am scris „A Hope Like You” curând după aceea.

Billy: Când Daisy mi-a arătat „A Hope Like You”, mi-am zis: *Asta ar merge ca baladă de pian*. Era un cântec de dragoste foarte trist. Despre faptul că vrei un om pe care nu poți să-l ai.

Am zis: „Cum îl auzi tu?”

Ea a cântat un pic din el și pur și simplu... L-am auzit. Am auzit cum trebuia să fie.

Daisy: Billy a spus: „Ăsta e cântecul tău. Ar trebui să fii doar tu și pianul pe înregistrare, asta e tot”.

Karen: A fost un cântec grozav. Eram foarte mândră de el. Doar Daisy la voce și eu la clape. Asta e tot. Doar două gagici care cântă rock-and-roll.

Billy: Eu și Daisy am scris multe chestii bune după asta. Lucram în salon, la studio sau în casa cu piscină a lui Teddy dacă aveam nevoie de puțină pace și liniște.

Eu veneam cu ceva, iar Daisy mă ajuta să rafinez. Sau viceversa. Lucram la una dintre ideile lui Daisy.

Rod: A fost o perioadă în care Daisy și Billy veneau în fiecare zi cu lucruri noi.

Graham: E foarte palpitant când creezi permanent. Lucram la liniile melodice pentru „Midnights” sau adăugam câte ceva la „Impossible Woman”, pe urmă veneau Daisy și Billy cu una nouă,

de care eram încântați.

Karen: Mi s-a părut puțin maniacă perioada aceea. Atât de mulți oameni în studio! Atâtea cântece veneau și ieșeau! Înregistram, înregistram, înregistram! Cântam niște lucruri de o mie de ori, încercând mereu să îmbunătățim ultima variantă.

Erau multe lucruri de făcut, foarte multe care ne țineau ocupați, dar veneam toți la studio dimineața, încă mahmuri după noaptea precedentă. Eram ca niște zombi la zece dimineața. Până își făceau efectul cafeaua și cocaina.

Rod: Primele variante sunau minunat.

artie **snyder:** Când cântecele au început să prindă contur, ne-am dat seama că avem ceva special în față.

Billy și Teddy stăteau mereu până târziu și ascultau ce aveam. Ascultau iar și iar. Era o energie deosebită în cabina de control în serile acelea. Foarte liniște în restul studioului, foarte întuneric afară. Doar noi trei, ascultând cum se făcea rockul.

Pe atunci, treceam printr-un divorț dureros, așa că stăteam bucuros oricât de târziu voiau ei. Câteodată eram în studio la trei dimineața. Eu și Teddy dormeam acolo dacă voiam. Billy se ducea mereu acasă. Chiar dacă mai erau două ore până să se întoarcă.

Rod: Începea cu adevărat să sune ca de pe altă lume. Voiam să mă asigur că cei de la Runner erau pregătiți să-i susțină pe băieții ăștia cu bani serioși. Albumul merita să facă vâlvă.

Îl tatonom pe Teddy să dea o cifră uriașă pentru prima versiune. Voiam un hit single foarte clar. Voiam să apară la radiourile rock și pop. Voiam să aranjeze un turneu de anvergură. Deveneam foarte ambițios. Voiam să fie un impuls puternic din start.

Toți știau că Daisy și Billy în turneu, promovând albumul, aveau să umple sălile și asta avea să vândă discuri. O simțeai. Iar Teddy se asigura că toți sunt de acord. Chiar și la Runner Records, se simțea entuziasmul.

Daisy: Eu și Billy am făcut vreo patru cântece într-o goană nebună, timp de o săptămână sau două. Adică, de fapt, am făcut șapte cântece, dar numai patru au ajuns pe album.

Rod: Au terminat „Please”, „Young Stars”, „Turn It Off” și „This

Could Get Ugly” în decurs de o săptămână.

Billy: Conceptul albumul a prins contur în mod natural. Noi – adică eu și Daisy – ne dădeam seama că scriam despre atracția și respingerea dintre tentație și mersul pe calea dreaptă. Era vorba despre droguri, sex, dragoste și negare, și o grămadă de alte lucruri.

De acolo a venit „Turn It Off”. Noi doi scriam despre cum, ori de câte ori credeai că i-ai dat de capăt unei probleme, aceasta se încăpățâna să reapară la suprafață.

Daisy: „Turn It Off” a fost compusă de mine și de Billy la casa de la piscină, cu el la chitară, eu propunând versul „Tot încerc s-o opresc/ Dar, iubitele, tu mă aprinzi întruna” și, de acolo, totul a venit tăvălug.

Eu spuneam un vers, el spunea un vers. Notam fiecare ce spunea celălalt, apoi scriam pe deasupra. Totul ca să încercăm să obținem cea mai bună versiune a piesei.

Billy: Eu și Daisy ajunseserăm într-un punct în care puteam cu adevărat să lucrăm o vreme la ceva. Aveam destulă încredere să muncim în continuare la ceva chiar dacă nu era ușor. Așa am ajuns să dezvoltăm „Young Stars”.

Daisy: Am muncit la „Young Stars” în sincopă. Prindeam piesa, pe urmă o pierdeam și o reluam câteva zile mai târziu. Cred că Billy a sugerat versul „Doar arătăm ca niște stele tinere/ Pentru că nu se văd vechile cicatrici”. Pentru mine, avea sens. În cele din urmă, am construit în jurul acelei idei.

Billy: Foloseam multe cuvinte care te făceau să te gândești la durere fizică. *Durere, noduri, frânt, pumn*, și tot restul. A început să se încadreze bine în restul albumului – cum te doare când te lupți cu propriile instincte.

Daisy: „Ți-aș spune adevărul doar să te văd roșind,/ Dar nu suporti lovitura și nu mai dau cu pumnul”. Cântecele a ajuns să fie atât de aproape de inima mea, în multe feluri! Poate prea aproape! „Cred că poți să mă distrugi,/ Dar mă păstrez pentru cel ce m-a salvat”.

Billy: Adică, uneori e greu de spus despre ce e vorba în piesă. Uneori, nici măcar tu nu știi de ce ai scris versul acela sau cum ți-a

venit în minte, nici măcar ce înseamnă.

Daisy: Cântecele pe care le scriam împreună... [*se oprește*] Am început să simt că multe din cele scrise de Billy erau despre ce simțea el cu adevărat. Mi se părea limpede că există lucruri nespuse care se rostesc în munca noastră împreună.

Billy: Sunt cântece. Le scoți de oriunde poți. Schimbi câteodată sensurile ca să se potrivească mai bine cu momentele. Unele cântece vin mai mult din inimă decât altele, cred.

Daisy: E foarte ciudat cum tăcerea cuiva, insistența cuiva că ceva nu se întâmplă pot fi atât de sufocante, dar așa e. Și *sufocante* este cuvântul potrivit. Parcă nu poți să respiri.

Karen: Cred că Daisy mi-a arătat „Please” înainte s-o vadă oricine altcineva. Și mi s-a părut un cântec tare. Și am zis: „Billy ce crede?”

Iar ea a spus: „Nu i l-am arătat încă. Voiam să ți-l arăt ție mai întâi”.

Mi s-a părut ciudat.

Billy: Daisy mi-a dat piesa și mi-am dat seama că avea emoții pentru ea, dar mi-a plăcut imediat. Am adăugat câteva versuri, am scos câteva.

Daisy: E foarte vulnerabil să fii artist, să spui adevărul, cum facem noi acum. Când îți trăiești viața, ești prins în mintea ta, te învârti în jurul propriei dureri, așa că e greu să vezi cât de evident este pentru oamenii din jurul tău. Cântecele pe care le scriam păreau codificate și secrete, dar bănuiesc că nu erau deloc codificate și secrete.

Billy: „This Could Get Ugly”... A fost un cântec, aveam melodia înainte să terminăm versurile. Eu și Graham găsiserăm un riff de chitară care ne plăcea și cântecul a ieșit din treaba asta. De fapt, m-am dus la Daisy și i-am spus: „Ai ceva pentru asta?”

Daisy: Aveam o idee în minte. Că „urât” poate fi un lucru bun. Voiam să scriu un cântec despre faptul că simți că ai înțeles o persoană chiar dacă ea nu știe lucrul ăsta.

Billy: Eu și Daisy ne-am întâlnit la Teddy într-o dimineață și i l-am cântat iar, apoi ea a venit cu câteva idei. Vorbea despre un tip cu care se întâlnea, nu-mi amintesc cine. Și avea câteva versuri care m-au impresionat. Mi-au plăcut foarte mult „Scrie o listă de lucruri pe care o să le regreți/ Eu aș sta deasupra, fumând o țigară”. Mi-au plăcut versurile acelea.

I-am spus: „Prin ce te face tipul ăsta să treci ca să scrii un asemenea cântec?”

Daisy: Chiar și atunci, nu sunt sigură că eu și Billy purtam aceeași discuție.

Billy: Se pricepea la jocuri de cuvinte. Era bună la schimbarea sensului lucrurilor, la sublinierea sentimentului. Îmi plăcea asta la ce făcea ea și i-am spus-o.

Daisy: Cu cât munceam mai mult scriind piese, cu cât petreceam mai mult timp lucrând la ele și cu atât deveneam mai bună. Nu chiar într-un mod liniar. Mai degrabă, în zigzaguri, dar deveneam mai bună, deveneam foarte bună. Și știam asta. Știam asta când i-am arătat piesa, dar să știi că ești bun nu te duce decât până la un punct. La un moment dat, ai nevoie să vadă și altcineva lucrul ăsta. Aprecierea din partea oamenilor pe care îi admiri schimbă felul în care te vezi pe tine însuși. Și Billy vedea felul în care voiam să fiu văzută. Nu e nimic mai puternic de atât. Chiar cred asta.

Toți vor să ridice cineva oglinda potrivită.

Billy: „This Could Get Ugly” a fost ideea ei, execuția ei și a fost... excelent.

Scrisese ceva ce părea că ar fi putut fi scris de mine, numai că eu știam că mi-ar fi fost imposibil. Nu mi-ar fi venit asemenea idee. Ceea ce e tot ce ne dorim de la artă, nu-i așa? Când cineva identifică ceva ce pare să trăiască înăuntrul nostru? Îți scoate din piept o parte din inimă și ți-o arată? E ca și cum îți prezintă o parte din tine însuși. Și asta a făcut Daisy, cu cântecul acela. Cel puțin, pentru mine.

N-am putut decât s-o laud pentru asta. N-am schimbat niciun cuvânt.

Eddie: Când au intrat în studio cu „This Could Get Ugly”, m-am gândit: *Grozav, încă un cântec în care nu am loc să încerc ceva propriu.*

Nu-mi plăcea în ce fel de om mă transforma chestia asta. Nu sunt un om înverșunat. În aproape orice altă situație din viața mea, nu sunt omul ăsta, știi ce spun? Dar începeam să mă satur. Mă duceam la muncă în fiecare zi, simțindu-mă ca un cetățean din pătura de jos. Chestiile astea te dau peste cap. Oricine ai fi. Te dau peste cap.

I-am zis lui Pete, chiar am făcut-o: „Cetățean din pătura de jos. Stațiune de clasa întâi”.

Karen: A devenit, cu siguranță, un club din care noi nu făceam parte. Daisy și Billy. Chiar și Runner Records spuneau să avem grijă ca Daisy și Billy să fie fericiți. Stabili.

Warren: Daisy sărea mereu peste lucruri pe care nu voia să le facă. Întotdeauna venea amestecată, dar toți se purtau ca și cum era gâsca aia din povești, cea cu ouăle de aur.

Daisy: Credeam cu adevărat că țin totul foarte bine în echilibru. Nu era așa, însă eu credeam că da.

Karen: Crezusem că-și ține pastilele sub control și mi-am dat seama, la un moment dat, în timp ce înregistram albumul acela, că învățase doar să se ascundă mai bine.

Rod: Billy și Daisy păreau că se înțeleg ca niște prieteni la cataramă și, pe urmă, Daisy întârzia la ceva sau era afară cu cineva și nu o găsea nimeni, și atunci Billy se enerva.

Karen: Billy se înfură foarte tare când Daisy lenevea.

Billy: Nu cred că eu și Daisy ne certam foarte mult atunci. Poate doar de la lucruri normale. La fel cum m-aș fi certat cu Graham sau Warren.

Daisy: Billy credea că știe mai bine ca mine ce ar trebui să fac. Și nu se înșela neapărat, dar tot nu aveam de gând să las pe cineva să-mi spună ce și cum.

Eram prinsă într-un vârtej al propriului orgoliu. Aveam o validare pe care o căutam de foarte multă vreme, dar, pe de altă parte, eram foarte nemulțumită în multe alte privințe.

În perioada aceea, aveam un sentiment exagerat al importanței de sine, dar pic de respect pentru propria persoană. Nu conta cât de superbă eram sau ce grozavă era vocea mea, ori pe ce copertă de revistă apăream. Adică, erau multe adolescente care voiau să crească și să *fie* ca mine la sfârșitul anilor '70. Eram foarte conștientă de asta, dar singurul motiv pentru care oamenii credeau că am totul este că aveam toate lucrurile care se pot vedea.

Nu aveam nimic din ce nu se poate vedea.

Și o cantitate mare de droguri bune te poate face să nu-ți dai seama dacă ești fericit sau nu. Te poate face să crezi că a avea oameni în jur e același lucru cu a avea prieteni.

Știam că nu este o soluție pe termen lung să te droghezi, dar, Doamne, e atât de ușor! Pur și simplu, e atât de ușor!

Dar, bineînțeles, nu e deloc ușor, pe de altă parte. Pentru că în clipa asta încerci doar să vindecî o rană. Iar în clipa următoare, încerci cu disperare să ascunzi faptul că acum ești un om făcut din bucăți, lipit cu scotch, peticit, iar rana pe care o îngrijești s-a transformat, între timp, într-un abces.

Dar eram slăbuță și frumoasă, așadar cui îi păsa, nu?

Rod: Teddy încerca mereu să-i țină pe Billy și Daisy calmi. Erau... Billy și Daisy împreună erau ca și cum întrețineai un foc mic. Bun, dacă era controlat. Numai să ții kerosenul la distanță și aveam să fim toți în regulă.

Eddie: E mult de muncă să-l ții pe Billy treaz, să o ții pe Daisy echilibrată. Mă îndoiesc că Teddy Price s-ar fi dat peste cap să se asigure că eu, unul, nu călcam într-un bar.

Graham: Am început să le spunem Aleșii. Nu știu dacă ei au știut asta vreodată, dar... adică, asta erau.

Rod: Lucram la înregistrarea portofoliului de cântece scrise de Daisy și Billy. Cred că aveau deja un album întreg. Vorbeam deja despre ce se potrivea pe disc și ce nu.

Oamenii nu se mai gândesc la asta acum, pentru că tehnologia este foarte diferită, dar atunci aveam o durată foarte strictă de

desfășurare. De cele mai multe ori, puteai pune 22 de minute pe o parte a discului.

Karen: Graham a scris un cântec intitulat „The Canyon”.

Graham: Compusesem un cântec, singurele versuri pe care le scrisesem vreodată și care îmi plăceau cu adevărat. Eu nu scriam cântece, știi. Ăsta a fost mereu domeniul lui Billy, dar mai mângăleam câte ceva din când în când. Și în cele din urmă compusesem un cântec de care eram mândru.

Piesa era despre cum, deși eu și Karen trăiam pe picior mare pe atunci, aș fi fost fericit într-o casă dărăpănată câtă vreme eram lângă ea. Pornisem de la imaginea casei vechi în care locuiserăm toți în Topanga Canyon. Unde stăteau în continuare Pete și Eddie.

Știi, căldura nu mergea aproape deloc și rareori era apă caldă, o fereastră era spartă și tot restul, dar nu conta dacă eram împreună. „Nu e apă în chiuvetă/ Și cada curge,/ Dar o să-ți strâng trupul cald într-un duș rece/ O să stau cu tine acolo să pierdem timpul”.

Karen: Șovăiam puțin în privința lui. Nu-i promisesem niciodată lui Graham un viitor împreună. Și eram îngrijorată că el asta vedea, dar, din nefericire, cel puțin pe atunci, tindeam să evit problemele cu care nu voiam să mă confrunt.

Warren: Graham a scris un cântec și l-a rugat pe Billy să-l aibă în vedere pentru album, iar Billy l-a respins.

Billy: Până să vină Graham cu piesa asta pe care voia să o înregistrăm, eu și Daisy aveam albumul aproape gata. Iar cântecele erau complicate, nuanțate și puțin sumbre.

Eu și Daisy am discutat că voiam să mai scriem încă una sau două piese și voiam cel puțin una dintre ele să fie ceva mai aspră, mai puțin romantică.

Ce mi-a arătat Graham... Graham mi-a arătat un cântec de dragoste. Doar un cântec simplu de dragoste. Nu avea complexitatea pe care o urmăream eu și Daisy.

Graham: Era primul cântec pe care îl compusesem cu adevărat și îl scrisesem pentru femeia pe care o iubeam. Iar Billy era atât de preocupat de propriile tâmpenii, că nu și-a dat seama despre cine îl compusesem și nu a întrebat. A citit cântecul în vreo treizeci de

secunde și a spus: „Poate pe albumul următor, frate. Pe acesta îl avem”.

Întotdeauna îl susținusem pe Billy. Întotdeauna fusesem alături de el. Îl sprijinisem în toate, în orice.

Billy: Am spus că, pe albumul ăsta, nu o să spun nimănui cum să-și facă treaba. Așa că nu voiam să las pe nimeni să ne spună mie și lui Daisy ce să cântăm.

Karen: Graham l-a vândut celor de la Stun Boys și au făcut un mare hit din el. M-am bucurat pentru asta. M-am bucurat cum s-a terminat totul. N-aș fi vrut să fiu nevoită să cânt piesa aia în fiecare seară.

N-am înțeles niciodată de ce oamenii își pun adevăratele sentimente în ceva ce știu că trebuie să cânte la nesfârșit în turneu.

Rod: A fost cam în perioada în care Daisy și Billy au început să-și înregistreze vocile împreună. Pentru cele mai multe piese, erau în cabină în același tip, cântând la același microfon, armonizându-se în timp real.

Eddie: Billy și Daisy, la același microfon într-o cabină mică... Adică, am fi ucis toți să fim atât de aproape de Daisy.

Artie snyder: Ar fi fost mult mai ușor pentru mine să îi pun în două cabine diferite ca să le izolez vocile. Faptul că ei cântau la același microfon îmi îngreuna sarcina de zece ori mai mult.

Dacă Daisy avea o porțiune în care era moale, nu puteam să o dublez fără să pierd vocea lui Billy. Era aproape imposibil să tai înainte și înapoi între duble.

Trebuia să înregistrăm iar și iar ca să avem o variantă în care sunau amândoi bine în același timp. Trupa mergea acasă seara, iar eu, Teddy, Billy și Daisy eram încă acolo, muncind până târziu în noapte. Limita foarte mult măsura în care puteam șlefui piesele. De fapt, eram cu capsă pusă, iar Teddy nu mă susținea.

Rod: Credeam că Teddy a luat decizia bună. Pentru că se vedea pe piesă. Simțeau că respirau același aer în timp ce cântau. Era – adică, nu există alt cuvânt pentru asta – intim.

Billy: Știi, când ai muzica și toate asperitățile au fost netezite, toate zgârieturile șterse... unde e emoția în chestia aia?

Rod: Am auzit asta indirect de la Teddy, așa că nu pot să garantez cât de adevărat e, dar, la un moment dat, Billy și Daisy au rămas toată noaptea, trăgând duble pe „This Could Get Ugly”.

Teddy a spus că, în timpul unei duble, târziu în noapte, Billy nu și-a luat ochii de la Daisy tot timpul. Și pe urmă au terminat, iar Billy l-a surprins pe Teddy privind. Și Billy s-a oprit imediat – a încercat să pretindă că nu se uita deloc.

Daisy: Cât de sinceri trebuie să fim aici? Știu că ți-am zis că o să-ți spun tot, dar cât de mult din „tot” vrei să știi cu adevărat?

Billy: Eram la casa cu piscină a lui Teddy. Daisy purta o rochie neagră cu bretele subțiri. Cum se numesc?

Lucram la un cântec care se intitula „For You”. Nu aveam prea mult la început, dar era vorba despre faptul că renunțasem la băutura pentru Camila. Adică, n-am spus-o clar, pentru că știam că o să mă bată la cap Daisy că scriam despre Camila. Așa că am spus că era despre faptul că sunt dispus să renunț la ceva pentru altcineva.

Daisy îmi amintise că vrem să scriem ceva mai dur, iar eu spuseseam că aveam s-o facem mai târziu. Pentru că îmi plăcea foarte mult ideea asta. Poate am spus: „Am avut asta în gând în ultima vreme”.

Daisy: Era cam pe la unsprezece dimineata, dar eram deja amețită. Billy cânta o piesă la clape și eu stăteam lângă el. Îmi arăta notele, eu cântam câteva cu el. Încercam să găsim tonalitatea potrivită. Cele câteva rânduri pe care le scrisese Billy deja... mi le amintesc

perfect. „Aș face orice/ Să mă întorc în trecut și să te aștept”. A cântat asta, stând drept lângă mine.

Billy: Daisy și-a pus mâna pe a mea, ca să mă oprească din cântat. M-am uitat la ea și a spus: „Îmi place să compun cu tine”.

Iar eu am zis: „Și mie îmi place să compun cu tine”.

Și pe urmă am spus ceva ce n-ar fi trebuit să spun.

Daisy: A spus: „Îmi plac multe la tine”.

Billy: Daisy a zâmbit când am spus-o, s-a luminat. Un zâmbet larg și un râs de fetișcană, și am văzut că i se umezesc puțin ochii. Sau poate îmi imaginam. Nu știu. E... Te simți bine când o faci pe Daisy să zâmbească. E... [*se oprește*] Nu știu. Nu știu ce spun.

Daisy: Îmi plac multe la tine.

Billy: Era periculoasă. Și știam asta, dar nu cred că-mi dădeam seama: cu cât mi se părea mai în siguranță, cu atât mai periculoasă era.

Daisy: Înainte să-mi dau seama ce fac, m-am aplecat și l-am sărutat. Eram atât de aproape de el, încât îi simțeam răsuflarea. Și când am deschis ochii, ai lui erau închiși. Și pe urmă mi-am zis: *Are sens*. Avea sens într-un mod profund satisfăcător.

Billy: Cred că m-am pierdut. Pentru un moment, cel puțin.

Daisy: Buzele mele abia le-au atins pe ale lui. Le simțeam doar în sensul în care eram conștientă că *aproape* le simțeam, dar pe urmă s-a retras.

Billy s-a uitat la mine. Și avea ochii foarte blânzi când a spus-o.

A zis: „Nu pot”.

Mi s-a strâns inima. Nu o spun în sensul figurat. O simțeam cum mi se strânge în piept.

Billy: Mă cutremur când mă gândesc la asta. La perioada aceea. Cum aș fi putut să fac o mică greșală care mi-ar fi distrus toată viața.

Daisy: După ce m-a refuzat, s-a uitat cumva înapoi la clape și mi-

am dat seama că încerca să pretindă că ceea ce tocmai se întâmplase nu se întâmplase. Probabil de dragul meu. Deși cred că în mare parte și de dragul lui. Era chinuitoare minciuna asta pe care încerca să ne-o spună amândurora. Aș prefera mai degrabă să urle cineva la mine decât să se încordeze și să rămână nemișcat.

Billy: Când eu și Graham eram copii, mama ne ducea la o piscină publică în timpul verii. Și, într-o zi, Graham stătea pe marginea piscinei, aproape de capătul adânc. Era înainte să învețe să înoate.

Eu stăteam acolo lângă el, iar creierul meu spunea *Aș putea să-l împing în apă*. Iar asta m-a speriat îngrozitor. Nu voiam să-l împing. Nu l-aș fi împins niciodată, dar... m-a speriat că între acest moment de calm și cea mai mare tragedie posibilă pentru mine a fost alegerea mea de-a nu o face. Asta m-a făcut să cad serios pe gânduri, faptul că viața tuturor era atât de fragilă. Că nu exista un mecanism omniscient care să împiedice lucrurile care *nu ar trebui* să se întâmple.

E ceva care m-a speriat întotdeauna.

Și așa mă simțeam stând în preajma lui Daisy Jones.

Daisy: I-am spus: „Ar trebui să plec”.

Și el a zis: „Daisy, e în regulă”.

Billy: Amândoi voiam să ne prefacem că nu se întâmplase. Speram cu disperare ca unul dintre noi să se ridice și să plece.

Daisy: Mi-am luat haina și cheile și am spus: „Îmi pare foarte rău!” Și am plecat.

Billy: În cele din urmă, eu am fost cel care a plecat. I-am spus lui Daisy că reluăm mai târziu în săptămâna aveea, apoi m-am urcat în mașină și m-am dus acasă la Camila.

Ea a spus: „Ai venit devreme”.

I-am zis: „Voiam să fiu cu tine”.

Daisy: Am condus spre plajă. Nu știu de ce. Trebuia să mă duc undeva, așa că am condus până s-a terminat drumul. Am condus până am ajuns la nisip.

Am parcat mașina, simțindu-mă extrem de rușinată și de stânjenită, de proastă și de singură, melancolică și jalnică, murdară și îngrozitoare. Pe urmă, m-am enervat foarte tare.

M-am enervat pe tot ce avea legătură cu el. Că se retrăsese, că mă făcuse să mă simt prost, că nu simțea ce voiam eu să simtă. Sau poate era faptul că bănuiam că simțea asta și nu recunoștea, dar oricum ai fi vrut s-o iei, eram furioasă. Nu gândeam rațional. Adică, ce este rațional vreodată? Dar oricât de irațional era, eram mânioasă. Eram furioasă. Simțeam o indignare în piept.

Vorbim despre primul bărbat din viața mea, probabil, care m-a văzut cu adevărat, care m-a înțeles vreodată cu adevărat, care avea atât de mult în comun cu mine, dar, cu toate astea, nu mă iubea.

Când găsești omul acela rar care chiar știe cine ești și tot nu te iubește...

Ardeam!

Billy: Era încă destul de devreme în timpul zilei, așa că m-am uitat la Camila și am spus: „Ce-ar fi dacă ne-am urca în mașină și am pleca undeva?”

Camila a întrebat: „Unde?”

M-am întors spre Julia și am spus: „Dacă ai putea să faci ceva chiar acum, ce-ai vrea să faci?”

Și ea nu a ezitat. A țipat: „Disneyland!” Așa că am urcat în mașină și am dus copiii la Disneyland.

Daisy: Mașina mea era parcată lângă PCH și am auzit un vers în gând: *Regretă-mă*.

Nu aveam în mașină pe ce să scriu în afară de spatele permisului și un șervețel de la benzinărie. Și am scotocit peste tot după ceva cu care să scriu. Nu era nimic în compartimentul de la portieră. Nimic în torpedou. Am ieșit din mașină și am căutat pe sub scaune, iar sub locul pasagerului era un creion dermatograf.

Am început să scriu. Cu viteza fulgerului. De la început până la sfârșit, aveam cântecul.

Billy: Mă uitam la Julia cum se învârtea în ceșcuțe cu Camila, în timp ce gemenele dormeau în cărucior. Și încercam să-mi scot dimineața aceea din minte, dar îmi pierdeam mințile pentru că... ei bine, era complicat, evident.

Și pe urmă, știi ce-am înțeles? Nu era foarte important. Ce simțeam pentru Daisy. Istoria reprezintă ce ai făcut, nu ce aproape ai făcut, nu ce te-ai gândit să faci. Și eram mândru de ce făcusem.

Daisy: Acțiunile lui Billy chiar justificau cântecul? Probabil că nu. Nu justificau, dar asta e ideea. Arta nu datorează nimic nimănui.

Cântecele sunt despre ce simți, nu despre fapte. Autoexprimarea e despre cum te simți, nu dacă ești îndreptățit să ai orice sentiment în orice moment. Aveam dreptul să mă supăr pe el? Făcuse ceva greșit? Cui îi pasă! Cui îi pasă? Mă durea. Așa că am scris despre asta.

Billy: Am plecat foarte târziu de la Disneyland. Adică, deja începeau să închidă parcul.

Julia a adormit în drum spre casă. Gemenele dormeau de ceva vreme. În timp ce conduceam înapoi pe 405, am dat drumul încet la radio pe KRLA, iar Camila și-a pus picioarele pe bord și capul pe umărul meu. Era foarte plăcut, cu capul ei pe umăr. Am rămas cu spatele drept și nu m-am mișcat deloc, doar ca să o țin acolo.

Era un lucru nerostit între mine și Camila pe atunci.

Adică, ea știa că Daisy e... Știa că lucrurile sunt... *[se oprește]* Ce vreau să spun e că în unele căsnicii nu e nevoie să spui tot ce simți.

Cred că dacă spui tot ce crezi și simți... ei bine, unii sunt așa. Eu și Camila nu eram așa. Cu mine și Camila, era mult mai... Aveam amândoi încredere unul în altul să rezolvăm detaliile.

Încerc să mă gândesc cum să explic. Pentru că acum, când o spun, pare o nebunie, faptul că eu și Camila n-am discutat niciodată faptul că eu... Pare o nebunie că eu și Camila nu am avut o discuție sinceră despre Daisy. Pentru că, în mod evident, era un factor important în viața noastră.

Știu că pare să fie o lipsă de încredere. Că fie eu nu aveam încredere în ea să știe ce anume se întâmpla cu Daisy, fie că ea nu avea încredere destulă în mine să mă descurc cu asta, dar e exact contrariul.

Cam în aceeași perioadă – plus sau minus câțiva ani, nu-mi amintesc – Camila a primit un telefon de la un tip din liceu. Un tip care era în echipa de fotbal și a dus-o la bal, și așa mai departe. Cred că se numea Greg Egan sau Gary Egan? Ceva de genul ăsta.

Mi-a spus: „Mă duc să iau prânzul cu Gary Egan”. Și am zis: „Ok”. Și ea s-a dus și a luat prânzul cu el, și a lipsit patru ore. Nimeni nu ia prânzul patru ore.

Când s-a întors, m-a sărutat și, știi, a început să se ocupe de rufe sau ceva, iar eu am întrebat: „Cum a fost la prânz cu Greg Egan?” Iar ea a răspuns: „Bine”. Și asta e tot ce-a spus.

În clipa aceea, am știut că ce se întâmplase între ea și Gary Egan – dacă mai simțea ceva pentru el, orice s-ar fi putut întâmpla –, toate acelea nu mă priveau. Nu era ceva ce voia să-mi împărtășească. Era un moment aparte pentru ea și nu avea nimic de-a face cu mine.

Nu spun că nu-mi păsa. Îmi păsa foarte mult. Spun că atunci

când iubești pe cineva cu adevărat, uneori, lucrurile de care are nevoie te pot răni, dar pentru unii oameni merită să suferi.

Eu o rănisem pe Camila. Dumnezeu știe asta, dar să iubești pe cineva nu înseamnă perfecțiune, vremuri bune, să râzi și să faci dragoste. Iubirea înseamnă iertare, răbdare, credință și, din când în când, e un pumn în burtă. De asta e periculos când iubești omul nepotrivit. Când iubești pe cineva care nu merită. Trebuie să fii cu cineva care merită încrederea ta, iar tu trebuie să o meriți pe a altcuiva. E ceva sacru.

Nu tolerez oamenii care irosc încrederea altor oameni în ei. Absolut deloc.

Eu și Camila am promis să punem căsnicia noastră pe primul loc. Să punem familia pe primul loc. Și am promis să avem încredere unul în altul. Știi ce faci cu nivelul acela de încredere? Când cineva spune: „Am atât de multă încredere în tine, încât tolerez faptul că ai secrete”?

Prețuiești asta. Ți amintești cât de norocos ești că ți s-a dat încrederea asta în fiecare zi. Și când ai momente în care te gândești *Vreau să fac ceva care să distrugă încrederea aceea, orice ar fi* – să iubești o femeie pe care nu ar trebui s-o iubești, să bei o bere pe care n-ar trebui să o bei –, știi ce faci?

Îți ridici fundul și îți duci copiii la Disneyland cu mama lor.

Camila: Dacă am dat impresia că încrederea e ceva ușor – cu soțul, cu copiii, cu orice om de care-ți pasă –, dacă am făcut-o să pară ușor de făcut, atunci am spus ceva greșit. E cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată.

Dar nu ai nimic fără ea. Nimic semnificativ. De asta am ales s-o fac. Iar și iar, și iar. Chiar și când s-a întors împotriva mea. Și o să o aleg mereu până o să mor.

Daisy: Am sunat-o pe Simone în noaptea aceea, când m-am întors acasă. Era la New York. Nu o mai văzusem de vreo lună și ceva, poate mai mult.

Și a fost una dintre primele nopți, după foarte mult timp, pe care o petreceam singură, fără să stau cu nimeni, fără să petrec cu cineva, pe undeva. Eram doar eu în casuță. Era atâta liniște, că mă dureau urechile!

Am sunat-o și am spus: „Sunt singură”.

Simone: Auzeam tristețea profundă din vocea ei. Ceea ce e rar pentru Daisy, mai ales pentru că de obicei e drogată cu ceva. Îți dai seama cât de trist trebuie să fii dacă ești trist când iei cocaină și

dexedrină? Știam că, dacă ea ar ști cât de des mă gândeam la ea, nu s-ar mai simți singură.

Daisy: Simone a spus: „Fă-mi o favoare! Imaginează-ți harta lumii”.

Nu aveam chef. A zis: „Doar imaginează-ți”. Așa că asta am făcut.

Și ea a zis: „Și tu ești în LA. Ești o lumină care pâlpâie; mă mai urmărești?”

Și am răspuns: „Sigur”.

„Și știi că lumina asta sclipește mai puternic decât oricine. Înțelegi asta, nu?”

Am spus: „Sigur”. Îi făceam pe plac.

Și pe urmă ea a zis: „Și la New York azi, la Londra joi și la Barcelona săptămâna viitoare, mai e o lumină care pâlpâie”.

„Acea ești tu?” am întrebat.

A răspuns: „Sunt eu. Și oriunde am fi, orice oră din zi ar fi, lumea e întunecată, și noi două suntem lumini care sclilesc. Strălucind în același timp. Niciuna dintre noi nu sclipește singură”.

Graham: Billy m-a sunat pe la trei într-o noapte. Era și Karen cu mine. Am răspuns la telefon doar pentru că mă gândeam că murise cineva dacă primeam telefon la trei dimineața. Billy nici măcar nu a salutat, doar a zis: „Nu cred că o să meargă”.

Eu am spus: „Despre ce vorbești?”

Și el a spus: „Daisy trebuie să plece”.

Am zis: „Nu. Daisy nu o să plece”.

Dar Billy a spus: „Te rog frumos!”

Și am zis: „Nu, Billy! Hai, frate! Aproape am terminat albumul”.

Iar el a închis telefonul și s-a terminat totul acolo.

Camila: În toiul nopții, odată, l-am auzit pe Billy ridicându-se și luând telefonul. Eram destul de sigură că vorbea cu Teddy. Nu eram sigură.

L-am auzit spunând: „Daisy trebuie să plece”.

Și am știut. Adică, evident că am știut.

Graham: Am crezut doar că se speriasse pentru că nu mai era el vedeta albumului. Adică, știam că lucrurile dintre Billy și Daisy erau riscante, dar pe atunci credeam că muzica era doar despre muzică.

Dar muzica nu e niciodată despre muzică. Dacă ar fi, am scrie cântece despre chitare, dar nu e așa. Scriem cântece despre femei.

Femeile te zdrobesc, știi? Cred că toți îi facem pe ceilalți să

sufere, dar femeile par mereu să se ridice la loc, ai remarcat asta vreodată? Femeile sunt mereu în picioare.

Rod: Daisy nu trebuia să vină în ziua aia la studio.

Karen: Îndulceam „Young Stars”. Eram în salon când am văzut-o pe Daisy intrând. Se vedea că e ruptă de beată.

Daisy: Eram beată. În apărarea mea, era ora cinci. Sau pe aproape de cinci. Nu e ora internațională de băut? Nu, știu. Sunt conștientă că era absurd. Înțelege-mă și pe mine. Știu cât de nebună sunt.

Billy: Eram în cabina de control, ascultam dublele lui Eddie și încercam să-l fac să încetinească un pic, când apare Daisy în ușă și spune că trebuie să discute cu mine.

Daisy: El încerca să pretindă că habar nu are de ce vreau să vorbesc cu el.

Billy: Așa că am spus bine și am intrat cu ea în bucătărie. Ea mi-a întins un șervețel și spatele unei note de plată sau ceva. Și peste tot era scris cu pete negre.

Daisy: Creionul dermatograf se întinde ușor.

Billy: Am întrebat: „Ce-i asta?”

Ea a spus: „E noul nostru cântec”.

M-am uitat la el din nou și nu mi-am dat seama la ce mă uitam.

Ea a zis: „Începe pe hârtie și continuă pe șervețel”.

Daisy: El l-a citit o dată și a spus: „Nu înregistrăm asta”.

Și eu am întrebat: „De ce nu?”

Vorbeam lângă o fereastră care era deschisă, iar Billy s-a aplecat și a închis-o. Pur și simplu, a trântit-o. Și pe urmă a spus: „Pur și simplu”.

Billy: Când scrii un cântec care s-ar putea să fie despre cineva sau nu, poți fi sigur că nimeni nu o să te întrebe nimic. Pentru că nimeni nu vrea să pară un nesimțit care are impresia că totul e legat de el însuși.

Daisy: Am spus: „Dă-mi un motiv bun pentru care n-ar trebui să înregistrăm piesa asta”.

El a început să vorbească, dar eu l-am întrerupt.

Am zis: „Eu o să-ți dau cinci motive pentru care ar trebui”.

Billy: Ea a ridicat pumnul și a început să numere pe degete.

„Unu, știu că e bună. Doi, de curând spuneai că avem nevoie de ceva dur, ceva mai puțin romantic. Așa e piesa asta. Trei, avem nevoie de cel puțin încă un cântec. Voi ai să mai scriem unul împreună? Pentru că îți spun chiar acum, eu sigur nu am chef să scriem împreună. Patru, e scris pe melodia aceea de blues la care ai tot lucrat, așa că e aproape gata. Și, în sfârșit, cinci. M-am uitat din nou la lista de piese. Albumul ăsta e despre tensiune. Dacă vrei să ai mișcare, tematic vorbind, ai nevoie de ceva care să-l spargă. Așa că, iată! Acum e spart.”

Daisy: Îmi exersasem discursul pe drum.

Billy: Era greu să te împotrivești, dar tot am încercat.

Daisy: Am spus: „Nu există absolut niciun motiv să nu înregistrăm cântecul. Doar dacă nu e altceva care te deranjează?”

Billy: Am zis: „Nu mă deranjează nimic, dar spun nu, pur și simplu”.

Daisy: „Nu ești șeful formației, Billy”.

Billy: Am spus: „Scriem împreună și nu scriu piesa asta cu tine”. Daisy a luat hârtiile și a ieșit nervoasă din cameră, așa că m-am gândit că asta a fost tot.

Daisy: I-am adus pe toți în salon. Toți care erau acolo.

Karen: Daisy m-a tras la propriu de mânecă.

Warren: Stăteam la ușa din spate cu un joint în mână și am simțit mâna lui Daisy pe umăr, care mă trăgea înapoi în studio.

Eddie: Pete era în cabină cu Teddy. Eu fusesem la baie. Când am ieșit, ieșise și Pete. Să vadă ce se întâmplă.

Graham: Eu și Pete stăteam în salon, lucram la ceva, când deodată toți erau în picioare în fața noastră.

Daisy: Am spus: „O să vă cânt o piesă”.

Billy: I-am găsit pe toți în salon. Mă gândeam: *Ce dracului se întâmplă?*

Daisy: Am zis: „Și pe urmă o să votăm dacă ar trebui înregistrată și pusă pe album”.

Billy: Eram atât de furios, era ca și cum trecusem de fierbințeală și mă răcisem. Stăteam încremenit acolo, șocat. Simțeam că mi se scurge sângele din mine, ca și cum scosese cineva dopul de la cadă.

Daisy: Și m-am apucat de cântat. Nu mă acompania nimic, cântam doar cântecul așa cum îl auzeam în minte. „Cânt te uiți în oglindă/ Și-ți analizezi sufletul/ Și când îmi auzi vocea, amintește-ți/ Că m-ai distrus de tot”.

Karen: Vocea ei era guturală. În parte, pentru că era evident beată sau amețită de ceva. Vocea îi suna hârșăit, dar combinația dintre cele două... Era un cântec furios. Și ea era furioasă cântându-l.

Eddie: Era rock-and-roll! Era furie, omule! Ea se zbătea. Când le spun oamenilor cum e să faci un album rock, le povestesc despre ziua aceea. Le spun că stăteam în fața celei mai tari tipe pe care am văzut-o vreodată, iar ea cânta din toate puterile și toți aveau senzația că e pe cale să-și piardă dracului mințile. În cel mai bun mod posibil.

Warren: Știi când m-a captivat pe mine? Când am știut că e un cântec al dracului de bun? Când a spus: „Când te gândești la mine, sper să-ți distrugă rock-and-rollul.”

Billy: Când a terminat, toți erau muți. Și mi-am zis: *Ok, în regulă. Nu le place.*

Daisy: Am spus: „Cine crede că piesa ar trebui să fie pe album să ridice mâna”. Și Karen a ridicat mâna imediat.

Karen: Voiam să cânt pe piesa aia. Voiam să mă dezlănțui pe scenă cu o piesă ca aia.

Eddie: Era cântecul unei femei batjocorite, dar era grozav. Am ridicat mâna imediat. La fel a făcut și Pete. Cred că îi plăcea faptul că păreau cu adevărat chestii periculoase, știi? Mare parte din ce făceam pe albumul acela suna atât de moale!

Warren: Am zis: „Treceți-mă cu da”, pe urmă am dus jointul înapoi la buze și m-am întors în parcare.

Graham: N-am fi votat dacă lui Billy i-ar fi plăcut piesa, nu? Instinctul meu a fost să-l susțin, dar era și o piesă grozavă.

Daisy: Toți erau cu mâinile sus, în afară de Graham și Billy. Și pe urmă a ridicat-o și Graham.

M-am uitat la Billy, în spate. Am spus: „Șase contra unu”. El a dat din cap spre mine, spre toți, pe urmă a ieșit.

Eddie: Am înregistrat-o fără el.

Rod: Era vremea să ne gândim cum aveam să promovăm albumul ăsta. Așa că am aranjat ca trupa să se întâlnească cu un fotograf prieten cu mine, Freddie Mendoza. Un tip foarte talentat. I-am pus să asculte câteva dintre primele piese de pe album, doar ca să-i dau o idee către ce tindeam. El a zis: „Îl văd în munții din deșert”.

Karen: Nu știu din ce motiv, îmi amintesc că Billy spunea că ar vrea să facem coperta cu noi pe o barcă.

Billy: Mă gândisem că ar trebui să pozăm la răsărit. Hotărâserăm deja că albumul ar trebui să se numească *Aurora*, cred.

Daisy: Billy hotărâse ca albumul să se numească *Aurora* și nimeni nu s-a putut contrazice cu el, dar eu am înțeles ideea. Că acest album, la care munciserăm din greu, era numit după Camila.

Warren: M-am gândit că ar trebui să pozăm pentru copertă pe barca mea. M-am gândit că ar fi tare.

Freddie mendoza (fotograf): Mi s-a spus să fac o poză cu toată trupa, cu Billy și Daisy în prim-plan. Nimic diferit de orice altă ședință foto cu o trupă, nu? Trebuie să fii foarte atent pe cine scoți în evidență și cum faci ca asta să pară natural.

Rod: Freddie voia o atmosferă de deșert. Billy a spus că e în regulă. Așa că asta a fost tot.

Graham: Toți trebuia să fim într-un loc din munții Santa Monica în zorii zilei.

Warren: Pete a întârziat vreo oră.

Billy: M-am uitat la noi toți, în timp ce stăteam și așteptam ca fotograful să pregătească ședința, iar eu am ieșit un pic din mine însumi. Am încercat să ne văd așa cum aveau să ne vadă ceilalți.

Adică, Graham a fost mereu un tip arătos. Mai voinic decât mine, mai puternic decât mine. Se mai rotunjise de-a lungul anilor în care duseserăm o viață de huzur, dar îi stătea bine. Iar Eddie și Pete erau niște băieți deșirați, dar se îmbrăcau bine. Warren avea mustața aia tare, care se purta pe atunci. Karen era superbă într-un fel mai subtil. Și mai era Daisy.

Karen: Ne adunaserăm toți acolo și eram în blugi și tricouri. Asta spusese Rod: „Purtați ce ați purta în mod obișnuit”. Și pe urmă a apărut Daisy, care purta blugi tăiați scurt și un maiou alb, fără sutien. Și avea cerceii ei mari și rotunzi, cu brățările pe brațe.

Bluza era subțire și albă și i se vedeau sfârcurile cât se poate de bine. Și ea știa asta. Și deodată a fost limpede pentru mine: *Coperta asta o să fie despre sânii lui Daisy.*

Daisy: Nu mă scuz pentru mizerii care au legătură cu coperta aceea de album. Mă îmbrac cum vreau. Port lucruri în care mă simt comod. Părerea altora nu e problema mea. I-am zis asta lui Rod. I-am spus-o și lui Billy. Am vorbit mult cu Karen despre asta. *[Râde]* Am căzut de acord că nu suntem de acord.

Karen: Dacă vrem să fim luați în serioși ca muzicieni, de ce ne folosim de corpurile noastre?

Daisy: Dacă vreau să merg topless, e treaba mea. Îți zic eu, când o să ai vârsta mea, o să te bucuri că ai făcut o poză cu ei pe atunci.

Graham: Billy și Daisy nu mai vorbisera cu adevărat, din câte știam eu, de la „Regret Me”.

Billy: Nu era nimic de spus.

Daisy: Îmi datora scuze.

Freddie mendoza: Billy avea o ținută numai din denim, da? Iar Daisy avea o bluză care numai bluză nu era. Și am știut că asta era fotografia. Denimul lui și maioul ei.

Am pus trupa pe drum, sprijiniți de parapetul care stătea între șosea și coborârea abruptă a canionului. Era un munte uriaș care se înălța la treizeci de metri în spatele lor. Și ieșea soarele.

Cu ei șapte stând acolo, în diferite poziții, îmi dădeam seama că obțineam ceva grozav. Calitate americană într-o singură poză, da? Ai șoseaua, praful și țărâna. Ai o trupă pe o stâncă – jumătate din ei ciufuliți, jumătate din ei frumoși. Ai deșertul și pădurea din munții Santa Monica, niște copaci care se văd pe pământul scorjit. Și ai soarele, care strălucește deasupra tuturor.

Și-i mai ai pe Billy și Daisy, nu?

Fiecare se dusesese în capetele opuse ale grupului, dar eu tot încercam să-i amestec. La un moment dat, am văzut cum Daisy se apleca în față. Se uita la Billy. Am continuat să fac poze. Încerc mereu să nu atrag atenția la nimic. Încerc să stau în spate și să las oamenii să facă ce vor. Așa că am tot pozat-o pe Daisy cum se uita la Billy. Și toți ceilalți se uitau la mine, la cameră. Pe urmă, pentru

o fracțiune de secundă, bang, Billy s-a întors și s-a uitat la Daisy exact când îl privea și ea. Și li s-au întâlnit privirile. Iar eu am surprins momentul.

Mi-am zis: *E destul de bun pentru o copertă de album*. De cum am impresia că am ceva bun, mă simt imediat mai liber, știi? Mă simt pregătit să încerc lucruri și să mișc oamenii, mă simt ca și cum îi pot împinge ceva mai departe pentru că, dacă se supără pe mine și pleacă, nu e o problemă, nu? Am spus: „E grozav, oameni buni! Acum să ne ducem în vârful muntelui”.

Billy: Eram acolo, în soarele fierbinte, făcând poze de o oră sau două deja. Eram pregătit de plecare.

Graham: Am spus: „Mergem cu mașina. Nu pe jos”. Iar eu și fotograful ne-am contrazis puțin de câteva ori, și, în cele din urmă, s-a decis că aveam dreptate.

Freddie mendoza: Am ajuns în locul perfect.

Billy și Daisy s-au dat jos din mașină și stăteau acolo, în vârful muntelui. Doar cu cerul albastru senin în spate, da? Iar restul trupei s-a aliniat și s-a strecurat între Billy și Daisy, iar eu am spus: „Hai să-i punem pe Billy, Daisy, Graham...” Așa că în sfârșit i-am făcut pe Billy și Daisy să stea unul lângă altul, iar limbajul trupului lor arăta că nu voiau ca niciun atom din corpurile lor să se atingă. Am încercat să fac conversație ca să-i mai destind. Am zis: „Cum a intrat Daisy în trupă?” Pentru că nu știam povestea și m-am gândit că ar fi ușor de discutat.

Billy și Daisy au început să vorbească în același timp și pe urmă s-au uitat din nou unul la altul. Am făcut câteva poze și am făcut prim-plan cu partea de sus a lui Billy și a lui Daisy, cu piepturile lor, în timp ce vorbeau unul cu altul. Erau întorși unul spre altul și era atât de mult... Spațiul negativ dintre ei părea... viu, cumva. Electric. Era multă *intenție* în faptul că nu se atingeau, știi?

Îmi dădeam seama în timp ce mă uitam prin obiectiv. Știam că e o poză grozavă.

Daisy: Când eram acolo, în vârful aceluși munte, tipul ne-a așezat pe mine și pe Billy unul lângă altul și ne-a pus o întrebare tâmpită și imediat – eu și Billy abia ne spuseseăm cinci vorbe de zile întregi –, primul lucru care i-a ieșit lui Billy din gură a fost o înțepătură la adresa mea.

Billy: Ce tupeu să intri în trupa mea și să preiei controlul albumului, și să fii în centrul copertei de album, pe urmă să mă întrerupi în timp ce încerc să răspund la întrebarea tipului!

Karen: Stăteam acolo, pozam, noi ceilalți, și îți dădeai seama că aparatul foto nici măcar nu era îndreptat spre noi. Tipul nici măcar nu ne fotografia. Știi cât de prost te simți să pozezi pentru o fotografie pe care nu o face nimeni?

Warren: M-am așezat din greșeală pe o piatră care s-a desprins și a început să se rostogolească la vale. Aproape l-a dărâmat pe Eddie. A trebuit să sară din calea ei.

Eddie: Fusese o zi lungă. Mă săturasem de oamenii ăștia nenorociți.

Graham: Stăteam în vârful muntelui, cu femeia pe care o iubeam, și făceam o copertă pentru albumul despre care știam toți că va fi un mare hit. Jur, mă gândesc câteodată la ziua aceea când mă simt deprimat! Mă gândesc la asta ca să-mi amintesc că nu știi niciodată ce fel de nebunie bună te așteaptă după colț, dar e greu să nu-ți treacă prin minte și că, după același colț, poți să ai parte de multe chestii nebunești.

Freddie Mendoza: Când am început să dezvolt imaginea, am știut că cea cu trupa sprijinită de parapet, cu Billy și Daisy uitându-se unul la altul... am știut că aia era grozavă, da? Dar pe urmă am scos-o pe cea mai bună dintre pozele cu trunchiurile lui Billy și Daisy și am zis: „Da, futu-i!” E genul de poză grozavă care – în clipa când o vezi – nu se poate să nu îți trezească reacție emoțională.

El era în blugi, ei i se vedea pieptul. Știai cine sunt, chiar fără să le vezi fețele. Puteai să umpli singur golurile. Cu cerul albastru între ei, încadrat într-o linie mai mult sau mai puțin dreaptă pe partea lui Billy, iar pe partea lui Daisy era mai curbată, pentru că se mișca după conturul corpului ei... Masculin și feminin în același timp.

Pe urmă, când te uital cu atenție, se vedea că ea are ceva în buzunar. Nu știam sigur ce e. Arăta ca o fiolă – bănuiam că pentru pastile sau prafuri. Și asta completa tabloul. Era America. Erau săni. Era sex. Erau droguri. Era vară. Era angoasă. Era rock-and-roll.

Și așa era, Billy și Daisy, cu torsul lor pe față. Pe spate, era toată trupa, cu Billy și Daisy uitându-se unul la altul. O copertă de album al dracului de bună. Dacă pot să spun.

Daisy: Da, aveam cocaină în buzunar. Ce altceva putea să fie? Sigur că erau droguri.

Billy: Știi cum e când nu te poți opri să verifici unde e cineva? Chiar și când îți spui că nu-ți pasă? Doar... mă simțeam de parcă încercam mereu să nu mă uit la ea. [Râde] Jur că tipul ăla a prins singurele două momente când mă uitam la ea. M-a prins pe coperta din față și pe cea din spate.

Graham: Când Teddy ne-a arătat macheta albumului, cu Billy și Daisy în față și ei uitându-se unul la altul pe spate... Nimeni n-ar fi trebuit să se mire, dar te doare puțin, să știi că nu ești atracția principală. Adică, trăiam în umbra fratelui meu practic din ziua în care mă născusem. Începeam să mă întreb cât mai trebuia să fac asta.

Eddie: Billy și Daisy credeau mereu că sunt cei mai interesanți oameni din lume. Și toată coperta aia de album le confirma asta.

Billy: E o copertă grozavă.

Daisy: E legendară.

Karen: Înregistrările începeau cu adevărat să se relaxeze. Ne-am întors în studio pentru ultimele retușuri.

Eddie: Cred că se întâmpla cam după ce terminaserăm înregistrările adiționale pentru „This Could Get Ugly”. Eram în studio, ascultând niște piese cu toții. Mă rog, fără Warren, Pete sau Billy. Ei nu erau acolo. Pe urmă a plecat Teddy. Apoi Rod. Și cred

că a plecat chiar și Artie. Voiam să termin pentru seara aia, așa că m-am dus la mașină, cu gând să plec acasă, și mi-am dat seama că îmi uitasem cheile, așa că m-am întors foarte repede. Și am auzit doi oameni care și-o trăgeau! Și mi-am zis: *Cine dracului și-o trage în baie?*

Și atunci am auzit vocea lui Graham. Și am văzut, prin ușa întredeschisă, părul lui Karen. Și am ieșit în fugă de acolo. M-am urcat în mașină. Am condus până acasă. Când am ajuns acasă mi-am dat seama că încă zâmbeam. Mă bucuram pentru ei. Se potriveau unul cu altul. Mi-am zis: *Pun pariu că se căsătoresc*. Și eu nu credeam asta niciodată despre cineva.

Warren: Cred că am terminat ultimele mele înregistrări prin decembrie. Îmi amintesc că mă gândeam că sunt pregătit să terminăm albumul ca să ne putem întoarce la drum. Voiam mulțimile, aplauzele, fanele și drogurile. În plus, ceva ce nu-ți spune nimeni când cumperi o casă pe o barcă... e foarte ușor să te cuprindă febra cabinei. Asta ar trebui să fie mai mult o chestie de un *weekend*.

Karen: În timp ce ne terminam părțile pentru album, am început să plecăm. Să luăm o binemeritată pauză. Când eu și Graham am înregistrat tot ce era nevoie, am închiriat o casă în Carmel pentru câteva săptămâni. Doar noi doi, o cabană, plaja, copacii. Mă rog, și ciupercile.

Graham: Cred că Eddie și Pete s-au întors pe Coasta de Est pentru ziua mamei lor sau ceva de genul.

Eddie: Simțeam nevoia să mă destind. După petrecerea de aniversare a părinților noștri, Pete și Jenny au rămas cu ei, iar eu am petrecut vreo două săptămâni la New York.

Daisy: Nu mai aveam nimic de făcut. Înregistrasem vocea. Coperta albumului era făcută. Datele turneului nu erau încă stabilite. Am zis: „Dă-o dracului, plec în Phuket!” Aveam nevoie de o călătorie să-mi limpezesc mintea.

Billy: Mi-am luat puțin timp liber, dar pe urmă m-am întors cu Teddy în studio și am reluat albumul secundă cu secundă, piesă cu piesă, apoi am remixat, am remixat, am remixat până a ieșit

perfect. Teddy, Artie și cu mine am stat în camera de control douăzeci de ore pe zi timp de vreo trei săptămâni.

Din când în când, mă duceam acolo și reînregistram o parte din instrumente când ni se părea că un riff nu era exact cum trebuie sau voiam să adăugăm pianul sau o chitară Dobro, ori niște accente pe tobă. Lucruri simple.

Artie snyder: Era un album când au plecat toți, și când s-au întors era... un album diferit. Era mult mai nuanțat, mai profund, mai inovator. Teddy și Billy au intrat și au completat spațiile goale. Au adăugat clopote și instrumente vibrante, chei și scrapere²⁴. Cred că la un moment dat am înregistrat chiar și sunetul pumnului lui Billy care lovea lateralul unui braț de scaun pentru că ne-a plăcut sunetul înfundat pe care îl scotea.

Teddy și Billy aveau o adevărată viziune. O imagine clară despre cum trebuiau construite cântecele, iar Teddy se concentra cu adevărat pe impuls.

De exemplu, la un cântec ca „Regret Me”, care, atunci când au început, era doar o singură voce și câteva înflorituri simple, Teddy l-a forțat pe Billy să intre și să adauge un întreg nivel vocal. Billy nu a vrut la început, dar, până la final, își pusese o amprentă foarte puternică asupra cântecului. A rescris și a reînregistrat rifful principal, apoi și Teddy au dat înapoi tobele lui Warren până la introducerea în refren. Adică, au făcut un cântec complet nou.

Pe „Aurora”, Billy a încetinit, a rărit clapele lui Karen, l-a dat mai tare pe Graham. A devenit mult mai curat.

Teddy și Billy – și am ajuns și eu la asta – aveau un limbaj codificat. Ne distram cu el. Cred că se vede cu adevărat. Cred că se vede pe ultima variantă. Mixajul final al albumului e un material dinamită.

Billy: Când am avut cântecele așa cum le-am vrut, eu și Teddy ne-am gândit mult la ordinea de pe album. Cred că oamenilor le place când îi întristezi, dar nu vor să-i *lași* triști. Albumele grozave trebuie să fie ca un carusel de emoții care te lasă undeva, în vârf. Trebuie să le lași oamenilor puțină speranță. Așa că ne-am gândit multă vreme la lista pieselor. Trebuia să ne iasă perfect. Am ordonat-o matematic și instrumental.

Începem în forță, cu îndrăzneală, „Chasing the Night”.

Lucrurile devin un pic mai intense cu „This Could Get Ugly”.

Pe urmă, „Impossible Woman” e sălbatic și sumbru. Are ceva care te bântuie.

„Turn It Off” o ia la fugă. E un imn.

„Please” e disperat, există ceva apăsător, o implorare.

Pe urmă, fața B.

„Young Stars” e chinuit, dar în ritm alert, un pic periculos, dar poți să dansezi pe el.

Și pe urmă intri direct în „Regret Me”, care e dur, rapid și aspru.

Apoi cobori un pic cu „Midnights”, care se îndulcește puțin.

Începe „A Hope Like You”. Lent, tandru și nostalgic și spartan.

Pe urmă, știi, iese soarele în sfârșit. Termină într-o notă optimistă. Încheie cu o explozie. „Aurora”. Vastă, exuberantă și percutantă.

Tot albumul... era o călătorie grozavă. De la început la final.

Simone: Eram în Manhattan când am primit o vedere de la Daisy, din Thailanda.

Daisy: În primele zile petrecute în Thailanda, am vrut doar să mă relaxez. În mintea mea era că aveam să mă duc singură într-un loc și poate voi reflecta la mine însămi. Evident, nu s-a întâmplat asta. După două zile, turbam de neliniște. Era cât pe ce să-mi iau bilet la un zbor spre casă, cu cinci zile mai devreme.

Simone: Pe vederea pe care a trimis-o scria doar: „Vino în Phuket. Adu cocaină și ruș”.

Daisy: Dar pe urmă l-am întâlnit pe Nicky.

Stăteam afară la piscină, privind spre apă. Cu mințile aiurea de drogată. Și un bărbat incredibil de frumos, înalt și cu înfățișare elegantă a venit și fuma o țigară, iar eu am spus: „Poți s-o stingi, te rog?” Pentru că uram să simt miros de fum dacă nu fumam eu.

El a răspuns: „Crezi că doar pentru că ești superbă obții ce vrei?” Avea un accent italian fabulos.

Am zis: „Da”.

Iar el a spus: „OK, atunci. Ai dreptate”. Și a stins țigara. A spus: „Sunt Niccolo Argento”. M-am gândit că e un nume grozav. Îl spuneam întruna. *Niccolo Argento. Niccolo Argento.* Mi-a oferit ceva de băut. Apoi i-am oferit și eu ceva de băut. Pe urmă, am tras o

linie sau două pe marginea piscinei, *cum era normal*, apoi mi-am dat seama că el habar nu avea cine sunt. Ceea ce, la momentul respectiv, era un fel de noutate. Pentru că majoritatea oamenilor cel puțin știau „Honeycomb”. Așa că i-am povestit despre trupă, iar el mi-a povestit despre el și cum călătorea din loc în loc, fără să rămână nicăieri prea mult timp. Își spunea „aventurier”. Cică era în căutarea unei „vieți pline de experiențe”. Apoi a ieșit la iveală faptul că era prinț. Un prinț italian.

Nici nu știu când s-a făcut patru dimineața și am ajuns în camera mea de hotel, ascultând discuri cu volumul dat la maximum, în vreme ce personalul hotelului ne ruga să păstrăm liniștea. Niccolo avea LSD și-mi spunea că mă iubește, iar eu am zis că suna poate nebunesc de-a dreptul, dar credeam că și eu îl iubesc.

Simone: Voiam să o văd și aveam o pauză de câteva săptămâni între concerte. Eram puțin îngrijorată pentru ea, ceea ce, de la o vreme, devenise un fel de stare de fapt. Așa că mi-am luat bilet de avion.

Daisy: În următoarele câteva zile, i-am mărturisit totul lui Nicky. Mi-am pus sufletul pe tavă. Îi plăcea muzica pe care o iubeam eu. Și arta care-mi plăcea mie. Și pastilele care-mi plăceau. Mă făcea să simt că era singurul care mă putea înțelege vreodată. I-am spus cât de singură sunt și cât de greu fusese să lucrez la albumul acela. Și ce simțeam pentru Billy. Nu i-am ascuns nimic. M-am deschis și am lăsat totul să se reverse, iar el a ascultat totul.

La un moment dat, am zis: „Probabil crezi că sunt nebună”.

Iar el a spus: „Daisy a mea, în ceea ce te privește, totul are logică pentru mine”.

Din câte se părea, nu era nimic legat de mine, orice i-aș fi spus, orice adevăr, pe care el să nu-l poată accepta. Acceptarea este un drog puternic. Și ar fi trebuit să o știu, pentru că le-am luat pe toate.

Simone: Așadar, am zburat în Thailanda. Eram epuizată și amețită de diferența de fus orar. Am urcat într-un autobuz ca vai de el și am ajuns la hotel. M-am cazat. Am întrebat la recepție în ce cameră era Lola La Cava și... plecase de la hotel. Dispăruse.

Daisy: Eu și Nicky eram într-o discotecă din Patong, iar el a avut ideea să ne facem bagajul și să plecăm în Italia. A spus: „Trebuie să-ți arăt țara mea”. Probabil că am sunat pe cineva și am rezervat

două bilete spre Florența, la un moment dat, pentru că, într-o dimineată, au apărut niște bilete la ușă.

Așa că eu și Nicky am luat avionul spre Italia. Și jur că eram la jumătatea drumului într-acolo când mi-am amintit că Simone venea în Thailanda să ne întâlnim.

Simone: Am găsit-o dându-mă drept ea la telefon când am sunat la banca la care avea cardurile de credit.

Daisy: Eu și Nicky eram la Florența, în vizită la Grădinile Boboli, când a spus: „Hai să ne căsătorim”. Așa că am zburat la Roma și ne-a cunoscut un prieten de familie al lui, care era preot. Am spus că sunt catolică. Am mințit un preot catolic, dar purtam o rochie superbă, fără umeri, din dantelă și bumbac, de culoarea fildeşului, cu niște mâneci uriașe bufante.

Regret căsătoria aceea, dar nu regret rochia.

Simone: În sfârșit, am găsit-o pe Daisy la Roma, într-o cameră de hotel uriașă, grandioasă, cu vedere spre Vatican. La Roma! A trebuit să traversez jumătate de lume ca să o găsesc. Și când am găsit-o, era drogată și nu purta nimic altceva decât o pereche de chiloți. Și își tăiase părul; avea o tunsoare bob neîngrijită.

Daisy: Era o tunsoare grozavă.

Simone: Era o tunsoare foarte bună.

Daisy: Am spus mereu: „Italienii se pricep la păr”.

Simone: Daisy nici măcar nu a părut surprinsă să mă vadă. Ceea ce mi-a demonstrat cât de distrusă era. Primul lucru pe care l-am observat când m-am așezat a fost că avea un inel cu un diamant uriaș pe deget. Și a apărut un tip – slăbuț, cu părul des și creț –, și nu avea cămașă. Iar Daisy mi l-a prezentat: „Simone, el e soțul meu, Niccolo”.

Daisy: Practic vorbind, căsătoria cu Niccolo mă transforma în prințesă. Asta nu poate să iasă din ecuație. Îmi plăcea ideea de a aparține unei familii regale uriașe. Bineînțeles, viața mea cu Nicky nu era deloc așa. Ar fi trebuit să știu că a fi cu Nicky nu avea să fie

așa cum o făcuse el să pară. Iată o lecție pentru toți, învățați de la mine: bărbații frumoși care-ți spun ce vrei să auzi sunt aproape întotdeauna mincinoși.

Simone: Am încercat s-o conving să vină acasă, dar nu voia să cedeze. Pentru că, atunci când îi spuneam că sunt lucruri pe care trebuia să le facă – trebuie să te pregătești pentru turneul de promovare a albumului sau ar trebui să nu mai iei atâtea droguri odată, sau ar trebui să încerci să rămâi puțin trează –, venea Nicky, care-i spunea că nu trebuia să facă nimic din ce nu voia să facă. El era acolo, amplificându-i toate pornirile negative. Tot timpul. Era ca o pasăre care-i ciripea la ureche, validându-i fiecare impuls.

Karen: Când ne-am întâlnit toți în ianuarie, Daisy nu era de găsit.

Graham: Eram în biroul lui Teddy de la Runner, cu Rich Palentino, și voiam să ascultăm toți mixajul final. Și ne așteptam să... Mă rog, credeam cu toții că știm exact ce înregistraserăm, mai mult sau mai puțin.

Warren: Eram mahmur și nu era cafea în nicio cafetieră din birourile de la Runner. I-am spus secretarei de la recepție: „Cum adică nu e cafea?”

„E stricat aparatul”, a răspuns ea.

I-am zis: „Păi, înseamnă că n-am șanse să fiu viu la ședința asta”.

Ea mi-a răspuns: „Ești prea de tot”. Pe urmă a părut un pic supărată, de parcă nu puteam să înțeleg în ce situație se afla. Eram mahmur.

Am zis: „Stai, nu m-am culcat cu tine, nu?”

Nu mă culcasem.

Karen: Albumul începe, toți stăm în jurul mesei...

Eddie: Primul cântec, „Chasing the Night”! Ticălosul îmi schimbase nenorocita aia de linie. Îmi schimbase căcatul de linie.

Billy: Nu cred că mi-am dat seama, până nu l-am ascultat toți la un loc... Nu cred că mi-am dat seama câte lucruri schimbaserăm eu și Teddy.

Eddie: De acolo, a fost și mai rău. A schimbat reglajul la „Please”. L-a schimbat complet și l-a reînregistrat. De parcă nu aveam să observ că trecuse la reglaj de Nashville. De parcă nu aveam să observ că piesa trebuia cântată cu altă afurisită de chitară. Și toți ceilalți au văzut și ei! Vedeau ce făcuse, dar nimeni nu voia să spună nimic, știi ce zic? Pentru că Teddy și Runner erau atât de mulțumiți de album, încât vorbeau de concerte pe stadioane și de sute de imprimări și chestii din astea. Spuneau că vor să lanseze „Turn It Off” cât de curând și erau încredințați că va ajunge pe primul loc în topuri. Așa că toți vedeau numai simbolul dolarului și nimeni nu i-a spus absolut nimic lui Billy. Sau lui Teddy.

Karen: Îmi scosese clapele de pe două cântece. Eram furioasă, normal că eram furioasă, dar ce era să facem? Rich Palentino era atât de încântat de album, încât împrăștia peste tot cu salivă când vorbea.

Warren: Aș fi avut mult mai mult respect dacă Billy n-ar fi încercat să pretindă că nu producea albumul cu Teddy. Nu-mi plac chestiile pe sub mână. Nu-mi place să spun un lucru și să fac altul.

Pe de altă parte, eram bateristul unei trupe rock de succes despre care toți spuneau că se îndreaptă spre vârful topurilor. Am știut mereu să privesc în perspectivă. Dacă pot să spun așa.

Rod: Atunci au început șușotelile. Toți au încetat să vorbească unii cu alții și au început să-mi șoptească mie.

Karen a spus: „Mi-a scos clapele și nici măcar nu m-a întrebat”.

Am sfătuit-o: „Trebuie să vorbești cu el despre asta”.

Dar ea nu a făcut-o.

Pete a zis că acum discul era prea blând. Că era stânjenit de el. I-am spus: „Vorbește cu Billy despre asta”.

I-am spus și lui Billy: „Trebuie să vorbești cu colegii tăi de trupă”.

El a comentat: „Dacă vor să discute cu mine, o să discute cu mine”.

Una peste alta, toți se întrebau când avea să se întoarcă Daisy, dar eu eram singurul dispus să încerce să o găsească.

Graham: Situația asta stranie îmi dădea de înțeles că lucrurile se schimbau. Că nu mai eram aceeași trupă din urmă cu câțiva ani, când, dacă Billy voia să refacă înregistrările lui Eddie, mi-ar fi spus. Ar fi tatonat ideea cu mine. În schimb, vorbea cu Teddy, dar asta era valabil pentru multe lucruri care ne priveau pe mine și Billy. Eu o aveam pe Karen. El le avea pe Camila și pe fete. Și când voia să vorbească despre idei... ei bine, măcar pe parcursul înregistrărilor pentru *Aurora*... o avea pe Daisy. Nu o să spun că mă simțeam ca și cum Billy nu mai avea nevoie de mine. E mult prea dramatic, dar mă simțeam ca și cum nu mai eram tot timpul o echipă. Ca și cum depășiserăm etapa asta.

Știi, cred că o mare parte din felul în care mă autodefineam avea legătură cu el. Întotdeauna – toată viața mea până în acel punct –, întotdeauna m-am simțit ca fratele mai mic al lui Billy Dunne. Și atunci mi-a dat prin minte că el probabil nu se definea niciodată ca fratele mai mare al lui Graham Dunne. Nici prin gând nu i-ar fi trecut.

Billy: Privind în urmă, înțeleg de ce s-au supărat, dar nu regret nimic din ce am lucrat la acel album. Rezultatul vorbește de la sine.

Karen: E foarte complicat. Albumul nostru era cel mai bun pentru că Billy a fost forțat să ne lase să compunem și să facem aranjamentele de la început? Așa cred. A fost cel mai bun pentru că, în cele din urmă, Billy a preluat din nou conducerea? Pentru că Teddy știa când să-l facă pe Billy să asculte alte idei și când să-l lase să conducă totul? A fost cel mai bun datorită lui Daisy? Habar n-am! Am stat mult timp să mă gândesc la asta și n-am idee.

Dar când faci parte din ceva atât de important cum a ajuns acel album să fie, vrei să știi că ești parte integrantă din el. Vrei să crezi că n-ar fi putut să o scoată la capăt fără tine. Billy nu s-a străduit niciodată să-i facă pe ceilalți să se simtă parte integrantă.

Billy: Toate trupele trec prin probleme din astea. Știi cât de greu e să faci atât de mulți oameni să ajungă la un acord pe o temă atât de subiectivă?

Artie snyder: Am auzit niște aluzii cum că existau nemulțumiri. Că o parte din membrii trupei nu erau fericiți cu schimbările făcute. Sau poate cu *felul* în care se făcuseră schimbările, dar mie mi s-a părut că e cam ciudat, faptul că toți se supărau pe Billy, de parcă el era la conducere. Teddy era la conducere. Dacă Billy

refăcuse înregistrările lui Eddie a fost pentru că Teddy fusese de părere că Billy trebuia să le refacă. Nu l-am văzut niciodată pe Billy făcând ceva fără susținerea lui Teddy.

Ba chiar am făcut o glumă odată, când Teddy nu era în cameră. Billy voia să scoată chitara Dobro de pe o piesă, dar Teddy voia să o păstreze. Când a plecat Teddy, am spus: „Ar trebui să o scoatem pur și simplu și să vedem dacă observă”.

Billy a clătinat din cap, foarte serios. A zis: „Cel mai mare hit al nostru a fost un cântec pe care aveam impresia că-l urăsc. Teddy e singurul care l-a salvat”. A adăugat: „Dacă trebuie să alegem între părerea lui și a mea, alegem părerea lui”.

Simone: În sfârșit, am convins-o pe Daisy să-și cumpere bilet de avion și să se întoarcă în LA pentru începerea repetițiilor.

Daisy: Când i-am spus lui Nicky că e timpul să mă întorc în LA, nu prea m-a încurajat. Trupa trebuia să facă promovare și să lanseze piese în premieră. Trebuia să ne pregătim să plecăm în turneu. Și el știa asta. Îi spusesem toate astea încă de când ne cunoscuserăm, dar el a spus: „Nu pleca! Stai aici! Trupa nu înseamnă nimic”. M-a durut treaba asta. Pentru că trupa însemna totul. Un lucru în care părea să constea toată valoarea mea, iar el îl trata ca și cum era un nimic. Mi-e jenă să spun că aproape m-a convins. Aproape că n-am plecat spre aeroport.

Simone a bătut la ușă, iar Nicky a spus: „Nu răspunde!”

Am zis: „E Simone. Trebuie să răspund”. Ea stătea în ușă, cu o expresie furioasă, și, nu o să uit niciodată, a zis: „Ia-ți valiza și treci în taxi! Acum”. Nu o mai văzusem niciodată așa. Și parcă, pur și simplu, m-am trezit din somn.

Fiecare ar trebui să aibă în viața sa o persoană despre care să știe că n-ar face nimic să o îndrume greșit. S-ar putea ca omul acesta să nu fie de acord cu tine. Ar putea chiar să-ți frângă inima, din când în când, dar trebuie să ai măcar un om despre care știi că-ți va spune întotdeauna adevărul.

Ai nevoie de un om care, când se stârnește rahatul, să-ți ia boarfele, să ți le arunce într-o valiză și să te smulgă de lângă prințul italian.

Simone: Am târât-o acasă.

Karen: Daisy s-a întors dintr-o vacanță de o lună și, cumva, era cu vreo cinci kilograme mai slabă ca înainte, în condițiile în care, știi, Daisy nu avea de unde să dea jos cinci kilograme. Și își tăiase părul, și avea un inel cu diamant, și era prințesă.

Billy: Eram șocat – adică, absolut șocat, mi-a căzut fața – când a apărut măritată.

Daisy: Ce-i păsa lui? Sincer, ce-i păsa lui? Asta mă întrebam. El era căsătorit. Eu nu puteam fi măritată?

Warren: Hai să n-o luăm razna! Se măritase cu *fiul* unui prinț. Când s-a întors, am întrebat-o câți trebuiau să moară ca să ajungă tipul ăla rege, iar ea a zis: „Păi, practic, italienii nu mai au monarhie”. Așa că... mie nu mi se pare că era cine știe ce prinț.

Rod: Pregăteam albumul de lansare în vara aceea. Pe măsură ce se apropia momentul, am început să trimitem albumul terminat criticilor și revistelor. Aveam multe cereri de interviuri.

Voiam o copertă mare și ochioasă de revistă care să apară pe tarabe când ieșea albumul. Evident, voiam *Rolling Stone*. Și Daisy, mai ales, îl voia din nou pe Jonah Berg. Așa că am sunat, iar el a fost de acord.

Jonah berg: Planul era să mă duc să stau cu ei în timpul repetițiilor.

Simțeam că am o anumită legătură cu ei, cu trupa, pentru că știam că articolul meu îi îmboldise să facă un album împreună. Așa că, dacă eu credeam că albumul era nasol, ar fi fost puțin stânjenitor, dar m-a lăsat cu gura căscată. Sub aspect liric, se întâmplau multe acolo. Billy și Daisy aveau număr egal de piese. Și la câteva dintre piesele care te prindeau cel mai mult erau coautori. Așa că m-am trezit în situația în care credeam că toată colaborarea asta dintre Billy și Daisy era foarte intensă.

Karen: În primele zile de repetiții, a fost foarte subtil, dar, dacă erai foarte atent, observai că Billy și Daisy nu vorbeau deloc unul cu altul.

Graham: În timp ce discutăm de lista pieselor pentru concert, stăteam toți pe scenă, dar Billy și Daisy nu-și vorbeau direct. Îmi amintesc că Billy a propus să nu mai cântăm „Honeycomb”, deși era un mare hit al nostru. Ne-a sugerat să rămânem la „Aurora” și poate încă un cântec sau două.

Daisy s-a uitat la mine și a întrebat: „Ce părere ai, Graham? Cred că oamenii așteaptă piesa asta. Nu vrem să-i dezamăgim”. Nu înțelegeam de ce mi se adresa mie.

Până să apuc să răspund, Billy s-a uitat la mine și a zis: „Dar e lentă. Trebuie să ținem minte că vom cânta în săli mari. Avem nevoie de piese care să miște publicul”. Era cât pe ce să-l întreb pe Billy dacă asta însemna că nu vrea să cântăm nici „A Hope Like You”, pentru că și piesa aceea era lentă. Înainte de asta, Billy a zis: „Atunci așa rămâne”.

Și atunci Daisy a întrebat: „Păi, ceilalți ce părere au?”

Iar în tot acest timp nici măcar nu se uitau unul la altul. Toți stăteam în jur, uitându-ne cum vorbeau unul pe lângă altul.

Billy: În prima zi de repetiții am venit cu o stare bună de spirit. Mi-am zis: *E un om cu care trebuie să muncesc. O să uit de haosul din jur. E o relație profesională.* Am încercat să las la o parte problemele mele personale cu ea. Și știi ce? Tot mai eram supărat pe ea pentru că ceruse să se voteze pentru „Regret Me”. Da, eram, dar asta era de domeniul trecutului. Așa trebuia să fie. În concluzie, m-am asigurat că vorbesc blând și că-mi văd de treaba mea.

Daisy: Eram pregătită să las toate mizeriile dintre mine și Billy în urmă. Acum eram măritată. Încercam să mă concentrez asupra lui Nicky. Încercam cu adevărat să fac relația să meargă.

În cele din urmă, Nicky a fost de acord să vină când am intrat în repetiții. A sosit cu avionul de la Roma și s-a mutat la mine acasă, la Marmont.

A luat și cina cu părinții mei. Eu nu luam cina cu ai mei aproape niciodată, dar i-am întrebat dacă vor să-l cunoască și ne-au invitat la Chez Jay. A fost incredibil de politicoș și plăcut, și chiar i-a impresionat. Îi dădea întruna cu „Da, doamnă Jones. Nu, domnule Jones”, iar lor le plăcea chestia asta. Însă în clipa în care am urcat în mașină, după cină, a zis: „Cum poți să-i suporti pe oamenii ăștia?” Și eu am zâmbit cât de larg era omeneste posibil.

Îmi plăcea să fiu măritată. Îmi plăcea ideea că suntem o echipă, că sunt legată de o singură persoană. Aveam un om care mă întreba ce făcusem peste zi, în fiecare zi.

Simone: Teoretic, căsătoria avea sens pentru Daisy. Avea nevoie de stabilitate pe atunci. Adică, a fost mereu prietena mea cea mai bună, întotdeauna va fi, dar ea voia pe cineva cu care să-și împartă viața. Cineva care s-o iubească și căruia să-i pese de ea, și să o venereze. Voia pe cineva care, când nu ajungea acasă până la o anumită oră, să se întrebe pe unde umblă. Așa că... am înțeles ce încerca să facă. Și eu îmi doream asta pentru ea.

Doar că alesese persoana greșită, din motivele greșite.

Daisy: Evident, au fost multe semne că făcusem o manevră greșită. Niccolo era mai dependent de droguri decât mine. Eu eram cea care-i spunea să o lase mai moale. Eu eram cea care refuza să ia heroină. Eu eram cea care observa cât cheltuiau pe cardurile mele de credit. Și el se simțea foarte amenințat de Billy. Era gelos pe orice bărbat cu care mă întâlneam înainte sau pentru care simțisem ceva, pe orice bărbat cu care era *posibil* să mă culc. Pe atunci, le consideram probleme de tineri căsătoriți.

Se spune că primul an de căsnicie e cel mai greu, iar, pe atunci, chiar credeam asta. Mi-aș dori să-mi fi spus cineva că dragostea nu înseamnă tortură. Pentru că eu credeam că dragostea e un lucru care trebuie să te sfâșie în două și să te lase cu sufletul distrus, și să te facă să-ți bată inima în cel mai urât fel. Credeam că dragostea înseamnă bombe, lacrimi și sânge. Nu știam că trebuie să te facă să te simți mai ușor, nu mai apăsător. Nu știam că trebuia să necesite doar efortul de a te îmblânzi. Credeam că dragostea înseamnă război. Nu știam că trebuie să... Nu știam că trebuie să fie pace. Și știi ce? Chiar dacă știam asta, nu știu dacă aș fi fost pregătită să o accept sau să o prețuiesc.

Voiam droguri, sex și angoasă. Asta voiam. Pe atunci, credeam că celălalt gen de dragoste... Credeam că e pentru alte genuri de oameni. Sincer, credeam că genul acela de dragoste nu exista pentru femei ca mine. Dragostea aceea era pentru femei precum Camila. Îmi amintesc foarte bine că asta credeam.

Simone: Niccolo avea multe calități. Chiar avea. Îi păsa de ea. O făcea să se simtă în siguranță, în felul lui. O făcea să râdă. Aveau glumele lor, pe care eu nu le-am înțeles niciodată. Ceva despre jocul de Monopoly. Nu știu, dar chiar o făcea să râdă. Și Daisy avea un zâmbet atât de grozav și fusese nefericită atât de multă vreme!

Dar era posesiv. Și nu poți să fii stăpânul nimănui, cu atât mai puțin al unui om ca Daisy.

Warren: L-am întâlnit pe Niccolo și m-am gândit: *Oh, OK, am*

înțeles. *E un escroc.*

Eddie: Mie îmi plăcea Niccolo. S-a purtat mereu frumos cu mine și cu Pete.

Billy: Niccolo venea deseori la studio să ne asculte cum repetam. A fost o zi în care eu și Daisy... repetam armoniile vocale și nu prea mergea. Am avut câteva momente de respiro și i-am spus: „Poate trebuie s-o cântăm în altă tonalitate”. Era mai mult decât îi spuseseam de nici eu nu mai știu când, dar Daisy a zis doar că e bine așa cum e. Am spus: „Dacă nu atingi nota exact cum trebuie, trebuie să schimbăm ceva”. Ea a dat ochii peste cap. Mi-am cerut scuze. Pentru că nu voiam să fac o scenă. Am zis: „OK, îmi pare rău”. M-am gândit că se rezolvă așa.

Dar ea a zis doar: „N-am nevoie de scuzele tale, bine?”

Am spus: „Încerc doar să mă port frumos”.

Ea a zis: „Nu mă interesează *frumosul* tău”. Pe urmă, s-a înfiorat. Și era frig în studio, și ea nu purta mai nimic. Mi se părea că îi e frig.

Și am zis: „Daisy, îmi pare rău! Hai să ne înțelegem bine, în regulă? Poftim, ia cămașa mea”. Aveam un tricou și o cămașă pe deasupra. Sau poate purtam o geacă sau ceva. În fine, am scos-o și i-am pus-o pe umeri.

Ea a scuturat din umeri s-o scoată și a zis: „N-am nevoie de căcatul tău de haină”.

Daisy: Billy știe întotdeauna cel mai bine. Știe când nu cânti bine. Știe cum ar trebui să repara. Știe ce ar trebui să porți. Eram sătulă să-mi spună Billy cum trebuiau să mergă lucrurile.

Billy: Eram sătul să fiu tratat de parcă *eu* eram problema ei. Ea era problema *mea*. Și tot ce am încercat eu să fac a fost să-i dau haina mea.

Daisy: Nu voiam haina lui. Ce-mi trebuia mie haina lui?

Graham: Daisy începea să ridice puțin tonul, iar în clipa în care a făcut-o, Niccolo a dat buzna.

Karen: Stătea pe canapelele pe care le aveam în colț, lângă frigiderule cu bere. Mereu purta sacouri peste tricouri.

Warren: Nenorocitul ăla bea toate berile bune.

Billy: A venit în fugă spre mine și m-a apucat de cămașă. A zis: „Care-i problema aici?” I-am dat mâna la o parte și mi-a fost clar, după expresia de pe fața lui, că tipul are probleme.

Graham: Mă uitam la ce se întâmplă – la cearta care se stârnea – și mă gândeam: În ce moment trebuie să intervin?

Eram îngrijorat că Billy o să-l pocnească.

Karen: N-ai fi crezut, la început, că Niccolo era dur. Pentru că ți se băga pe sub piele. Și nu era musculos sau ceva de genul ăsta. Și trebuia să mai fie și prinț sau mai știu eu ce, dar l-am văzut cum i se bomba pieptul și, uite, Billy e un tip formidabil, dar aveai senzația că Niccolo era un pic dezaxat.

Warren: Există un cod între doi bărbați care se bat. Nu lovești la boașe. Nu dai cu piciorul. Nu muști niciodată. Niccolo ar fi mușcat. Pur și simplu, se vedea.

Billy: Dacă l-aș fi putut bate? Poate, dar nu cred că el voia să se bată, cum nu voiam nici eu.

Daisy: Nu prea eram sigură ce să fac. Cred că doar am așteptat, uitându-mă, la ce se întâmpla.

Billy: El a zis: „Stai departe de ea, OK? Lucrați împreună și asta-i tot! Nu vorbești cu ea, nu o atingi, nici măcar nu te uiți la ea”. Mi s-a părut o porcărie. Adică, sigur, tipul ăsta poate să încerce să-mi spună ce să fac, dar n-ar trebui să-i spună lui Daisy ce să facă. M-am întors și m-am uitat la Daisy, și am întrebat: „Asta vrei și tu?”

Iar ea s-a uitat o clipă în altă parte, pe urmă s-a uitat iar la mine și a zis: „Da, asta vreau”.

Daisy: O, în ce mizerii încurcate m-am băgat în viață!

Billy: Nu-mi venea să cred. Că ea ar... Avusesem încredere în ea, când toate semnele arătau că n-ar fi trebuit. Și nu mai voiam să fac asta. Absolut, nu mai voiam s-o fac. Era exact așa cum crezusem că e. Și simțeam că fusesem un prost să cred altceva. Am ridicat mâinile și am zis: „În regulă! Nu mai auzi o vorbuliță de la mine”.

Eddie: Nu-mi venea să cred! Cineva chiar îl pusese la punct pe

Billy Dunne.

Karen: În după-amiaza aceea sau poate a doua zi a venit Jonah Berg prima dată. Eu stăteam ca pe ace. Cred că toți eram la fel. Pentru că Billy și Daisy nici nu se priveau. Am repetat „Young Stars” toată după-amiaza și, chiar și când cântau împreună, în armonie, nu se uitau unul la altul.

Jonah berg: Am venit și mă așteptam la o atmosferă caldă. Adică, era o trupă care tocmai terminase un album grozav. Unul în care era evident că toți erau pe aceeași lungime de undă și lucrau perfect împreună. Sau așa mi se păruse, dar am intrat acolo, și ei erau în mijlocul unei piese, iar Billy și Daisy stăteau atât de departe unul de altul pe cât pot sta doi oameni pe aceeași scenă. Vizual, era deranjant. Nu-ți dai seama cât de des stau cântăreții aproape unul de altul până nu vezi doi oameni privind în față, la cinci metri distanță, fără să se uite măcar unul la altul.

Graham: Mă tot gândeam: *Doar țineți-vă firea cât e omul ăsta aici!*

Karen: În momentul ăla, aș zice că era datoria lui Daisy să repare ce se întâmplase. Și ea nu avea de gând s-o facă.

Jonah berg: Dar chiar și cu tensiunea din cameră, trupa suna grozav. Iar cântecele pe care le cântau erau grozave. Asta e chestia pe care au făcut-o mereu cei de la The Six și au făcut-o și mai bine când era și Daisy cu ei. Scriau piese – putea fi prima dată când azeai un cântec și începeai să bați din picior odată cu ei. E meritul muncii făcute de Warren Rhodes și Pete Loving. Daisy Jones & The Six sunt foarte lăudați pentru versurile lor – și e adevărat că mulți le dau atenție lui Billy și lui Daisy, cum e și firesc –, dar era o secțiune ritmică al naibii de bună.

Billy: L-am întrebat pe Rod, la un moment dat, dacă puteam să reprogramăm întâlnirea cu Jonah în altă zi.

Rod: Era prea târziu să-l mutăm pe Jonah. Era deja acolo, îi urmărea repetând.

Daisy: N-am înțeles de ce a trebuit să facă Billy atâta tărăboi. Am fi putut cu ușurință să ne purtăm frumos în fața lui Jonah Berg.

Jonah berg: După câteva piese, au luat o pauză și au venit toți să mă salute. Am împărțit o țigară cu Warren afară și m-am gândit că el era cea mai bună șansă a mea de a afla adevărul. Am zis: „Spune-mi sincer. Ceva e în neregulă aici.”

Iar el a zis: „Nu e nimic”. Doar a ridicat din umeri, ca și cum habar nu avea despre ce vorbesc. Și am avut încredere în el. Am crezut că nu se întâmplase nimic deosebit, că era doar felul în care lucrau împreună. Billy și Daisy chiar nu se înțelegeau bine. Și probabil nu se înțeleseseră niciodată.

Billy: Cred că a fost în seara aceea când Jonah a vrut să ne scoată pe toți la o bere, dar eu îi spuseseam Camilei că o să vin acasă să o ajut să le facem baie copiilor, așa că l-am întrebat pe Jonah dacă poate veni în seara următoare și nu mi s-a părut că a fost o problemă pentru el.

Eddie: Noi toți trebuia să punem trupa mai presus de orice, iar Billy o șterge în prima seară pe care trebuia s-o petrecem cu *Rolling Stone* pentru copertă.

Daisy: M-am gândit că e o veste bună că Billy se duce acasă. Puteam să fiu prima care încerca să dea interviul, fără să mă tem că era el prin preajmă.

Jonah berg: Am apreciat faptul că Daisy a fost disponibilă pentru mine. Foarte des, te trezești într-o situație și ai niște membri ai unei trupe care nu prea vor să discute cu tine. De la Daisy am obținut ușor povestea.

Rod: Daisy nu voia să se ducă acasă. Știi când ești cu cineva și e clar că dorește să mai stea, să petreacă toată noaptea, să lucreze toată noaptea, să facă orice ar fi toată noaptea pentru că nu vrea să se ducă și să înfrunte ceea ce așteaptă acasă?

Așa era Daisy când era măritată cu Niccolo.

Jonah berg: Am ieșit toți în seara aia, toți în afară de Billy. La început, ne-am dus la concertul Bad Breakers pe Strip. Și mi s-a părut foarte evident că Graham și Karen probabil se culcau unul cu altul. Și i-am întrebat: „Voi doi sunteți împreună?” Și Graham a spus da, iar Karen, nu.

Graham: Nu înțelegeam. Pur și simplu, nu o înțelegeam pe Karen.

Karen: Eu și Graham nu puteam rezista, niciodată nu a fost... Aveam nevoie ca treaba asta să existe într-un vid, unde viața reală nu conta, unde viitorul nu conta, unde tot ce conta, știi, era cum ne simțeam în ziua aceea.

Jonah berg: Warren părea preocupat să se culce cu toate femeile pe care le găsea. Iar Eddie Loving vorbea întruna, îmi spunea ceva despre reglaj sau ceva asemănător. Pete a plecat cu o fată cu care se întâlnea. Așa că am hotărât să mă concentrez asupra lui Daisy. Oricum, de la ea voiam să aflu cele mai multe lucruri.

Acum, o să-ți zic o treabă: mulți oameni se drogau cu orice le încăpea pe mână pe atunci. Nu era nimic nou. Și chiar ca ziarist, nu erau prea multe lucruri la care să nu poți face aluzie în paginile unei reviste, mai ales una ca *Rolling Stone*. Puteai insinua tot felul de chestii despre ce făceau toți, dar existau niște oameni care nu păreau că prizează chestii de amuzament. Existau niște oameni acolo care se drogau pentru că, fără droguri, nu erau în stare să se stăpânească. Și era părerea mea personală că obiceiurile acelor oameni legate de droguri erau cumva... interzise. Mulți oameni în poziția mea aveau alte păreri. Mulți se purtau diferit, scriau diferit.

Eu am fost, cu siguranță, în câteva situații de-a lungul anilor în care m-am simțit presat – sau am fost presat, ar trebui să spun – să-i dau de gol pe oamenii aceia în scopul vânzării revistelor. Așa că aveam tendința să nici nu notez ce observam sau să-i spun cuiva ce văzusem, dacă mi se părea că persoana căreia îi luam interviu avea o problemă gravă cu drogurile. Pentru mine, era genul de lucru „n-am văzut nimic”. Pentru mine.

Când eram cu Daisy în seara aia, stăteam în mulțime. Și mă uit la ea, iar ea își freca gingiile. La început, am crezut că era doar cocaină, dar mi-am dat seama că, de fapt, erau amfetamine. Nu părea genul care folosește în scop recreativ, cred că asta încerc să spun. Și părea o diferență semnificativă între Daisy pe care o cunoscusem în turneu, cu un an înainte, și cea de acum. Era mai frenetică, mai puțin vorbărească. Poate mai tristă. Nu, nu era așa. Mai puțin veselă.

M-a întrebat: „Vrei să ieșim afară?” Am dat din cap și ne-am dus în parcare și ne-am așezat pe capota mașinii mele. Și Daisy a zis: „În regulă, Jonah! Hai să facem chestia asta! Pune-mi întrebările”.

Și am zis: „Dacă nu vrei să vorbim oficial acum, pentru că ești... în starea de spirit nepotrivită, trebuie să-mi spui”.

Iar ea a zis: „Nu, hai să vorbim”.

I-am dat o cale de scăpare explicită, dar m-a refuzat. Era tot ce mă simțeam obligat să fac. Așa că am zis: „Ce se întâmplă între tine și Billy?”

Pe urmă, a început să se rostogolească totul afară din ea.

Daisy: N-ar fi trebuit să spun ce-am spus. Și nici Billy n-ar fi trebuit să facă ce-a făcut.

Billy: Ajung la repetiții a doua zi și era toată lumea, toți stăteau de vorbă și se prosteau, și Jonah spune: „Când ar trebui să ne facem puțin timp să vorbim?”

I-am răspuns: „Stai să văd când e liberă Daisy”.

Iar el a zis: „Păi, vreau să discutăm puțin doar noi doi, dacă ești de acord”. Atunci am început să-mi fac griji. Felul în care a spus-o... Am avut cumva sentimentul: *Ce-a făcut fata asta?* M-am uitat la ea și era la microfon, vorbea cu cineva. Și avea din nou niște pantaloni scurți minusculi în studioul rece. Și m-am gândit: *Pune dracului niște pantaloni pe tine!* La asta m-am gândit. *Ți-e frig. Nu te mai îmbrăca de parcă e cald aici. Știi că aici e frig în fiecare zi.* Dar evident că-i era cald, asuda grozav de la câte droguri avea în ea. Știam asta.

Daisy: Cred că dacă m-aș fi dus la Jonah în ziua aceea, după ce vorbisem seara cu el, și aș fi încercat să retrag totul, poate m-ar fi lăsat. Și m-am gândit. Chiar m-am gândit.

Jonah berg: În niciun caz nu aș fi fost de acord s-o las pe Daisy să-și retragă comentariile. M-au mai întrebat oamenii chestia asta. Mereu am spus că nu. De asta vorbesc clar de la început, când încep să înregistrez. Mă asigur că oamenii înțeleg ce fac când stau de

vorbă cu mine.

I-am dat lui Daisy multe ocazii să nu vorbească. Ea a mers înainte. În acel moment, problema integrității nu mai e a mea, ci a ei.

Billy: Repetam în dimineța aia, iar eu și Daisy nu reușeam să nimerim armonia la ultima strofă a piesei, dar nu voiam să mă cert cu ea în fața lui Jonah. Nu voiam nici să cântăm prost în fața lui. Ultimul lucru pe care mi-l doream era un articol care să spună că nu suntem în stare să cântăm live. Așa că la pauză l-am rugat pe Graham să discute cu ea, iar el a fost de acord. Iar eu și Daisy, cel puțin pentru restul repetiției, aveam să comunicăm cumva prin intermediul lui Graham.

Graham: Pe bune, cum ar fi trebuit eu să țin evidența căcăturilor lor? Cine cu cine nu vorbește și când și din ce afurisit de motiv? Aveam și eu problemele mele! Și mie mi se rupea inima, omule! Eram îndrăgostit de o femeie care începeam să cred că nu mă iubește și nu vorbeam cu nimeni despre asta, și nu mă vedeai căutând intermediari care să mă salveze din propriile căcaturi, nu?

Billy: După ce am terminat, am ieșit cu Jonah afară și stăteam acolo, bătând în semnul cu 57 de pe o sticlă de ketchup, când el a zis: „Daisy zice că ți-ai petrecut primul turneu înșelându-ți soția și că ai avut probleme cu alcoolismul și dependența de droguri, posibil o dependență de heroină. Spune că acum te recuperezi, dar că ai ratat nașterea primei tale fiice pentru că erai la dezintoxicare”.

Warren: Nu mă consider prea sus pe lista cu oameni buni, dar nu spui poveștile altor oameni.

Daisy: Am făcut multe tâmpenii pe atunci. Practic, în toată perioada anilor '70. Am făcut multe lucruri care au rănit alți oameni sau pe mine însămi, dar acela a rămas mereu pentru mine cel pe care-l regret în mod deosebit. Nu doar din cauza lui Billy. Deși îmi părea rău că spuseseam cuiva ceva ce el îmi împărtășise strict confidențial, regret mai mult pentru că aș fi putut să-i rănesc familia.

Și eu doar... *[se oprește]* Niciodată nu mi-aș dori asta. Sincer.

Billy: Știi, unul dintre lucrurile pe care le înveți la recuperare este că autocontrolul este singurul control pe care îl avem. Că tot ce poți să faci este să te asiguri că acțiunile tale sunt în regulă, pentru că

nu poți controla acțiunile altora. De asta n-am făcut ce-am vrut să fac, adică să iau sticla de ketchup și să o arunc în fereastră. Și nu am sărit peste masă ca să-l strâng de gât pe Jonah Berg. Și n-am urcat în mașină să o găsesc pe Daisy și să încep să urlu la ea. N-am făcut nimic din toate astea.

M-am uitat direct la el și am simțit că mi se încinge răsuflarea foarte tare. Simțeam cum mi se umflă pieptul, în sus și-n jos. Mă simțeam ca un leu, de parcă eram capabil să-l distrug, dar am închis ochii și-am zis: „Te rog, nu publica chestia asta!”

Jonah berg: Asta mi-a confirmat că era adevărat, dar am zis: „Dacă poți să-mi dai altceva despre care să scriu, atunci nu o să public”. Adică, ți-am zis. Nu-mi place să public secrete când sunt lucruri triste. Am intrat în jurnalism ca să spun povești rock-and-roll. Nu povești deprimante. Dă-mi staruri rock care se culcă cu admiratoarele, dă-mi căcaturi tâmpite pe care le-ai făcut drogat cu PCP. Grozav, dar nu mi-a plăcut niciodată să scriu chestii deprimante. Despre familii care se destramă și tot restul. Am zis: „Dă-mi ceva rock-and-roll.” Mi s-a părut că așa câștigă toată lumea.

Și Billy a spus: „Ce zici de asta? Nu pot s-o suport dracului pe Daisy Jones”.

Billy: O să-ți zic exact ce-am spus. E chiar acolo, în articol. Am spus: „E o odraslă egoistă căreia i s-a dat tot ce-a vrut toată viața și i se pare că e din cauză că merită”.

Jonah berg: Când a spus „Un talent ca al lui Daisy e irosit pe oameni ca Daisy”, m-am gândit: *O, uau! Uite un articol grozav!* Era o poveste mult mai interesantă de spus, după părerea mea. Ce o să vândă mai multe numere? Faptul că Billy Dunne a fost alcoolic și acum s-a schimbat? Sau că cei doi soliști din trupa asta nouă la modă se detestă reciproc?

Nu a fost vreo întrecere. Lumea era plină de-alde Billy Dunne. Mulți bărbați au ratat nașterea fiicelor lor sau și-au înșelat nevestele, sau ce-au mai făcut ei. Îmi pare rău s-o spun, dar asta e lumea în care trăim, dar nu mulți oameni sunt atât de potriviți sub aspect creativ cu un om pe care îl detestă. Era fascinant.

Editorului meu i-a plăcut ideea. N-ar fi putut fi mai entuziasmat.

I-am spus fotografului ce voiam pentru copertă, iar el a zis că ar trebui să fie destul de ușor să îmbine ceva din fotografiile pe care le făcuse. Așa că m-am întors la New York și am scris articolul acela în patruzeci și opt de ore. Eu nu scriu niciodată articole atât de

repede, dar a fost foarte ușor. Și acele articole sunt întotdeauna cele mai bune – genul care juri că se scriu singure.

Graham: Ideea de a-l avea pe Jonah Berg cu noi a fost să facă un articol despre ce idee isteată a fost să o aducem pe Daisy în trupă. În schimb, el a scris că Billy și Daisy se urăsc reciproc.

Eddie: Mi s-a părut că dobitocii ăia doi au lăsat mizeriile lor personale să păteze trupa și muzica, și toată munca grea pe care o depuseserăm toți.

Rod: Totul s-a potrivit *perfect*. Doar că trupa n-a înțeles asta. Nu înțelegeau ce grozav era.

Am lansat „Turn It Off” ca primul single. Am programat trupa la *Midnight Special*. I-am pus să meargă la radio prin toată țara înainte de lansarea albumului. Și pe urmă, în aceeași săptămână în care *Aurora* a apărut pe rafturi, a apărut și numărul din *Rolling Stone*.

Profilul lui Billy pe o parte, al lui Daisy pe cealaltă, aproape li se atingeau nasurile.

Și scria: „Daisy Jones & The Six: Sunt Billy Dunne și Daisy Jones cei mai mari dușmani din rock-and-roll?”

Warren: Am văzut chestia aia și am început să râd. Jonah Berg credea mereu că e cu un pas în față când era cu doi pași în spate.

Karen: Dacă exista vreo șansă ca Billy și Daisy să lase răutățile în urmă și să lucreze împreună, să lucreze cu adevărat pe parcursul turneului, cred că interviul din revistă i-a pus capăt. Nu cred că se mai puteau întoarce din acel punct.

Rod: Există vreun titlu de ziar care să te facă să-ți dorești să-i vezi pe Daisy Jones & The Six mai mult ca acela?

Billy: Nu-mi păsa că Daisy e supărată pe mine. Nu-mi păsa absolut deloc.

Daisy: Am făcut amândoi lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facem. Când cineva spune că talentul tău e irosit pe tine și i-o spune unui reporter, știind foarte bine că o să se publice, nu prea ai tendința de a repara lucrurile.

Billy: Nu poți să ai o atitudine moralizatoare când te apuci să trădezi alți oameni și familiile lor.

Rod: Nu există disc de diamant fără articolul acela din *Rolling Stone*. Ăla a fost primul pas pentru trecerea muzicii lor dincolo de limitele muzicii. A fost primul pas pentru *Aurora*, care nu a fost doar un album, ci un *eveniment*. A fost ultimul impuls de care avea nevoie ca să se lanseze.

Karen: „Turn It Off” a debutat pe locul 8 în topurile Billboard.

Rod: *Aurora* a apărut la 13 iunie 1978. Și n-am făcut doar furori. Am fost o lovitură de tun.

Nick harris (critic rock): Era un album pe care oamenii îl așteptau. Voiau să știe ce avea să se întâmple când îi puneai pe Billy Dunne și Daisy Jones la un loc pe un album întreg.

Și pe urmă au lansat *Aurora*.

Camila: În ziua în care a ajuns discul în magazine, am luat fetele la Tower Records. Am lăsat-o pe Julia să-și cumpere propriul disc. Mă cam temeam de el, sincer. Nu era tocmai pentru copii, dar era albumul tatălui ei. Avea voie să-și cumpere un exemplar. Când am ieșit din magazin, Billy a întrebat: „Cine e preferatul tău din trupă?”

Și am zis: „O, Billy...”.

Dar Julia a intervenit: „Daisy Jones!”

Jim blades: Cântam la Cow Palace în ziua în care a apărut *Aurora*, cred. Și am pus un tehnician să se ducă la magazin și să-l ia ca să-l ascult. Îmi amintesc că stăteam acolo, înainte să intrăm pe scenă, ascultam „This Could Get Ugly” și fumam o țigară, gândindu-mă: *De ce nu mi-a dat mie prin cap să o chem în trupa mea?*

Se vedea cât se poate de clar. Aveau să ne eclipseze pe toți.

Și cu coperta aceea. Coperta era rock-and-roll perfect, vara în California.

Elaine chang (*biografă, autoare a volumului* Daisy Jones: Floare sălbatică): Dacă erai adolescent la sfârșitul anilor '70, coperta aceea era totul.

Felul în care stătea Daisy Jones, felul în care își controla total propria sexualitate, felul în care-și arăta sânii prin bluză, dar părea să fie în condițiile impuse de ea... a fost un moment fundamental în viețile multor adolescente. Și al băieților, din câte înțeleg, dar mă interesează mult mai mult ce a însemnat pentru fete.

Când vorbești despre imagini în care o femeie e goală, subtextul e totul. Iar subtextul acelei fotografii – felul în care pieptul ei nu e nici îndreptat spre Billy, nici spre privitor, poziția ei încrezătoare, dar nu sugestivă –, subtextul nu e că Daisy încearcă să te mulțumească pe tine sau pe bărbatul cu care este. Subtextul *nu e* „Trupul meu e pentru tine”. Ceea ce reprezintă multe nuduri, pentru care sunt folosite multe imagini cu femei goale. Subtextul – pentru trupul ei, în imaginea aia – este *autoposesia*. Subtextul e „Fac ce vreau”.

Coperta aceea de album este motivul pentru care eu, adolescentă pe atunci, m-am îndrăgostit de Daisy Jones. Părea atât de neînfricată!

Freddie mendoza: E amuzant. Când am făcut coperta de album, mi s-a părut doar un angajament. Acum, atâția ani mai târziu, doar despre asta mă întreabă lumea. Așa se întâmplă când faci ceva legendar, nu? Mă rog!

Greg mcguinness (*fost recepționar, Continental Hyatt*): Când a ieșit „Turn It Off”, toți oamenii din oraș vorbeau despre discul acela.

Artie snyder: În săptămâna în care a apărut, am primit trei oferte de slujbă. Oamenii cumpărau albumul, îl ascultau, le plăcea și voiau să știe cine îl mixase.

Simone: Daisy a fost ca o bombă. A trecut de la a fi cunoscută la a fi o adevărată senzație. Era cea mai cea.

Jonah berg: *Aurora* a fost un album perfect. A fost exact ce ne doriserăm toți să fie, dar mai bun decât anticipaserăm. Era o trupă grozavă care scotea un album încrezător, îndrăzneț, *ascultabil* de la început la sfârșit.

Nick harris: *Aurora* era romantic, visător, sfâșietor și volatil, toate

deodată. În epoca rockului pe arene, Daisy Jones & The Six au reușit să creeze ceva care părea intim cu toate că se putea cânta pe stadion. Aveau tobe impenetrabile și solouri pătrunzătoare, aveau cântece care păreau neobosite în cel mai bun fel posibil, dar albumul părea și extrem de personal. Ți se părea că Billy și Daisy stau chiar lângă tine, cântând unul pentru altul.

Și avea foarte multe straturi. Era cel mai mare atu pe care îl avea *Aurora*. Sună ca un album distractiv când îl asculți prima dată. E un album pe care poți să-l pui la o petrecere. E un album pe care te poți droga. E un album pe care poți să-l asculți în timp ce gonești pe autostradă.

Pe urmă asculți versurile și îți dai seama că e un album pe care poți să plângi. Și e un album pe care poți să ți-o tragi.

Pentru orice moment din viața ta, în 1978, *Aurora* se putea auzi pe fundal.

Și din momentul în care s-a lansat a fost un colos.

Daisy: E un album despre faptul că ai nevoie de un om, iar el iubește pe altcineva.

Billy: E un album despre atracția și respingerea dintre stabilitate și instabilitate. E vorba despre lupta pe care o trăiesc eu zilnic de a nu face ceva prostesc. E vorba de dragoste? Da, sigur că e, dar asta fiindcă e ușor să maschezi aproape orice într-un cântec de dragoste.

Jonah berg: Numărul cu Billy și Daisy a fost cel mai bine vândut pentru noi în anii '70.

Rod: *Rolling Stone* a ajutat mult, convingând oamenii să cumpere discul, dar banii adevărați au venit pentru că oamenii au cumpărat bilete la concert datorită aceluia articol.

nick harris: Ascultai albumul și citeai despre Billy și Daisy în *Rolling Stone*, și voiai să vezi cu ochii tăi.

Trebuia să vezi cu ochii tăi.

²² Bo Diddley (1928–2008) a fost un cântăreț de rock-and-roll, compozitor și chitarist american (n. red.).

²³ Dorothea Noelle Naomi „Thea” Porter (1927–2000), creatoare de modă din Marea Britanie, printre ai cărei clienți s-au numărat: Lauren Bacall, Bianca Jagger, Mick Jagger, Sharon Tate sau Elizabeth Taylor (n. red.).

²⁴ Instrument de percuție constând într-o suprafață crestată peste care se trece cu un băț (n. tr.).

TURNEUL MONDIAL AURORA

1978–1979

Cum „Turn It Off” urca în vârful topurilor, rămânând patru săptămâni pe primul loc, iar Aurora se vindea în peste 200 000 de exemplare în fiecare săptămână, Daisy Jones & The Six era trupa obligatoriu de văzut în vara anului '78. Turneul Aurora vindea toate biletele pe stadioane și se rezervau concerte în orașe mari din toată țara.

Rod: Era timpul să plecăm la drum. O spun la propriu.

Karen: Era un sentiment ciudat în autocare. Și prin autocare mă refer la cel albastru și cel alb. Pe ambele scria „Daisy Jones & The Six”, dar unul avea cămașa de denim a lui Billy pe fundal, celălalt maioul lui Daisy. Aveam două autocare pentru că aveam mulți oameni, dar și pentru că Billy și Daisy nu voiau nici să se uite unul la altul.

Rod: Autocarul albastru era al lui Billy, neoficial. Billy, Graham, Karen și cu mine, o parte din echipă, eram de obicei acolo.

Warren: Am mers cu autocarul alb cu Daisy și Niccolo, Eddie și

Pete. Jenny era cu Pete câteodată. Autocarul alb era mult mai distractiv. În plus, da, voiam să fiu în autocarul vopsit cu țâțe pe fereastră, mersi.

Billy: Aveam un turneu întreg în care rămăsesem treaz. Mă simțeam în regulă să plec din nou la drum.

Camila: L-am trimis pe Billy în turneu cum făceam aproape cu orice cu el pe atunci... cu speranță. Asta era tot ce puteam face, doar să sper.

Opal cunningham (*contabila turneului*): În fiecare zi în care mă duceam la serviciu, știam trei lucruri. Unu, trupa cheltuia mai mulți bani decât în ziua precedentă. Doi, nimeni nu-mi asculta sfaturile despre plafonarea cheltuielilor. Trei, cu orice lucru de import – fie că era vorba de pianele mari din apartamente, fie de markerele pentru autografe – trebuia să te asiguri că Billy și Daisy aveau exact același lucru. Anexa aceea era de două ori mai lungă decât era nevoie pentru că unul dintre ei se supăra dacă celălalt avea ceva ce el nu avea.

Îl sunam pe Rod și-i spuneam: „E imposibil să aibă nevoie de două mese de ping-pong”.

Rod: Eu spuneam mereu: „Validează-l! Plătește Runner”. Ar fi trebuit să fac o înregistrare cu mine spunând asta, dar am înțeles. Treaba lui Opal era să se asigure că nu risipeam bani. Și noi risipeam mulți bani, dar aveam cel mai mare album din țară în acel moment. Puteam cere orice voiam și era în interesul celor de la Runner să ne dea acel lucru.

Eddie: În prima zi de drum, ne-am oprit la o benzinărie. Eu și Pete am coborât și am intrat să ne luăm un suc sau ceva. Era „Turn It Off” la radio. Nu era ceva neobișnuit. În ultimii ani ni se întâmplase deseori, dar Pete a făcut o glumă. I-a spus tipului: „Poți să schimbi postul? Urăsc piesa aia”. Tipul a schimbat postul, iar „Turn It Off” era și pe al doilea post. Am zis: „Hei, frate, ce-ar fi să-l închizi pur și simplu?” I s-a părut nostim.²⁵

Graham: A fost prima dată când am văzut cât de – ce cuvânt caut? – cât de *implicați*, cred, erau oamenii în trupa asta. Eu și Billy ne-am dus să luăm un burger la o benzinărie când eram undeva, prin deșert. Arizona sau New Mexico, sau ceva, și vine un cuplu la noi. Și-i spun lui Billy: „Tu ești Billy Dunne?”

Billy zice: „Da, eu sunt”.

Și ei spun: „Iubim albumul tău”. Iar Billy reacționează grozav, se poartă foarte frumos. Mereu a fost așa. Era grozav cu fanii. Făcea să pară ca și cum orice om care îl complimenta era primul care făcea asta. Așa că începe să aibă o discuție mai mult cu tipul, iar femeia mă trage pe mine deoparte și spune: „Trebuie să știi. Billy și Daisy? Sunt împreună?”

Iar eu mi-am dat capul pe spate și am spus: „Nu”.

Iar ea a dat din cap, ca și cum înțelegea ce încercam să spun. De parcă știa că se culcau împreună, dar accepta că nu puteam să-i spun asta.

Warren: Foarte curând după începutul turneului, în San Francisco, ne-am cazat la un hotel în noaptea dinaintea concertului, iar eu am coborât din autocarul alb, după care Pete și Eddie au ieșit după mine. Graham și Karen au coborât din autocarul albastru. Am ieșit pe stradă și am intrat în hotel, fără probleme.

Pe urmă, a ieșit Billy din autocarul albastru și în decurs de, nu știu, treizeci de secunde, am auzit fete care țipau. Pe urmă, a coborât Daisy din autocarul alb și aveai impresia că sunetul ăsta, care nu putea fi mai tare de atât, un urlet care aproape îți spărgea timpanele, a devenit cumva și mai tare, mai strident. M-am întors, iar Rod și Niccolo încercau să-i împingă pe toți în spate pentru ca Billy și Daisy să poată intra în hotel.

Eddie: L-am văzut odată pe Billy refuzând să dea autografe unui grup de fani, spunând: „Eu doar cânt muzică, frate. Nu sunt mai important decât altcineva”. Îmi venea să urlu, văzându-l pe ticălosul ăla arogant prefăcându-se umil. Pete îmi tot spunea: „Nimic din toate astea nu contează. Nu te zăpăci crezând că are importanță”. N-am înțeles ce voise să spună decât atunci când a fost prea târziu, cred.

Daisy: Când oamenii îmi cereau autograful, scriam: „Rămâi tare, Daisy J”. Dar când era o adolescentă – ceea ce nu se întâmpla des, doar din când în când –, scriam: „Visează lucruri mari, draguță! Cu drag, Daisy!”

Rod: Oamenii erau entuziasmați de trupa asta. Voiau să audă albumul live. Iar Billy și Daisy erau capabili să livreze. Nu doar că erau dinamită, dar erau... greu de descifrat. Enigmatici. Cântau frumos împreună, dar rareori la același microfon. Câteodată se

uitau unul la altul și, când făceau asta, nu-ți dădeai seama la ce se gândeau.

Odată, în Tennessee, Daisy cânta „Regret Me” cu Billy pe fundal, iar ea s-a întors spre el la sfârșit, chiar la sfârșit, și i-a cântat direct lui. Se uita drept la el și cânta din toate puterile. S-a înroșit puțin la față. Și el cânta, uitându-se înapoi la ea. Nu și-a mutat privirea. Pe urmă, piesa s-a terminat și eu am mers mai departe. N-aș putea să-ți spun ce anume se întâmplase.

Karen: În general, dacă erai atent, vedeai multe priviri urâte între ei. Mai ales la „Regret Me”. Mai ales la acel cântec.

Rod: Dacă te duceai la un concert cu Daisy Jones & The Six crezând că se urau, găseai niște dovezi clare în privința asta. Și dacă te duceai crezând că era ceva între ei, că ura aceea masca altceva, găseai dovezi și în acest sens.

Billy: Nu poți să scrii cântece cu cineva, să scrii cântece *despre* cineva, să știi că unele cântece pe care le cânti sunt cele pe care le-ai scris despre tine... și să nu simți ceva... să nu fii atras de ele.

Dacă au fost momente când mă uitam la Daisy pe scenă și mi se părea imposibil să-mi iau ochii de la ea? Adică... da. Cu siguranță, dacă te uiți la fotografiile din presă din acel turneu, pozele din concerte și ce-o mai fi, o să vezi multe imagini în care eu și Daisy ne priveam drept în ochi. Mi-am spus că ne prefăceam, dar e greu de descifrat, de fapt. Ce era spectacol și ce nu? Ce făceam ca să vindem discuri și ce voiam să spunem cu adevărat? Sincer, poate am știut la un moment dat, dar acum nu mai știu.

Daisy: Nicky era deseori gelos pe ce se întâmpla pe scenă.

„Young Stars” era despre doi oameni care erau atrași unul de altul, dar se sileau *să o nege*. „Turn It Off” era despre încercarea de a nu te îndrăgosti de un om pe care nu te poți abține să-l iubești. „This Could Get Ugly” era despre faptul că știi că tu cunoști un om mai bine decât îl cunoaște partenerul lui. Erau cântece riscante de cântat cu cineva. Erau cântece care te făceau să simți ceva – mă făceau să simt ce simțisem *când le scrisesem*. Nicky știa asta. Era o parte foarte importantă din relația noastră. Să mă asigur că Nicky se simțea OK. Că era fericit, să mă asigur că se distra.

Warren: În fiecare noapte, lumea se îngrămădea la concerte, o mulțime de oameni care țipau. Care cântau cu noi fiecare cuvânt. Și

pe urmă totul se termina cu Billy, care se întorcea în camera lui de hotel, și noi, ceilalți, care rămâneam să petrecem până găseam pe cineva cu care să ne-o tragem.

În afară de Daisy și Niccolo. Ei rămâneau mai târziu decât toți ceilalți. Toți se duceau la culcare știind că Daisy și Niccolo credeau că noaptea abia începuse.

Daisy: Drogurile nu mai sunt la fel de simpatice când te trezești cu sânge uscat la nas atât de des, încât să-l cureți a devenit o parte din rutina ta, cam ca spălatul pe dinți. Și mereu ai vânățai noi și nu știi de ce. Când ai un nod în ceafă pentru că ai uitat să-l mai perii în ultimele săptămâni.

Eddie: Avea mâinile albastre. Eram în culise, ne pregăteam să intrăm pe scenă în Tulsa, și m-am uitat la ea și am zis: „Mâinile tale par albastre”.

Iar ea s-a uitat la ele și a zis: „O, da”. Asta a fost tot. Doar „O, da”.

Karen: Daisy a devenit treptat o persoană cu care nimănui nu prea îi mai plăcea să aibă de-a face. Și, în cea mai mare parte a timpului, nici nu eram nevoiți. Nu era neapărat dornică sau altceva. Singurele probleme erau că, atunci când lăsa lucrurile să-i scape de sub control, era problema tuturor. Ca atunci când aproape că a pornit un incendiu în Chelsea.

Daisy: Nicky a adormit fumând și a luat foc perna la Omni Parker House, în Boston. M-am trezit din cauza căldurii pe care o simțeam lângă fața mea. Aveam părul ars. A trebuit să sting flăcările cu extingtorul pe care l-am găsit în debara. Nicky era complet neimpresionat de toată povestea.

Simone: Am sunat-o când am auzit de foc. Am sunat-o la Boston, apoi am sunat-o la Portland. O sunam întruna. Nu-mi răspundea.

Billy: I-am zis lui Rod să o ajute.

Rod: M-am oferit să-i duc pe ea și pe Nicky la dezintoxicare, iar ea a spus că sunt ridicol.

Graham: Bălmăjea un cuvânt aici, un cuvânt acolo, ba chiar a căzut pe treptele de la scenă, la un moment dat. Cred că era în

Oklahoma, dar Daisy știa cum să facă totul să pară distractiv.

Daisy: Eram în Atlanta. Și eu, și Nicky petrecuserăm toată noaptea și cineva avea mescalină. Nicky s-a gândit că e o idee grozavă să ia mescalină. Toți se duseseră la culcare și eram doar eu și Nicky, luaserăm mai multe droguri odată. Mescalina tocmai își făcea efectul.

Am spart încuietoarea ușii ce ducea pe acoperișul hotelului în care stăteam. Fanii care rămăseseră în fața clădirii plecaseră toți acasă. Atât de târziu era. Noi doi eram acolo, uitându-ne spre locul unde, mai devreme în acea zi, se îngrămădiseră fanii. Părea romantic, noi doi, acolo sus. Totul era tăcut. Nicky m-a luat de mână și m-a condus până la marginea acoperișului.

Am făcut o glumă: „Ce-ai de gând? Vrei să sărim?”

Și Nicky a spus: „Ar putea fi distractiv”.

Eu... Hai să explic așa! Când ești drogată pe acoperișul unui hotel, cu un soț care nu spune clar că voi doi *nu* ar trebui să săriți, începi să-ți dai seama că ai multe probleme, însă nu acela a fost fundul prăpastiei pentru mine. Totuși, a fost prima dată când am privit în jur și mi-am zis: *O, uau, sunt în cădere*.

Opal cunningham: O mare parte din bugetul mărit plătea stricăciunile pe care le lăsau în urmă. Întotdeauna camera lui Daisy costa cel mai mult. Plăteam o groază de bani pentru veioze stricate, oglinzi sparte, cearșafuri arse. Multe încuietori sparte. Hotelurile se așteaptă la un anumit grad de uzură, mai ales când vine o formație, dar acum ajunseseră să ceară sume exorbitante drept garanție.

Warren: Cred că eram în etapa sudică a turneului când începuse să se vadă că Daisy... nu știu... o luase razna. Uita unele cuvinte din piese.

Rod: Înainte de spectacolul din Memphis, toți se pregăteau să iasă pe scenă și nimeni nu o găsea pe Daisy. O căutam peste tot. Îi întrebam pe toți de ea. În sfârșit, am găsit-o într-o baie din hol. Leșinase într-o cabină. Stătea cu fundul pe podea și cu un braț peste cap. Pentru o secundă – o fracțiune de secundă – am crezut că e moartă. Am zgâlțâit-o și s-a trezit.

Am zis: „Trebuie să urci pe scenă”.

Ea a răspuns: „OK”.

Am zis: „Trebuie să te trezești”.

Și ea a spus: „O, Rod!” Și s-a ridicat, s-a dus la oglindă, și-a verificat machiajul, pe urmă a trecut prin culise ca să se întâlnească cu restul trupei, ca și cum totul era perfect. Și mi-am zis: *Nu vreau să mă mai ocup de femeia asta.*

Eddie: New Orleans. Toamna anului '78. Pete mă găsește la proba de sunet și spune: „Jenny vrea să ne căsătorim”.

Zic: „În regulă, însoară-te cu ea”.

Pete spune: „Da, cred că așa o să fac”.

Daisy: Dacă ești distrus tot timpul, pui lucrurile cap la cap mai lent decât ar trebui, dar am început să-mi dau seama că Nicky nu plătea niciodată pentru nimic, că nu avea niciodată banii lui. Și continua să cumpere droguri pentru noi. Eu spuneam: „Eu sunt OK. Am luat destul”. Dar el mereu voia mai mult. Voia ca eu să iau mai mult.

Eram în autocar într-o dimineată, poate prin decembrie. Stăteam întinși în spate, în timp ce toți ceilalți erau în față. Cred că eram opriți undeva, prin Kansas, pentru că atunci când mă uitam pe fereastră nu vedeam decât câmpii. Nici dealuri, nici prea multă civilizație. M-am trezit, iar Nicky era acolo cu niște cocaină, chiar acolo. Mi-a venit un gând în treacăt: *Ce-ar fi dacă n-aș lua?* Așa că am zis: „Nu, mersi”.

Iar Nicky a râs și a zis: „Nu, hai!” Apoi mi-a pus-o în față și am prizat-o.

Când am întors capul să mă uit pe culoar, am văzut că intrase Billy în autocar nu știu de ce, vorbea cu Warren sau ceva, dar... a văzut tot. I-am surprins privirea o clipă și m-am întristat foarte tare.

Billy: Mă încăpățânam să nu urc în autocarul alb. Nimic bun pentru mine nu se întâmpla în autocarul alb.

Graham: Am plecat toți acasă de Crăciun și Revelion.

Billy: Eram foarte fericit că mă duceam acasă la fetele mele.

Camila: Eram mult mai multe lucruri în viața asta, mult mai multe în căsnicia mea, decât faptul că soțul meu era într-o formație. Nu spun că The Six nu era un factor major, sigur că era, dar aveam o familie. Billy trebuia să-și lase munca la ușă când venea acasă. Și făcea asta.

Când mă gândesc la sfârșitul anilor '70, mă gândesc mult la

trupă și la cântece, și... la tot ce trăiam noi odată cu asta, dar mai ales mă gândesc la cum a învățat Julia să înoate. Și la primul cuvânt al Susanei, care suna ca „Mimia” și la faptul că nu ne dădeam seama dacă voia să spună „Mama” sau „Julia”, sau „Maria”. Sau că Maria încerca mereu să-l tragă pe Billy de păr. Și cum juca un joc cu fetele care se numea „Cine primește ultima clătită?” În timp ce făceam clătite, iar fetele le mâncau, el striga deodată: „Cine primește ultima clătită?” Și fata care ridica prima mâna o primea. Cumva însă, indiferent ce se întâmpla, el le convingea să împartă clătita.

Acesta e genul de lucru pe care mi-l amintesc mai mult decât orice.

Billy: Eu și Camila tocmai semnaserăm contractul pentru noua casă din Malibu, pe dealuri. Mai mare decât orice casă în care crezusem vreodată că o să trăim. Cu o alee foarte lungă și copacii care umbreau tot, în afară de terasă. Terasa era complet neobturată. Vedeai până la ocean. Camila îi spunea „casa construită de «Honeycomb»”.

În cele două săptămâni în care am fost acasă de sărbători, am petrecut cea mai mare parte mutându-ne și aranjând totul. În prima seară când am adus fetele, am întrebat-o pe Julia: „Ce cameră vrei?” Era cea mai mare, ea trebuia să aleagă prima. A căscat ochii și a alergat pe hol, uitându-se la fiecare. Pe urmă, s-a așezat pe podea, în mijlocul holului, și a *deliberat*. Pe urmă, a spus: „O vreau pe cea din mijloc”.

Am zis: „Ești sigură?”

A răspuns: „Sunt sigură”. Era exact ca mama ei. Când știa ce vrea, știa.

Rod: Crăciunul acela a fost pentru prima dată în mult timp – mult, mult timp – în care nu a trebuit să muncesc deloc. Mă puteam distra. Era grozav că nu trebuia să salvez vreun star rock din vreo criză sau să mă asigur că plățile sunt făcute, sau orice altceva mai făceam eu.

Am închiriat o cabană cu un tip, Chris. Ne mișcam în aceleași cercuri și mă întâlneam cu el de câte ori eram în oraș. Ne-am petrecut sărbătorile împreună în Big Bear. Pregăteam cina împreună, ne băgam în jacuzzi și jucam cărți. De Crăciun, i-am dăruit un pulover, iar el mi-a dat o agendă. Și mi-am zis: *Vreau să fiu normal*.

Daisy: Eu și Nicky am zburat la Roma de Crăciun.

Eddie: De sărbători, Pete a cerut-o de nevastă pe Jenny, iar ea a spus da. Mă bucuram mult pentru el, știi? L-am îmbrățișat strâns. El a zis: „Trebuie să mă gândesc când o să le spun tuturor. Nu știu cum o să reacționeze”.

Am zis: „Despre ce tot vorbești? Nu-i pasă nimănui că te însori”.

El a spus: „Nu, plec”.

Am întrebat: „Plec?”

El a răspuns: „La sfârșitul turneului, plec din trupă”.

Eram în birou, acasă la părinții noștri. Am zis: „Despre ce vorbești? Să pleci din trupă?”

El a spus: „Ți-am spus că nu vreau să fac asta la nesfârșit”.

Am zis: „Nu mi-ai zis asta niciodată”.

El a spus: „Ți-am spus-o de o mie de ori. Ți-am spus că lucrurile astea nu contează”.

Am zis: „Vrei să spui că renunți la toate astea pentru Jenny? Serios?”

El a răspuns: „Nu chiar *pentru* Jenny. Pentru mine. Ca să-mi pot vedea de viață”.

Am zis: „Ce înseamnă asta?”

El a spus: „N-am vrut niciodată să fiu într-o trupă de soft rock. Știi asta. Am urcat în tren, m-am plimbat un timp cu el, dar se apropie stația mea”.

Daisy: Eu și Nicky ne-am certat în camera de hotel din Italia. M-a acuzat că mă culcasem cu Billy în Kansas. Habar nu aveam despre ce vorbea. Nici măcar nu vorbisem cu Billy în Kansas, dar el a spus că știa de săptămâni întregi și că era sătul să mă vadă cum încercam să mă ascund. Lucrurile au devenit încordate foarte repede. Am aruncat cu niște sticle după el. El a spart un geam cu mâna. Îmi amintesc că mă uitam în jos și am văzut lacrimi cenușii care-mi curgeau pe față. Erau pătate de la rimel și contur. Nu știu exact cum s-a întâmplat, dar unul dintre cercei mi-a fost smuls din ureche. A sfâșiat carnea. Sângeram și plângeam, iar camera era distrusă. În clipa următoare, Nicky mă ținea în brațe și ne promiteam să nu plecăm niciodată unul de lângă altul și să nu ne mai certăm așa niciodată, și îmi amintesc că m-am gândit: *Dacă așa e dragostea, poate că nu o vreau.*

Rod: Rezervasem zborul lui Daisy ca să avem o zi plină înainte de concertul din Seattle. Am pus-o să vină mai devreme pentru că aveam emoții că o să piardă avionul și trebuia să-mi asigur o marjă de eroare.

Daisy: În dimineața în care trebuia să zburăm la Seattle, m-am

trezit, iar Nicky stătea deasupra mea. Mi-am dat seama că sunt udă learcă și că dormisem la baza dușului. Eram amețită și confuză, dar deja eram mereu amețită și confuză. Am zis: „Ce s-a întâmplat?”

El a spus: „Am crezut că ai luat o supradoză. Cu Seconal sau ceva. Nu-mi amintesc ce altceva am mai luat”. Știi ce se întâmplă când oamenii iau supradoză de Seconal? Mor.

Am întrebat: „Așa că m-ai băgat în duș?”

El a spus: „Am încercat să te trezesc. Nu știam ce să mai fac. Nu te trezeai. M-am speriat.”

M-am uitat la el și mi s-a frânt inima. Pentru că, deși n-am idee dacă luasem sau nu o supradoză sau ce se întâmplase în noaptea aia, îmi dădeam seama că el fusese cu adevărat speriat.

Și tot ce făcuse fusese să mă bage la duș.

Soțul meu crezuse că s-ar putea să mor. Și nici măcar nu chemase pe cineva de la recepție.

S-a declanșat ceva în mine. A fost ca una dintre siguranțele acelea... Ca un panou de circuite. Știi că e nevoie să apeși tare ca să le întorci? Dar odată ce pornesc, se întorc în forță? Eu m-am întors. Am știut, chiar în clipa aceea, că trebuia să scap de omul ăsta. Că trebuia să am grijă de mine. Pentru că altfel...

Nu avea să mă omoare, dar avea să mă lase să mor.

Am zis: „OK, mulțumesc că m-ai supravegheat!” Am spus: „Trebuie să fii obosit. De ce nu tragi un pui de somn?” Și pe urmă, în timp ce el dormea, mi-am strâns toate lucrurile. Am luat ambele bilete de avion și m-am dus la aeroport. Când am ajuns acolo, am găsit un telefon public. Am sunat la hotel. Am zis: „Trebuie să las un mesaj pentru Niccolo Argento în camera 907”.

Doamna a spus OK. De fapt, probabil a spus *Bene*.

Am zis: „Scrieți *Lola La Cava vrea să divorțeze*”.

Warren: Când ne-am întors toți după pauză, la concertul acela din Seattle... Daisy părea, nu știu, lucidă.

Am întrebat: „Unde e Niccolo?”

Și Daisy a răspuns: „Perioada aceea din viața mea s-a terminat”. Asta a fost tot. Punct. Mi s-a părut tare de tot.

Simone: M-a sunat și mi-a spus că-l lăsase pe Niccolo în Italia și am început să aplaud.

Karen: A început să aibă logică în timp ce vorbea cu ei. A început să apară trează la probele de sunet.

Daisy: Din nefericire, nu voiam să folosesc cuvântul *trează*, dar știi ce? Îmi făceam apariția la timp. Am început să fac asta.

Billy: Nu cred că îmi dădusem seama cât de mult din ea dispăruse până când nu s-a întors.

Daisy: Începusem din nou să fiu conștientă de ceea ce făceam pe scenă, în primele luni departe de Nicky. Eram conștientă de relația mea cu publicul. Am început să am grijă să merg la culcare până la o anumită oră și să mă trezesc până la o anumită oră. Aveam reguli despre când să iau anumite droguri. Doar cocaină seara, doar șase dextedrine odată sau orice număr găsisem. Doar șampanie și coniac.

Când eram pe scenă, cântam din suflet. Ceea ce nu făcusem de multă vreme. Îmi păsa de concert. Îmi păsa să iasă bine. Îmi păsa de...

Îmi păsa de oamenii cu care cântam.

Rod: Daisy drogată e distractivă, nonșalantă și amuzantă. Dacă se distrează, și tu te distrezi, dar dacă vrei să le smulgi oamenilor inima din piept, o aduci pe Daisy înapoi pe pământ și o pui să-și cânte piesele. Nimic nu se compară cu asta.

Daisy: Eram beată la premiile Grammy, dar nu prea a contat.

Billy: Înainte să se anunțe premiul pentru Discul Anului, ceva mai devreme în seara aceea, Rod mi-a spus că Teddy nu vrea să vorbească. Într-un fel, e premiul producătorului, dar Teddy prefera să fie tipul din spatele tipului, așa că Rod m-a întrebat dacă vreau să fiu eu cel care o face și am zis: „Nu contează. Nu o să câștigăm”.

El a spus: „Deci e în regulă dacă i-l dau lui Daisy?”

Am spus: „Nu-i dai decât o strachină mare de nimic, dar n-ai decât”.

Știi, nu poți să ai dreptate tot timpul.

Karen: Când am câștigat Piesa Anului pentru „Turn It Off”, stăteam toți acolo, noi șapte și Teddy. Pete avea o afurisită de cravată de cowboy. Hidos! Mi-era rușine pentru el. M-am gândit, cu siguranță, că Billy era cel care o să rostească discursul de mulțumire, dar s-a dus Daisy la microfon. Mi-am zis: *Sper să spună ceva coerent*. Și asta a făcut.

Billy: A spus: Vă mulțumesc tuturor celor care ați ascultat piesa

asta și ați înțeles-o, și ați cântat-o împreună cu noi! Am făcut-o pentru voi. Pentru toți cei care sunt obsedați de cineva sau ceva”.

Camila: „Pentru toți cei care sunt obsedați de cineva sau ceva”.

Daisy: N-am insinuat nimic cu asta, am vrut doar să le dau o voce oamenilor care se simțeau disperați. Eu mă simțeam disperată în multe privințe. Mă simțeam disperată și, în același timp, cumva, mai mult ca mine însămi.

E amuzant. La început, cred că începi să te droghezi ca să-ți amortești sentimentele, să fugi de ele, dar, după o vreme, îți dai seama că drogurile sunt cele care-ți fac viața de neconceput, ele îți intensifică toate sentimentele pe care le ai. Te fac să suferi mai mult când ai inima frântă, îți sporesc momentele bune. Așa că, atunci când le limitezi, începi să te simți cu adevărat ca și cum redescoperi sănătatea mintală.

Și când îți redescoperi sănătatea, e doar o chestiune de timp până începi să înțelegi de ce voiai să scapi de ea de la început.

Billy: Când am ieșit de pe scenă, cu premiul acela, i-am surprins privirea. Și ea mi-a zâmbit. Și mi-am zis: *Se schimbă lucrurile.*

elaine **chang:** Când Daisy a acceptat premiul Grammy pentru Discul Anului, cu părul vâlvoi și cu brățări până la coate, purta o rochie subțire, cu bretele, din mătase crem, și părea că deține controlul complet al trupei și e încrezătoare în talentul ei... Probabil fie și numai pentru seara aceea a fost considerată una dintre cele mai sexy cântărețe de rock din toate timpurile.

Curând după aceea, au înregistrat celebrul videoclip cu trupa cântând „Impossible Woman” la Madison Square Garden – unde Daisy a cântat fără să se teamă nici de cele mai înalte note și în care Billy Dunne nu pare capabil să-și ia ochii de la ea.

Toate astea, chiar după ce-l părăsise pe Niccolo Argento. Acela a fost momentul în care s-a simțit împlinită, complet stăpână pe sine. Toate revistele vorbeau despre ea, toți știau cine e. Toți cei care cântau muzică rock-and-roll voiau să fie ca ea.

În primăvara anului '79 a fost Daisy Jones cea despre care vorbim toți când vorbim de Daisy Jones. Ai fi crezut că e în vârful lumii.

Karen: E ceva ce n-am menționat.

Graham: Ți-a povestit Karen despre asta? Nu e treaba mea să spun nimic dacă nu ți-a zis deja, dar... cred că dacă ți-a spus, atunci e în regulă.

Karen: Eram în Seattle, cred, când mi-am dat seama ce se întâmplă.

Eddie: N-am adus niciodată vorba de asta cu Graham și Karen, faptul că știam că se culcă unul cu altul, dar credeam că e ciudat faptul că păstrau secretul. Oamenii s-ar fi bucurat pentru ei. Poate s-a întâmplat doar o singură dată. Uneori, memoria mea e atât de neclară, încât mă întreb dacă nu mi-am imaginat, dar nu cred că a fost așa. Nu cred că aş fi inventat așa ceva.

Karen: Făceam duș la hotel, iar Graham avea camera alăturată, așa că a intrat. Și pe urmă a intrat cu mine la duș. L-am tras spre mine și l-am cuprins în brațe. În parte, de asta îmi plăcea Graham atât de mult, cât de masiv era, cât de puternic era. Era păros și mătăhălos, și îmi plăceau chestiile astea. Îmi plăcea și cât de delicat era, dar, de data asta, când și-a lipit pieptul de al meu, mi-am simțit sânii umflați. Mă dureau. Și am știut. Pur și simplu, am știut.

Auzisem femei vorbind despre faptul că simțiseră că sunt însărcinate, însă mie mi se părea o tâmpenie Flower Power, dar e adevărat. Cel puțin, pentru mine. Aveam douăzeci și nouă de ani. Îmi cunoșteam corpul. Și am știut că sunt însărcinată. Spaima asta a pătruns în mine. Parcă a început la cap și mi-a străbătut tot corpul. Îmi amintesc că am răsuflat ușurată când Graham l-a auzit pe Warren bătând la ușă, pentru că a ieșit în grabă din duș.

Eram atât de ușurată că sunt singură! Să nu fiu nevoită să mă prefac că sunt om în clipa aia. Pentru că mă simțeam... pierdută. Simțeam că-mi ieșise sufletul din trup și eram doar o carapace goală. Am rămas la duș habar n-am cât timp. Doar am rămas acolo, sub capul dușului, privind în gol până când mi-am adunat energia de a ieși.

Graham: Știi că uneori îți dai seama că ceva nu e-n regulă la cineva? Dar nu înțelegi exact ce este? Și întrebi ce s-a întâmplat și omul ăsta parcă n-ar ști despre ce vorbești? Ai senzația că ești nebun. Simți că înnebunești. O senzație în interior că persoana pe

care o iubești nu e OK, dar arată OK. Arată OK.

Karen: Am făcut un test de sarcină în Portland. Păs-trasem secretul față de toată lumea, dar... asta însemna că eram singură în camera de hotel. Când am văzut că linia se face roz sau ce culoare o fi fost... M-am uitat multă vreme la ea. Și pe urmă am sunat-o pe Camila. Am zis: „Sunt însărcinată”. Apoi am adăugat: „Nu știu ce să fac”.

Camila: Am întrebat: „Îți dorești o familie?”

Și ea a răspuns: „Nu”. Când a spus „nu”, a sunat ca un cârâit. Din gât.

Karen: Am rămas tăcută la telefon. Și pe urmă Camila a zis: „O, scumpo, îmi pare rău!”

Graham: Când am ajuns în Vegas, i-am zis până la urmă: „Hai, trebuie să vorbești cu mine”.

Karen: Am trântit-o direct. I-am zis: „Sunt însărcinată”.

Graham: N-am știut ce să spun.

Karen: N-a vorbit mult timp. Doar s-a plimbat prin cameră. Am zis: „Nu vreau să fac asta. Să-l păstrez”.

Graham: Mi-am dat seama că se lupta puțin cu asta. I-am zis: „Hai să așteptăm puțin. Mai avem timp, nu?”

Karen: I-am spus că nu vreau să mă răzgândesc.

Graham: Am spus ceva greșit. Am știut că e greșit. Am zis: „Putem găsi alt clăpar, dacă asta te îngrijorează”.

Karen: Nu dau vina pe Graham, sincer. El doar gândea cum fac majoritatea. Am zis: „Înțelege cât de mult am muncit ca să ajung aici? Nu renunț la asta”.

Graham: N-am vrut s-o spun, dar mi s-a părut puțin egoist. Să alegi orice altceva în locul copilului nostru.

Karen: El îi tot spunea „copilul nostru”. *Copilul nostru copilul nostru copilul nostru.*

Graham: I-am spus că ar trebui să-și ia o pauză. Asta-i tot ce am zis.

Karen: Era *copilul nostru*, dar era *responsabilitatea mea*.

Graham: Oamenii se răzgândesc tot timpul cu astfel de lucruri. Crezi că nu-ți dorești ceva, pe urmă îți dai seama că-l vrei.

Karen: El a zis că nu știu ce spun și că dacă nu merg înainte cu sarcina o să regret tot restul vieții. Pur și simplu, nu înțelegea.

Nu mă temeam că o să regret că *nu* am avut un copil, mă temeam că o să regret că *am avut* copilul.

Mă temeam să aduc pe lume o viață nedorită. Mă temeam să-mi trăiesc viața simțindu-mă ca și cum ancorasem într-un port greșit. Mă temeam că voi fi împinsă să fac ceva ce știam că nu-mi doresc. Graham nu voia să audă chestia asta.

Graham: Lucrurile s-au încins și am ieșit furios. Trebuia să avem conversația asta când eram calmi. Nu poți să urli despre asemenea lucruri.

Karen: Nu aveam de gând să mă răzgândesc. Am fost judecată din cauza asta de câte ori am spus-o, dar o s-o tot spun: n-am vrut niciodată să fiu mamă. Nu mi-am dorit niciodată să am copii.

Graham: Mă tot gândeam: *O să se răzgândească*. Mi-am zis: *O să ne căsătorim și o să avem un copil, și o ne descurcăm cu toate*. Avea să-și dea seama cât de mult voia să fie mamă, cât de mult însemna familia pentru ea.

Daisy: După premiile Grammy, eu și Billy am început iar să vorbim. Mă rog, oarecum. Tocmai câștigaserăm pentru un cântec pe

care îl scriseserăm împreună, un cântec pe care îl cântam împreună, iar asta însemna ceva pentru mine.

Billy: S-a împlânzit. S-a relaxat. În lipsa lui Niccolo, era... mai ușor să porți o conversație cu ea.

Daisy: Eram în timpul unui zbor de noapte spre New York pentru *Saturday Night Live*. Rich ne dăduse avionul companiei Runner. Cred că aproape toți adormiseră. Billy era în cealaltă parte a avionului, dar scaunele noastre erau cu fața unul la altul. Aveam o rochie minusculă și-mi era frig, așa că am luat o pătură și m-am învelit cu ea, și am remarcat că mă văzuse Billy. Și râsese.

Billy: Unii oamenii vor fi întotdeauna ei înșiși. Și ți se pare că te înnebunește chestia asta, dar este tocmai acel lucru la care te gândești când ei nu mai sunt. Când nu mai fac parte din viața ta.

Daisy: M-am uitat la el și am râs și eu. Și, pentru o clipă cel puțin, a părut că putem fi din nou prieteni.

Rod: Până să apară la *Saturday Night Live*, „Young Stars” devenise și ea hit. Era pe locul 7 în topuri, cred. Undeva prin Top 10. Vindeam atât de multe albume, încât nu le puteam imprima destul de repede. Runner pregătise „This Could Get Ugly” ca următorul hit.

Daisy: Pentru *SNL*, s-a decis că vom cânta „Turn It Off” mai întâi, iar pe urmă „This Could Get Ugly”.

Karen: Am pus pariu cu Warren că Daisy nu o să poarte sutien și am câștigat două sute de dolari.

Warren: Ne hotărăm toți ce să purtăm și am pariat cincizeci de dolari cu Karen că Billy o să poarte o cămașă de denim, iar Daisy nu o să poarte sutien. Am câștigat cincizeci de dolari.

Karen: În timp ce ne îmbrăcam, Daisy și Billy chiar stăteau de vorbă. Îți dădeai seama că undeva se produsese o schimbare.

Graham: Am făcut o repetiție în ținutele de scenă pentru „Turn It Off” și a mers foarte bine. La fel și cu „This Could Get Ugly”.

Billy: Când a început emisiunea, aveam de gând să fac exact cum repetaserăm.

Daisy: Lisa Crowne ne-a prezentat, știi: „Doamnelor și domnilor, Daisy Jones & The Six”, iar publicul a luat-o razna. Mai fuseserăm pe stadioane unde publicul striga, dar aici mi se părea diferit. Un grup mic de oameni în fața noastră, făcând atât de mult zgomot! A fost ca un impuls de energie.

Nick harris: Până să cânte Daisy Jones & The Six „Turn It Off” la *Saturday Night Live*, cântau o piesă pe care aproape toți oamenii din țară o cunoșteau. Câștigase Piesa Anului.

Daisy purta niște blugi negri, șterși, și o bluză din satin roz. Bineînțeles, și brățările. Era desculță. Avea părul de un roșu-aprins. Dansa pe scenă, cânta din toată inima, bătea cu tamburina. Arăta ca și cum se distra de minune. Iar Billy Dunne era în clasică lui combinație de denim cu denim. Era aproape de microfon, se uita la ea, se distra și el foarte bine. Arătau ca și cum acolo era locul lor, împreună.

Trupa ținea ritmul cu o claritate și o prospețime la care nu te aștepti când un cântec a fost cântat atât de des cât l-au cântat ei.

Iar Warren Rhodes îi tăia respirația oricui era interesat să învețe ce înseamnă să ții o trupă întreagă la un loc cu tobele. Era electrizant în spatele lor. Dacă-ți puteai lua ochii de la Daisy și Billy, atunci privirea se îndrepta spre tipul care izbea în tobele de pe podea.

Apoi, pe măsură ce piesa continua, iar versurile deveneau mai incisive, Billy și Daisy păreau mai fascinați unul de altul. Au trecut la același microfon și au cântat față în față. Acest cântec emoționant, înflăcărat, despre cum îți dorești să uiți pe cineva... parcă și-l cântau unul altuia.

Billy: Se întâmplau foarte mult lucruri în timpul acelei reprezentații. Trebuia să fiu atent la sincronizare, la cuvinte, unde mă uitam eu și unde era camera. Și pe urmă... Nu știu... Deodată Daisy era lângă mine și am uitat de tot, doar mă uitam la ea și cântam piesa pe care o compuseserăm împreună.

Daisy: S-a terminat cântecul și parcă am ieșit din transă, iar eu și Billy ne-am uitat la public, și el mi-a luat mâna, și ne-am înclinat. Era prima dată când corpul meu abia dacă îl atingea pe al lui de foarte multă vreme. Era genul de moment în care, chiar și după ce mi-a dat drumul, încă îmi vibra mâna.

Graham: Daisy și Billy aveau ceva ce nu avea nimeni. Și când se foloseau de asta, când se antrenau unul pe altul... Asta ne-a făcut ca trupă. A fost unul dintre acele momente în care crezi că talentul lor merită pe deplin toate mizeriile pe care le făcuseră.

Warren: Între piese, Billy mi-a spus că are o idee pentru „A Hope Like You”. Îmi plăcea ideea. I-am spus că, dacă sunt toți de acord, sunt și eu de acord.

Eddie: „This Could Get Ugly” a mers grozav la repetiție. Și în ultima clipă Billy vrea să cânte „A Hope Like You”. O baladă lentă. Și vrea să cânte el la clape în locul lui Karen. Ca să fie doar el și Daisy pe scenă.

Billy: Voiam să iau pe toată lumea prin surprindere. Voiam să fac ceva neașteptat. M-am gândit că ar putea fi... ceva de care să-ți amintești cu adevărat.

Daisy: Mi s-a părut că sună foarte, foarte tare.

Graham: Totul s-a întâmplat foarte repede. În clipa asta trebuia să cântăm toți „This Could Get Ugly” și, în clipa următoare, Billy și Daisy au ieșit singuri să interpreteze altă piesă.

Karen: Eu cânt la clape. Dacă trebuia să fie cineva acolo, cu Daisy, poate că ar fi trebuit să fiu eu, dar înțeleg ce-a vrut el să exprime când a ieșit pe scenă. Am priceput. Nu înseamnă că mi-a plăcut.

Rod: A fost o manevră genială. Ei doi singuri pe scenă. A fost un moment grozav pentru televiziune.

Warren: Stăteau față în față, Billy la clape, Daisy stând în fața lui cu microfonul. Noi, ceilalți, ne uitam de pe margine.

Daisy: Billy a început să cânte și m-am uitat în ochii lui, doar o secundă, înainte să încep să cânt. Și... *[se oprește]* Mi se pare atât de evident, atât de dureros și jenant de evident! Fără Nicky acolo care să-mi distragă atenția, fără să fiu atât de drogată, încât să nu fiu prezentă cu adevărat, mi se părea foarte evident că-l iubeam.

Că eram îndrăgostită de el.

Iar drogurile, călătoria în Thailanda și faptul că mă măritasem

cu un prinț nu aveau să mă oprească. Iar faptul că el era însurat cu alteineva... Nici asta nu avea să se oprească. Cred că în cele din urmă m-am resemnat în fața adevărului. În fața a cât de trist era totul.

Și pe urmă am început să cânt.

Karen: Știi când auzi că cineva are un nod în gât? Așa a sunat. Și asta... i-a distrus pe toți cei din sală. Felul în care se uita ea la el. Felul în care i-a cântat. Spunea: „Nu contează cât încerc/ Unele lucruri nu le pot câștiga, orice ar fi”. Adică, serios!

Billy: Îmi iubeam soția. I-am fost fidel soției mele din secunda în care m-am îndreptat. Am încercat cu disperare să nu simt niciodată ceva pentru vreo altă femeie, dar... [*respiră adânc*] Tot ceea ce o făcea pe Daisy să ardă mă făcea și pe mine să ard. Tot ce iubeam la lumea asta, iubea și Daisy. Toate lucrurile cu care mă luptam eu, și Daisy se lupta cu ele. Eram două jumătăți. Eram la fel. În felul acela în care nu ești la fel decât cu câțiva oameni. În felul acela în care nici nu simți că trebuie să-ți exprimi gândurile, pentru că știi că cealaltă persoană le gândește deja. Cum puteam fi în preajma lui Daisy Jones și să nu fiu captivat de ea? Să nu mă îndrăgostesc de ea?

Nu puteam.

Pur și simplu, nu puteam.

Dar Camila însemna mai mult. E adevărul cel mai profund. Familia mea însemna mai mult pentru mine. Camila însemna mai mult pentru mine. Poate, pentru o vreme, Camila nu a fost femeia de care eram cel mai atras. Sau...

...

...

...

Poate Camila nu a fost persoana de care eram cel mai îndrăgostit. În acel moment. Nu știu... Nu pot... Poate nu a fost, dar a fost mereu femeia pe care am iubit-o cel mai mult. Mereu a fost femeia pe care o alegeam.

E Camila, pentru mine. Întotdeauna.

Pasiunea e... e un foc. Și focul e grozav, frate, dar noi suntem făcuți din apă. Cu apă reușim să trăim mai departe. De apă avem nevoie ca să supraviețuim. Familia mea era apa. Am ales apa. O să aleg apa întotdeauna. Și voiam ca Daisy să-și găsească apa ei. Pentru că eu nu puteam fi asta.

Graham: Văzându-l pe Billy cântând la pian și uitându-mă la

Daisy, mi-am zis: *Sper că nu vede și Camila treaba asta.*

Billy: Încearcă tu să cânti o piesă ca asta cu o femeie ca Daisy, știind că o să te vadă nevasta ta! Încearcă tu s-o faci! Și pe urmă spune-mi că nu ești cât pe ce să-ți pierzi naibii mințile!

Rod: A fost electrizantă prestația aceea. Ei doi, împreună, cântând unul *pentru* altul. Era ca și cum își sfășiau inimile la televiziunea națională. Acele momente nu au loc mereu. Dacă stăteai în seara aia de sâmbătă până târziu privindu-i, simțeai că ești martorul unui lucru important.

Karen: Când s-a terminat piesa, micul public a izbucnit, iar Billy și Daisy au făcut o ultimă plecăciune. Iar noi, ceilalți, am ieșit și ne-am alăturat. Și, știi, am avut sentimentul ăsta atunci, că eram mari și aveam să devenim și mai mari. Era prima dată când m-am gândit: *O să fim cea mai mare trupă din lume?*

Warren: Ne-am dus la after-party cu toată echipa și toată lumea. Lisa Crowne era gazda și m-am gândit, știi: *Poartă-te frumos cu ea și poate o să te placă.* Așa că asta am făcut. Și ea m-a plăcut.

Graham: Când m-am uitat, pe la primele ore ale dimineții, iar Warren era cu brațul în jurul Lisei Crowne, m-am gândit: *Fir-ar, cred că suntem cu adevărat al dracului de celebri.* Adică, trebuia să fim dacă Warren avea o șansă la Lisa Crowne.

Eddie: Eu și Pete am petrecut cu echipa de la *SNL* până când nu mi-am mai simțit nasul, iar Pete a vomat într-o tubă.

Warren: Până să plec eu cu Lisa, n-am mai văzut-o pe Daisy nicăieri.

Graham: La un moment dat, am pierdut-o toți din vedere pe Daisy.

Billy: Am fost politicoși și m-am dus cu toți la bar, dar n-am putut sta mult. Petrecerile *SNL* nu sunt unde vrei să fii când ești curat.

Când m-am întors la hotel, am primit un telefon de la [Camila] și am vorbit puțin, și erau multe lucruri pe care nu le spuneam. Se uitase la emisiune și cred că se străduia să-și dea seama ce părere să aibă despre toate astea. Am ocolit subiectul mult timp. Și pe

urmă a zis că vrea să se ducă la culcare și am zis „OK”, pe urmă am spus „Te iubesc. Tu ești Aurora mea”. Și ea spus că mă iubește și ea și a închis telefonul.

Camila: Indiferent cu cine alegi să mergi pe drumul vieții, o să suferi. E însăși natura faptului că-ți pasă de cineva. Indiferent pe cine iubești, o să-ți frângă inima. Billy Dunne mi-a frânt inima de câteva ori. Și știu că și eu am frânt-o pe a lui, dar da, în seara aia, când i-am văzut la *SNL*... a fost una din ocaziile când mi s-a frânt inima.

Dar am continuat să am încredere și să sper. Credeam că el merita asta.

Daisy: Stăteam într-un separeu lângă Rod la petrecerea *SNL* și câteva fete au intrat în baie să prizeze o linie, iar eu mă plictiseam foarte tare. Eram incredibil de plictisită de propria mea viață. De LSD și cocaină, și de acest ciclu. Era ca și cum vedeam un film pentru a suta oară. Știi deja când o să apară tipul rău, știi deja ce o să facă eroul. Era atât de plictisitoare ideea în sine, încât am vrut să mor. Voiam o viață adevărată, măcar o dată. Orice lucru real. Așa că m-am ridicat și am urcat într-un taxi, m-am întors la hotel și m-am dus în camera lui Billy.

Billy: Am auzit o bătaie în ușă. Exact când adormeam. La început, am lăsat persoana de la ușă să bată. M-am gândit că e Graham și poate să aștepte până dimineată.

Daisy: Am continuat să bat. Știam că e acolo.

Billy: În cele din urmă, am coborât din pat și eram doar în chiloți. Și am răspuns și am zis: „Ce vrei?” Și pe urmă m-am uitat și era Daisy.

Daisy: Trebuia doar să spun ce trebuia să spun. Trebuia s-o spun. Era acum ori niciodată, și nu putea fi niciodată. Nu puteam trăi cu chestia asta.

Billy: Eram realmente șocat. Nu-mi venea să cred.

Daisy: Am spus: „Vreau să renunț la droguri”.

Billy m-a tras imediat în camera lui. M-a invitat să iau loc și a întrebat: „Ești sigură?”

Am zis: „Da”.

Și el a spus: „Hai să te ducem la dezintoxicare”.

A pus mâna pe telefon și a început să formeze, iar eu m-am ridicat și am închis telefonul și am spus: „Doar... acum doar stai cu mine. Și ajută-mă... să înțeleg ce fac”.

Billy: Nu știam cum să ajut pe altcineva, dar voiam s-o fac. Voiam să ajut pe cineva așa cum mă ajutase Teddy pe mine. Îi datoram atât de multe, îi eram atât de recunoscător. Că mă dusesese la dezintoxicare atunci când o făcuse. Și voiam să fac asta pentru cineva. Voiam s-o fac pentru ea. Voiam să fie în siguranță și sănătoasă. Voiam asta pentru ea... Eu... da, voiam foarte mult treaba asta pentru ea.

Daisy: Eu și Billy am vorbit despre dezintoxicare și ce ar însemna asta, mi-a spus puțin despre cum o să fie. Mi se părea intimidant. Începeam să mă întreb dacă vorbeam serios. Dacă eram cu adevărat pregătită să merg până la capăt, dar tot încercam să cred în mine însămi, că puteam s-o fac. La un moment dat, Billy m-a întrebat dacă sunt trează. *Eram trează chiar în clipa aia?*

Băusem un pahar sau două la petrecere, luasem dexedrină mai devreme în ziua aceea. N-aș fi putut să-ți spun ce însemna exact să fiu trează. Trecuse efectul tuturor substanțelor? Îmi aminteam măcar cum e să fii complet curat?

Billy a deschis minibarul să ia un suc și erau sticlute acolo cu tequila și votcă, și m-am uitat la ele. Și Billy s-a uitat la ele. Și pe urmă le-a luat și s-a dus la fereastră, și le-a aruncat pe geam. S-au auzit câteva cum s-au spart pe acoperișul etajului de jos. Am întrebat: „Ce faci?”

Billy a răspuns doar: „Asta e rock-and-roll.”

Billy: La un moment dat, am început să vorbim despre album.

Daisy: L-am întrebat ceva ce nu-mi dădea pace în ultimele luni. „Îți faci griji că nu o să mai putem scrie un album la fel de bun ca ăsta?”

Billy: Am zis: „Îmi fac griji în fiecare zi pentru asta”.

Daisy: Toată viața mea, voisem ca oamenii să-mi recunoască talentul de compozitoare, iar *Aurora* adusesese asta, recunoașterea. Și eu începusem imediat să mă simt ca o impostoare.

Billy: Cu cât urca albumul mai sus, cu atât mă neliniștea mai tare să scriu altul. Notam niște cântece în caiet în autocar, iar la final le tăiam și le aruncam pentru că nu era... Nu-mi mai dădeam seama dacă era vreunul bun de ceva. Nu știam dacă nu cumva tocmai mă dovedeam un impostor.

Daisy: El era singurul care înțelegea nivelul acela de presiune.

Billy: Când s-a făcut dimineață, am adus din nou vorba de dezintoxicare.

Daisy: Auzeam întruna în cap: *Du-te o vreme, măcar pentru o pauză. Nu e nevoie să te oprești pentru totdeauna.* Țasta era planul meu. Să mă duc la dezintoxicare fără să-mi fac planul de a renunța pentru totdeauna. Era logic pentru mine. Îți zic: dacă un prieten al meu m-ar minți așa cum mă mint eu singură, aș zice „Ești un prieten de căcat”.

Billy: Am pus mâna pe telefon să sun la informații și să iau numărul centrului de reabilitare la care fusesem eu, dar când am luat receptorul, nu era ton. Și cineva de la celălalt capăt spunea: „Alo?”

Am zis: „Alo?”

Era recepționarul. A spus: „Îl am pe Artie Snyder la telefon”.

I-am spus să-mi facă legătura, dar mă gândeam: *De ce mă sună inginerul meu de sunet când se crapă de ziuă?* Am zis: „Artie, ce Dumnezeu...?”

Daisy: Teddy suferise un atac de cord.

Warren: Mulți oameni supraviețuiesc atacurilor de cord. Așa că, atunci când am aflat, m-am gândit... Nu mi-am dat seama imediat că însemna că murise.

Billy: Se dusesese.

Graham: Teddy Price nu era genul de om despre care crezi că o să moară de infarct. Mă rog, adică, mânca îngrozitor și bea mult, și nu prea avea grijă de el, dar... Părea prea... puternic, poate. De parcă, dacă apărea un infarct, el avea să-i spună să se ducă dracului și

infarctul se ducea.

Billy: Mi s-a tăiat respirația. Și primul meu gând când am închis telefonul, chiar primul gând care mi-a trecut prin cap, a fost *De ce am aruncat băutura pe geam?*

Rod: I-am adus pe toți în LA pentru înmormântare.

Warren: Toți fuseserăm devastați de pierderea lui Teddy, dar, omule, să o vezi pe Yasmine, iubita lui, izbucnind în plânsete îngrozitoare la mormântul lui... Mă tot gândeam cât de puține lucruri contau în viață, dar ce simțea Yasmine pentru Teddy... asta conta.

Graham: Teddy însemna multe lucruri pentru mulți oameni. Nu o să uit niciodată că am fost la slujbă și l-am văzut pe Billy ținând-o de mână pe Yasmine, încercând să o facă să se simtă bine, deși știam că nici el nu era în regulă.

Orice bărbat are nevoie de un bărbat pe care să-l admire. La bine sau la rău, eu îl aveam pe Billy. Billy îl avea pe Teddy. Și Teddy murise.

Billy: Lucrurile au cam scăpat de sub control pentru mine. De-abia reușeam să pricep ceva. Nu reușeam să procesez ce se întâmplase. Că Teddy murise. Că Teddy era... mort. Cred că am murit puțin în interior, doar pentru o vreme. Știu că sună cam extrem, dar așa mă simțeam eu. Mi se părea că mi se împietrise inima. Sau... știm cum sunt criogenați oamenii? Adică, se pun la gheață, sperând că se vor întoarce într-o bună zi? Asta s-a întâmplat cu sufletul meu. Era la gheață.

Nu puteam înfrunta realitatea. Nu treaz. Nu fără ceva de băut sau... Pur și simplu, am dispărut. Am ieșit din propria mea viață. Nu aveam alt mod de a suporta decât să mor în interior. Pentru că dacă încercam să rămân în viață, să *trăiesc* în perioada aceea, poate chiar m-ar fi ucis.

Daisy: Când a murit Teddy, asta a fost. Hotărâsem că nu avea rost să renunț la droguri. Asta a fost logica mea. *Dacă universul voia să renunț, nu l-ar fi ucis pe Teddy.* Poți să justifici orice. Dacă ești destul de narcisist să crezi că universul conspiră în favoarea sau împotriva ta – cum suntem toți, în adâncul sufletului –, atunci poți să te convingi că primești semne despre orice și despre tot.

Warren: Petrecusem vreo trei săptămâni pe barcă. Fumam trabuc, mă îmbătam, de-abia dacă-mi schimbam hainele. Eu și Lisa intraserăm în vorbă, de la apariția noastră la *SNL*. A venit să mă vadă. A întrebat: „Trăiești pe o barcă?”

Am zis: „Da”.

Ea a spus: „Ești adult. Ia-ți o casă adevărată”. Avea dreptate.

Eddie: Crezusem că cel mai bun lucru pentru noi toți era să ne întoarcem la drum. Pierduserăm un văr într-un accident de mașină în urmă cu vreo zece, unsprezece ani, iar tata spusese: „Muncește ca să suporti durerea”. Țsta era stilul meu de atunci. Am crezut că asta o să-l motiveze pe Pete să rămână în trupă, dar, dimpotrivă, l-a pregătit și mai mult de plecare.

Billy: Odată, m-a rugat Camila să curăț toaleta și m-am dus acolo, și am început să frec vasul, și l-am frecat întruna. Și pe urmă a venit ea și m-a întrebat: „Ce faci?”

Am răspuns: „Curăț toaleta”.

Ea a zis: „Cureți toaleta de trei sferturi de oră”.

Am spus: „Oh!”

Camila: I-am zis: „Trebuie să te întorci, Billy. O să mergem toate cu tine, dar trebuie să te întorci. Te omoară faptul că stai acasă și te tot gândești”.

Rod: La un moment dat, trebuie să urci înapoi în autocar.

Graham: Crezi că tragedia înseamnă că s-a terminat lumea, dar îți dai seama că lumea nu se termină niciodată. Nu se termină niciodată. Nimic nu o să-i pună capăt.

Și m-am tot concentrat pe faptul că, pentru mine și Karen, știi, *viața abia începea.*

Karen: I-am fost foarte recunoscătoare lui Rod că ne-a trimis

înapoi la drum. Că nu ne-a lăsat să ne răsturnăm.

Billy: Am făcut ce-a spus Camila. Am ieșit din nou în lume. La primul concert, eram în Indianapolis. Am zburat împreună cu trupa. Camila și fetele urmau să mi se alăture la prima oprire.

La Indianapolis a fost... a fost greu. Am venit la hotel, m-am cazat, l-am văzut pe Graham, am văzut-o pe Karen, pe urmă la proba de sunet era Daisy. Purta salopetă. Părea epuizată. Se vedea. Cu ochii duși în fundul capului și brațele subțiri. Îmi venea greu să mă uit la ea.

Greșisem față de ea. Mă rugase să o ajut să renunțe la droguri. Și după moartea lui Teddy eu o abandonasem.

Daisy: În prima seară când ne-am întors, cred că eram în Ohio, mi-era foarte rușine să dau ochii cu Billy. Pentru că mă dusesem la el și-i spuseseam că vreau să renunț la droguri. Și pe urmă nu făcusem asta. Decăzusem și mai mult decât înainte.

Karen: I-am spus lui Graham că am decis să fac avort. Și el a spus că sunt nebună. Și i-am zis că nu-s nebună. Iar el m-a rugat să n-o fac.

Am zis: „Ai de gând să pleci din trupă să crești copilul?” Și nu a răspuns. Asta a fost tot.

Graham: Am crezut că încă mai dezbăteam subiectul.

Karen: A știut. A știut ce vreau să fac. Doar că îi e mai confortabil să pretindă că nu a știut. Își permite luxul ăsta.

Billy: Camila și fetele au venit după noi la Dayton. Le-am luat de la aeroport și, în timp ce le așteptam, am văzut un tip care comanda tequila cu gheață de la bar. Auzeam gheața din pahar. O vedeam stând în tequila. S-a anunțat că avionul lor e blocat pe pistă, și eu stăteam acolo, holbându-mă la poartă.

În timp ce-mi spuneam că nu o să comand de băut, m-am dus la bar și m-am așezat pe un scaun. Tipul de la tejghea m-a întrebat „Cu ce te serveș?” Și m-am uitat fix la el. Și el a repetat. Și pe urmă aud: „Tati!” și m-am uitat și mi-am văzut familia.

Camila a întrebat: „Ce e?”

M-am ridicat și i-am zâmbit și, în clipa aia, am recăpătat controlul. Am spus: „Nimic. Sunt în regulă”.

Ea m-a privit și am spus: „Promit”. Apoi mi-am strâns fetele într-o îmbrățișare și m-am simțit în regulă. Mă simțeam în regulă.

Camila: Sinceră să fiu, atunci m-am îndoit de propria mea încredere. Să-l găsesc stând la bar. Mi s-au ridicat antenele.

Am început să mă întreb dacă Billy era capabil să facă ceva ce poate aș fi fost incapabilă să iert.

Karen: Camila a rămas cu noi de atunci. Cât a durat turneul. Făcea drumuri peste drumuri, uneori avea toate fetele cu ea, dar Julia era nelipsită. Julia avea vreo cinci ani pe atunci, așa aș zice.

Daisy: Fiecare seară începea să pară o tortură. Una fusese să cânt cu Billy când eram cu altcineva, când nu știam ce simt, când aveam minciuni după care să mă ascund. Negarea e ca o pătură veche. Îmi plăcea să mă bag sub ea, să mă fac covrig și să dorm, dar, părăsindu-l pe Nicky, cântând piesa aceea cu Billy în direct la televizor, spunându-i că voiam să renunț la droguri... smulsesem pătura de pe mine. Și nu mai puteam să o pun la loc. Și asta mă ucidea. Vulnerabilitatea, expunerea aceea. Mă ucidea să urc pe scenă seară de seară. Să cânt cu el.

Când am cântat „Young Stars”, mă rugam ca Billy să se uite la mine și să recunoască ce ne spuneam unul altuia. Și când am cântat „Please”, îl imploram să-mi dea atenție. Îmi era greu să cânt „Regret Me” cu vreo urmă de furie adevărată, pentru că nu mai eram furioasă de cele mai multe ori. Nu mai eram. Eram tristă. Eram al dracului de tristă.

Și toți voiau să vadă „A Hope Like You” cum făcuserăm la *SNL*, iar noi doi tot încercam să le oferim asta. Mă sfâșia în fiecare noapte.

Să stau lângă el și să-i simt mirosul de aftershave. Și să-i văd mâinile mari, cântând la pian în fața mea, eu să cânt din adâncul inimii că tânjeam să mă iubească și el.

Îmi petreceam timpul ziua, când nu eram pe scenă, încercând să-mi repar rănila și era ca și cum le desfăceam din nou în fiecare seară.

Simone: Primeam multe telefoane de la Daisy la orice oră din zi. Spuneam: „Lasă-mă să vin să te iau”. Și ea refuza. M-am gândit să o duc cu forța la dezintoxicare, dar nu poți să faci asta. Nu poți să controlezi alt om. Nu contează cât de mult îl iubești. Nu poți să însănătoșești pe cineva cu iubire, nu poți să însănătoșești pe cineva cu ură, și oricât de multă *dreptate* ai avea într-o privință nu înseamnă că omul acela o să se răzgândească.

Repetam discursuri și intervenții și mă gândeam să zbor unde era ea, și să o târăsc de pe scenă – de parcă, dacă puteam găsi

cuvintele potrivite, o puteam convinge să renunțe la droguri. Te înnebunești singur, încerci să pui cuvintele într-o ordine magică ce îți va descătușa sănătatea mintală. Și când nu merge, îți zici: *Nu m-am străduit destul. N-am vorbit destul de clar cu ea.*

Dar, la un moment dat, trebuie să admiți că nu ai control asupra nimănui și trebuie să faci un pas în spate, și să fii gata să-i prinzi când cade, asta e tot ce poți să faci. Poate e mai degrabă ca atunci când arunci pe cineva drag în apele mării și te rogi să plutească singur, știind că s-ar putea să se înece și tu va trebui să privești.

Daisy: Alergasem din toată inima după viața asta. Îmi dorisem atât de mult să mă exprim, să fiu auzită și să aduc alinare altor oameni cu propriile mele cuvinte, dar devenise un iad pe care îl creasem eu însămi, o cușcă pe care o construisem și în care mă încuiasem. Ajunsesem să detest faptul că-mi pusesem inima și durerea în muzica mea, pentru că asta însemna că nu puteam să le las niciodată în urmă. Și trebuie să o tot cânt pentru el, noapte de noapte, iar eu nu mai puteam să ascund ce simțeam sau ce-mi făcea faptul că eram lângă el.

Era un spectacol grozav, dar era *viața* mea.

Billy: În fiecare seară, după ce se termina concertul, iar fetele erau în pat, eu și Camila ne furișam pe balconul hotelului în care ne aflam și doar stăteam de vorbă. Ea vorbea despre cum o stresau fetele. Vorbea despre faptul că avea nevoie de mine să rămân treaz. Eu îi spuneam cât de mult mă străduiam. Îi spuneam cât de frică îmi era de tot ce aducea viitorul. Runner începuse să întrebe de un nou album. Greutatea era pe umerii mei.

La un moment dat, ea a spus: „Chiar crezi că nu mai poți compune un album bun fără Teddy?”

Și am zis: „N-am compus niciodată un album fără Teddy, punct”.

Warren: Eram în autocar, ne îndreptam spre Chicago, iar Eddie era supărat nu știu de ce. Am zis: „Vorbește dacă vrei să vorbești”. Nu-mi place când oamenii încearcă să te forțeze să-i întrebi ce se întâmplă.

El a zis: „N-am spus asta nimănui, dar...” Pete urma să părăsească trupa.

Eddie: Pete nu voia să asculte, și pace! Warren a spus că ar trebui să discut cu Billy, să-l pun pe Billy să-i bage mințile-n cap. De parcă Pete avea să-l asculte pe Billy dacă nu mă asculta nici pe mine, care eram fratele lui.

Warren: Graham ne-a auzit vorbind.

Eddie: Așa că s-a băgat Graham, iar el deja îi călca pe toți pe nervi în ultima vreme, pentru că era foarte nervos, Dumnezeu știe de ce. În orice caz, el a spus că ar trebui să vorbim cu Billy. Și eu, din nou, am zis că Pete nu o să-l asculte pe Billy dacă nu are de gând să asculte de mine, știi ce zic? Dar Graham nici nu m-a auzit și, în loc de asta, când ne-am oprit la un bistro lângă Chicago, Billy a venit la mine. A întrebat: „Ce se întâmplă? Despre ce trebuie să vorbim?”

Eu căutam doar toaleta, îmi vedeam de treaba mea. Am zis: „Nu e nimic, frate. Nu-ți bate capul”.

Billy a insistat: „E trupa mea. Merit să știu ce se întâmplă în propria mea trupă”.

Asta m-a scos din sărite. Am zis: „E trupa tuturor”.

Billy a spus: „Știi ce-am vrut să spun”.

Și eu am răspuns: „Da, știm toți ce-ai vrut să spui”.

Karen: Eram lângă Chicago. Am rămas peste noapte la un hotel. Camila sunase din timp la o clinică. A mers cu mine și mi-a rămas alături. Eu bățaiam dintr-un genunchi, dar ea a pus mâna pe piciorul meu și m-a făcut să încetez. Am întrebat-o: „Fac o greșală?”

Și ea a zis: „Crezi că asta faci?”

Am spus: „Nu știu”.

Iar ea a zis: „Cred că știi”.

Și m-am gândit la ce voia să spună.

Pe urmă am zis: „Știu că nu fac o greșală”.

Și ea a spus: „Poftim”.

Am zis: „Cred că mă prefac că sunt indecisă ca să se simtă toți mai bine”.

Ea a spus: „Eu n-am nevoie să mă simt mai bine. Nu e nevoie să pretinzi nimic pentru mine”. Așa că am încetat.

Când mi-au strigat numele, m-a strâns de mână și nu m-a lăsat. N-am rugat-o să vină cu mine în sală și nu cred că avea de gând, dar pur și simplu a mers cu mine – nu a plecat nicio secundă de lângă mine. Îmi amintesc că m-am gândit: *O, cred că o să fie prezentă la chestia asta*. Am urcat pe masă. Doctorul mi-a explicat ce o să se întâmple. Și pe urmă a plecat o clipă. Și era o asistentă în colț. M-am uitat la Camila, iar ea părea că o să plângă. Și am întrebat: „Ești tristă?”

Mi-a răspuns: „O parte din mine își dorește ca tu să fii vrut copii, pentru că pe mine mă fac fericită copiii, dar... cred că pentru a fi fericită cum sunt eu, ai nevoie de alte lucruri. Și vreau să ai oricare

ar fi acele lucruri”. Și am început și eu să plâng. Pentru că cineva înțelegea.

După aceea, m-a adus înapoi la hotel și le-a spus tuturor că nu mă simt bine și că m-am întins în pat. Și... a fost o zi proastă. A fost o zi îngrozitoare. Să știi că ai făcut ce trebuie nu înseamnă că ești fericită cu alegerea ta, dar când am chemat room service-ul, stând acolo în camera de hotel și știind că eu nu aveam copii, iar Camila ieșise afară cu ai ei. Și asta... asta părea în regulă. Acea frântură de ordine în mijlocul haosului.

Camila: Nu e treaba mea să spun ce s-a întâmplat în ziua aceea. Tot ce pot să spun e că trebuie să fii lângă prietenii tăi în cele mai grele zile pentru ei. Și să-i ții de mână când e groasă. Viața e despre cine te ține de mână și, cred, a cui mână te angajezi să o ții.

Graham: N-am știut ce se întâmplase.

Karen: Când plecam toți de la hotel, pornind spre Chicago, l-am văzut pe Graham urcând singur în lift și m-am gândit să o iau pe scări, dar n-am făcut-o. Am urcat cu el în lift. Doar noi doi. Și când liftul a început să coboare, el a zis: „Ești OK? Camila a spus că nu te simți bine”.

Și am zis: „Nu mai sunt însărcinată”.

S-a întors spre mine cu o expresie de genul *N-am crezut niciodată că o să-mi faci chestia asta*. S-au deschis ușile liftului și am rămas amândoi acolo. Fără să spunem o vorbă. S-au închis. Și am urcat din nou cu liftul până sus. Și pe urmă am coborât iar. Chiar înainte să ajungem din nou în hol, Graham a apăsă butonul pentru etajul al doilea. Și a coborât.

Graham: M-am plimbat pe holul hotelului, iar și iar, și iar, și iar. La capătul holului era o fereastră și mi-am sprijinit capul de ea. Fruntea. Și m-am uitat în jos la toți oamenii de sub mine. Eram la doar câteva etaje distanță de ei. I-am privit mergând dintr-un loc în altul și eram invidios pe fiecare dintre ei. Că nu erau ei în locul meu atunci. Voiam să fac schimb de locuri cu toți oamenii de acolo, de jos.

Când mi-am luat fruntea de pe geam, era o pată unsuroasă uriașă unde îl atinsesem. Am încercat să o șterg, dar nu am făcut decât să încețoșez și mai rău sticla. Îmi amintesc că m-am uitat pe fereastra asta înnegurată, încercând să o șterg ca să o fac mai clară și nimic nu ajuta. Am tot frecat și frecat, și frecat. Până m-a găsit Rod cumva.

A zis: „Graham, ce faci? Trebuie să ajungem la Chicago în după-

amiaza asta. O să plece autocarul fără tine, frate”.

Și am pus cumva un picior în fața celuiilalt și am coborât cu el la autocar.

²⁵ *To turn something off* = a închide ceva (aparatură electrică, de ex.) (n. tr.).

STADIONUL CHICAGO

12 iulie 1979

Rod: A început ca orice alt concert, de fapt. Ridicaserăm totul la rang de artă. S-au aprins luminile și trupa a ieșit pe scenă. Graham a cântat începutul de la „This Could Get Ugly”, iar mulțimea s-a dezlănțuit.

Billy: Camila era la marginea scenei. A lăsat-o pe Julia să stea trează până târziu. Gemenele s-au întors la hotel cu bona. Îmi amintesc că m-am uitat într-o parte, în culise, și am văzut-o pe Camila acolo, ținând-o pe Julia pe șold. În acel moment, părul Camilei îi ajungea practic până la talie. Și era șaten de obicei, dar peste vară se deschisese puțin, arăta mai auriu. Ele două – Camila și Julia – aveau dopuri de urechi. Niște chestii portocaliu-deschis, ieșind de o parte și de alta a capului. Le-am zâmbit, iar Camila mi-a răspuns cu un zâmbet. Ce zâmbet superb! Incisivii ei erau drepți. Nu e amuzant? Incisivii tuturor sunt ascuțiți, dar ai ei erau cumva drepți. Și îi făcea zâmbetul perfect. Era o linie dreaptă. Zâmbetul ei m-a liniștit întotdeauna.

Și în seara aia, la Chicago, când mi-a zâmbit dintr-o parte a scenei... pentru un moment de care îmi amintesc foarte clar, mi-am zis: *Totul o să fie bine.*

Daisy: Asta m-a ucis. Să-l privesc cum o privea. Nu mă pot gândi la două lucruri care să te facă mai egoist decât dependența și o inimă frântă. Eu aveam o inimă egoistă. Nu-mi păsa de nimeni și nimic în

afară de propria mea durere. De propria mea nevoie. De propria mea suferință. Aș fi făcut pe oricine să sufere dacă mi-ar fi luat o parte din suferință. Atât de bolnavă eram.

Billy: Am cântat tot. Așa cum cântam de obicei. Am cântat „Young Stars” și „Chasing the Night”, și „Turn It Off”, dar nu mi se părea în regulă. Parcă... parcă se deșurubau roțile.

Warren: Karen și Graham păreau supărați unul pe altul. Pete nu părea angajat. Eddie se tot plângea de Billy, dar ce altceva era nou?

Daisy: Cineva din față avea o pancartă pe care scria „Honeycomb”.

Billy: Oamenii au cerut mult „Honeycomb” în turneul acela. Și de obicei ignoram treaba asta. Pur și simplu, nu voiam să-l cânt, dar știam că lui Daisy îi plăcea cântecul acela, știam că fusese mândră de el. Și... Nu știu ce m-a apucat, dar am întrebat la microfon: „Vreți să auziți «Honeycomb»?”

Graham: Am fost ca somnambul în tot acel spectacol. Eram acolo, dar nu eram acolo.

Karen: Voiam doar să se termine spectacolul și să mă întorc la hotel. Voiam doar puțină liniște. Nu voiam... Nu voiam să fiu pe scena aceea, să-l văd pe Graham cum mă privea, să simt cum mă judeca.

Warren: Când Billy a spus „Honeycomb”, peste tot s-a auzit ca un tunet.

Eddie: Toți suntem aici ca să prestăm așa cum vrea Billy, nu? Nu e nevoie să ni se spună că s-ar putea să cântăm o piesă pe care n-am cântat-o de un an.

Daisy: Ce poți să-i spui unei mulțimi zgomotoase? Îi spui nu? Bineînțeles că nu.

Billy: Daisy a spus: „În regulă, hai să-l cântăm”. M-am dus la microfonul ei și în clipa în care am făcut asta am regretat. Îmi

dădeam seama că nu mă voia atât de aproape, dar nu puteam să plec. Trebuia să fac să pară că totul e în regulă.

Daisy: Mirosea a pin și mosc. Avea părul cam cu un centimetru prea lung, îl vedeai atârnându-i după urechi. Avea ochii limpezi, la fel de verzi ca întotdeauna.

Oamenii spun că e greu să fii departe de oamenii pe care îi iubești, dar a fost foarte greu să fiu chiar lângă el.

Billy: Câteodată e dificil să spun ce știam și când am știut. E... totul e vraiste în memoria mea. E greu să filtrez, cred. Ce s-a întâmplat și când sau de ce am făcut ce-am făcut. Subiectivismul retrospectivei, dar îmi amintesc clar că Daisy purta o rochie albă. Avea părul prins într-o coadă. Avea niște cercei rotunzi, mari. Brățările ei. Și m-am uitat la ea, chiar înainte să începem să cântăm, și cred – chiar cred treaba asta – cred că m-am gândit că e cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. În felul acela în care apreciezi mai acut lucrurile... adică... apreciezi oamenii mai acut când sunt trecători, știi? Și cred că am știut că ea e trecătoare. Cred că știam că va pleca. Nu știu cum am știut, dar simt că am știut. Probabil nu știam. Dar așa simt.

Ce vreau să spun este că, atunci când am început să cântăm „Honeycomb”, ori am știut că o pierd, ori n-am știut. Și ori am știut că o iubesc, ori n-am știut. Și ori am apreciat-o, pentru tot ce era în clipa aceea, ori poate nu.

Daisy: Am început să cânt și m-am uitat la el. Și el s-a uitat la mine. Și știi ce? Timp de trei minute, cred că am uitat că suntem în fața a douăzeci de mii de oameni. Am uitat că familia lui stă acolo. Am uitat că suntem soliști într-o trupă. Doar am existat. Timp de trei minute. I-am cântat bărbatului pe care îl iubeam.

Billy: Cânteclul potrivit, la momentul potrivit, cu omul potrivit...

Daisy: Și pe urmă, chiar înainte de finalul cântecului, m-am uitat la marginea scenei și am văzut-o pe Camila stând acolo.

Billy: Și eu doar... *[se oprește]* Doamne, eram atât de distrus...

Daisy: Și am știut că nu era al meu.

Era al ei.

Și pe urmă... Pur și simplu, am făcut-o. Am cântat piesa așa cum

o scrisese Billy la început. Fără întrebări.

„Viața pe care o vrem ne va aștepta/ Vom trăi să vedem luminile din golf/ Și mă vei ține în brațe, mă vei ține în brațe, mă vei ține în brațe/ Până atunci”. A fost cel mai greu vers pe care a trebuit să-l cânt vreodată.

Billy: Când am auzit-o cântând versurile așa cum le scrisesem inițial, cântând despre viitorul pe care urma să-l avem eu și Camila... Fusesse atâta îndoială în inima mea! Atâta îndoială față de mine însumi, că puteam să merg în continuare pe calea cea bună, pe care deja mă aflam. Și eu... [*respiră adânc*] Versurile acelea. Un gest mărunț. Pentru o clipă, Daisy nu mi-a amintit că aş putea să dau greș. A cântat piesa ca și cum știa că urma să reușesc. Daisy a făcut asta. *Daisy*. Nu știam cât de mult aveam nevoie de asta până când nu mi-a dăruit-o ea. Și ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine, dar m-a și durut.

Pentru că dacă eram bărbatul care voiam să fiu – dacă îi puteam dăruia Camilei viața pe care i-o promisesem –, ei bine, adică... a fost și o pierdere în chestia asta.

Daisy: M-am îndrăgostit de tipul nepotrivit, care era exact tipul potrivit. Și luasem decizii, iar și iar, care înrăutățeau lucrurile, niciodată nu le îmbunătățeau. Și în cele din urmă mă împinsesem singură dincolo de limită.

Billy: Când am coborât de pe scenă, m-am întors spre Daisy și n-am știut ce să-i spun. Ea mi-a zâmbit, dar a fost unul dintre zâmbetele acelea care nu sunt zâmbete de fapt. Și pe urmă a plecat. Și mi s-a strâns inima.

Mi-a devenit cât se poate de clar că mă agățasem cu putere de o *posibilitate*. De *posibilitatea* reprezentată de Daisy.

Și deodată am suportat foarte greu ideea de a-i da drumul. De a spune „Niciodată”.

Daisy: L-am văzut pe Billy Dunne în timp ce cobora de pe scenă și nu aveam încredere în mine însămi să-i spun vreo vorbă. Nu puteam fi în preajma lui. Așa că i-am făcut semn cu mâna la plecare și am ieșit.

Karen: După ce am coborât de pe scenă, am dat din greșală peste Graham și am spus „Scuze”, iar el a spus: „Ai vreun milion de lucruri pentru care să te scuzi”.

Graham: Eram furios.

Karen: Părea să creadă că durerea lui era singura durere care conta.

Graham: Am început să țip la ea. Știu că am jignit-o.

Karen: El nu fusese nevoit să treacă prin ce trecusem eu. Și știam că suferă, dar ce drept avea? Să țipe la mine?

Warren: Am ajuns în culise, iar Karen și Graham țipau unul la altul.

Eddie: Am prins-o pe Karen de mână înainte să-l pocnească pe Graham.

Rod: Am dus-o pe Karen într-una dintre cabinele din culise. Cineva l-a apucat pe Graham. I-am ținut la distanță.

Graham: Am încercat să-l găsesc pe Billy. Să vorbesc cu el. Aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc. Când l-am găsit în holul hotelului după concert, am zis: „Frate, am nevoie de ajutorul tău”. Și el mi-a tăiat vorba. A zis că n-are timp.

Billy: Camila și Julia se duseseră sus, iar eu rămăsesem în urmă. Stăteam în holul hotelului. Nu eram sigur ce aveam să fac. Aveam atâtea gânduri... Și atunci, până să-mi dau seama... [*oftează*] Eram în drum spre barul de la hotel. Mergeam, punând un picior în fața celuilalt, către bar ca să iau o tequila. Asta făceam. Asta făceam. Mergeam la bar să beau ceva când a venit Graham după mine.

Graham: Mi-a dat cu tifla. Am zis: „E important. Măcar de data asta, te rog! Trebuie să vorbesc cu tine”.

Billy: Nu puteam să fac nimic în afară de a mă concentra pe ce făceam. O voce mă striga și-mi spunea să-mi iau o tequila. Și asta voiam să fac. Nu puteam ajuta pe nimeni altcineva. Nu puteam face nimic pentru nimeni.

Graham: Stăteam acolo, în hol, și știu că arătam ca și cum mă

zbăteam. Eram pe punctul de a plânge. Nu plâng. Nu cred că am plâns decât de două ori în viață. Când a murit mama mea în '94 și a doua oară... Ideea e că aveam nevoie de fratele meu. Aveam nevoie de fratele meu.

Billy: M-a apucat de cămașă și a zis: „Cu toate căcaturile pe care le-am făcut pentru tine toată viața, n-ai cinci minute nenorocite să vorbești cu mine?” L-am prins de mână și am smuls-o de pe mine, și i-am zis să plece. Și a plecat.

Graham: N-ar trebui să petreci atât de mult timp cu fratele tău. Pur și simplu, nu ar trebui. N-ar trebui să te culci cu colegii de trupă și nu ar trebui să lucrezi cu fratele tău, și au fost multe căcaturi pe care, dacă ar trebui s-o iau de la capăt, le-aș face diferit.

Karen: M-am întors la hotel și am trântit ușa, apoi m-am așezat pe pat și am plâns.

Warren: Eddie, Pete, Rod și cu mine am împărțit un cui după concert. Toți ceilalți nu se vedeau pe nicăieri.

Karen: Pe urmă, m-am dus în camera lui Graham și am bătut la ușă.

Graham: Înțelegeam de ce nu putem avea un copil. Chiar înțelegeam, dar mă simțeam atât de singur! Pierduserăm ceva. Eram singurul care simțea că pierduserăm ceva. Eram singurul care jelea. Și eram furios pe ea din cauza asta.

Karen: A răspuns la ușă, iar eu stăteam acolo și mă gândeam: *De ce am venit aici?* Nu puteam să-i spun nimic care să îndrepte lucrurile.

Graham: De ce ea nu vedea viitorul pe care îl vedeam eu?

Karen: Am zis „Nu mă înțelegi. Tu te aștepti să fiu așa cum eu nu sunt”.

Iar Graham a spus: „Nu m-ai iubit niciodată cum te-am iubit eu”. Amândouă lucrurile erau adevărate.

Graham: Ce puteam face? Cum te întorci din treaba asta?

Karen: M-am aplecat spre el și mi-am împins corpul în al lui. La început, nu a vrut să mă îmbrățișeze. Nu a vrut să mă cuprindă cu brațele, dar pe urmă a făcut-o.

Graham: Era caldă în brațele mele, dar, nu știu de ce, îmi amintesc că avea mâinile reci. Nu știu cât am stat așa.

Karen: Câteodată mă întreb, dacă eram în locul lui Graham, aș fi vrut și eu un copil. Dacă știam că altcineva l-ar crește, altcineva care să renunțe la visuri, altcineva care să se sacrifice și să țină totul sub con-trol în timp ce eu făceam ce voiam și mă întorceam în weekend, poate atunci aș fi vrut și eu un copil.

Deși nu știu... Nu sunt sigură că aș fi vrut.

Cred că ce încerc să spun e că nu eram supărată pe Graham. Că nu mă înțelegea. Și, în cele din urmă, nu cred că era atât de supărat pe mine pentru ce voiam eu.

Graham: Ne-am rănit reciproc foarte tare. Și ăsta e cel mai mare regret al meu. Pentru că am iubit-o din tot sufletul meu nenorocit. Și în ziua de azi, o parte din mine încă o iubește. Și o parte din mine nu o va ierta niciodată.

Karen: Chiar și acum, când vorbesc despre el, parcă aș da cu degetul peste o vânătaie.

Graham: Am știut când m-am dus la culcare în noaptea aia că nu voi mai putea cânta în aceeași trupă cu ea.

Karen: Era imposibil să mai putem fi unul în preajma celuilalt, zi de zi. Poate niște oameni mai puternici ar fi putut. Noi n-am putut.

Billy: M-am așezat la bar și am comandat un pahar de tequila sec. Și a venit. Și am stat acolo, l-am luat în mână, l-am învărtit și l-am adulmecat. Și pe urmă au venit două femei la mine și mi-au cerut să le dau autografe. Au spus că nu mai văzuseră nimic ca mine și Daisy. Am semnat pe două șervețele de cocktail și la scurt timp după aceea au plecat.

Daisy: Era în toiul nopții când m-am întors la hotel. Nu-mi amintesc ce făceam. Știu doar că îl evitam pe Billy. Cred că m-am

plimbat prin oraș sau așa ceva. Eram încă amețită când am ajuns înapoi în hol. Și am luat-o la dreapta, să mă duc la bar. Îmi amintesc că mi-am zis că nu vreau să fiu conștientă.

Dar probabil nu mi-am dat seama unde mă duceam sau ce făceam, pentru că m-am îndreptat direct spre lift. Mi-am zis: în regulă, cred că o să-mi iau pastilele și o să mă culc. Dar când am ajuns în cameră, n-am reușit să bag cheia în ușă. Tot încercam, dar nu puteam s-o fac să intre. Cred că făceam mult zgomot.

Și pe urmă mi s-a părut că aud un glas de copil.

Billy: Am luat paharul – cu tequila, adică –, l-am luat din nou și m-am holbat la el. Și m-am gândit ce gust ar avea. Fum curat. Căzusem pe gânduri când tipul de lângă mine a zis: „Hei, tu ești Billy Dunne, nu?” Și am lăsat paharul jos.

Daisy: Eram blocată acolo, pe coridor. Nu puteam intra în cameră. M-am trântit pe podea și am început să plâng.

Billy: Am zis: „Da, eu sunt”.

Și tipul a spus: „Iubita mea e topită după tine”.

I-am zis: „Îmi pare rău!”

Și el a continuat: „Ce cauți aici în bar de unul singur? Pari un tip care ar putea avea orice femeie din lume”.

Am zis: „Câteodată trebuie să fii singur”.

Daisy: M-am uitat pe hol și mi-am dat seama că era... mă rog... iese Camila pe hol și o ține pe Julia în brațe...

Autoarea: Stai o secundă!

Nota autoarei: deși am făcut un efort susținut să mă exclud din narațiune, am inclus aici o transcriere cuvânt cu cuvânt a conversației pe care am avut-o cu Daisy Jones pentru că sunt, de fapt, singura care poate corobora această parte esențială din povestea lui Daisy.

Daisy: Da.

Autoarea: Purtați o rochie albă.

Daisy: Da.

Autoarea: Și stăteai pe hol. Nu-ți puteai deschide ușa.

Daisy: Da.

Autoarea: Și mama...

Daisy: Da, mama ta a deschis ușa pentru mine.

Autoarea: Îmi amintesc de asta. Eram cu ea. Mă trezisem pentru că visasem urât.

Daisy: Aveai vreo cinci ani, cred. Așa că... ai memorie bună.

Autoarea: Adică, am uitat complet de asta, dar acum, că o spui, îmi amintesc că eram acolo cu tine, dar mama mea nu a menționat niciodată nimic. Mă întreb de ce nu a vorbit cu mine despre asta.

Daisy: Am avut mereu senzația că, dacă ar trebui spusă povestea asta, Camila ar considera că eu ar trebui să o fac.

Autoarea: O, OK. În regulă, atunci, ce s-a întâmplat pe urmă?

Daisy: Mama ta... mă rog, Camila... sau... să continui să le spun tuturor pe nume? Ai zis mai devreme că trebuie să-i spun mereu pe nume.

Autoarea: Da, zi mai departe! Mie spune-mi Julia! Mamei spune-i Camila! La fel cum am făcut până acum.

Aici se încheie transcrierea.

Daisy: Camila a venit pe hol și o ținea pe Julia în brațe. Și a întrebat: „Ai nevoie de ajutor?” N-am înțeles de ce era atât de amabilă.

Am zis da, iar ea a luat cheia și m-a ajutat să intru în camera mea. Și a intrat cu mine. A pus-o pe Julia pe pat. Mi-a spus să mă așez și mi-a adus un pahar cu apă. Am zis: „Poți să pleci. O să fiu în

regulă”.

Și ea a spus: „Nu, nu o să fii”.

Îmi amintesc că mă simțeam foarte ușurată. Că putea să mă citească. Și că nu avea să plece. S-a așezat lângă mine. Și nu și-a măsurat cuvintele. Știa exact ce se întâmpla. Exact ce voia să spună.

M-a... tulburat. Simțeam că nu mai dețin controlul, dar Camila era foarte stăpână pe situație.

A zis: „Daisy, el te iubește. Știi că te iubește. Eu știu că te iubește, dar nu o să mă părăsească”.

Billy: I-am zis tipului: „Știi, câteodată trebuie să-ți limpezești un pic mintea”.

El a zis: „Ce fel de probleme poate să aibă un tip ca tine?”

M-a întrebat câți bani am și pur și simplu i-am răspuns. I-am zis chiar acolo cât valoram.

El a spus: „Să mă scuzi dacă nu te compătimesc prea mult”.

Am dat din cap. Am înțeles. Am luat iar paharul și l-am dus la buze.

Daisy: Camila a spus: „Vreau să știi că nu renunț la el. Nu o să-l las să mă părăsească. O să am grijă să treacă peste asta. Așa cum l-am ajutat cu toate celelalte. Noi suntem mai importanți de atât. Suntem mai importanți decât tine”.

M-am uitat la Julia cum s-a băgat sub cuverturi într-o parte a patului.

Camila mi-a zis: „Mi-aș dori ca Billy să nu iubească pe nimeni altcineva, dar știi ce am hotărât acum mult timp? Am hotărât că nu am nevoie de o iubire perfectă, n-am nevoie de un soț perfect, n-am nevoie de copii perfecți, de o viață perfectă și tot restul. O vreau pe *a mea*. Vreau iubirea *mea*, soțul meu, copiii mei, viața mea.

Nu sunt perfectă. Nu o să fiu niciodată perfectă. Nu mă aștept să fie ceva perfect, iar lucrurile nu trebuie să fie perfecte ca să fie solide. Așa că dacă aștepți, sperând că cineva o să cedeze, trebuie să-ți spun că nu o să fiu eu aceea. Și nu voi permite nici să fie Billy. Ceea ce înseamnă că va trebui să fii tu”.

Billy: Am gustat. Nici măcar n-am sorbit, doar am gustat. Am avut nevoie de toată puterea să nu-l înghit cu totul, să nu-l dau peste cap. Avea gust de alinare și libertate. Așa te păcălește – cum ți se pare față de cum este, de fapt, dar tot corpul meu s-a relaxat de la ușurarea de a-l avea pe vârful limbii.

Daisy: Camila s-a ridicat, mi-a turnat încă un pahar cu apă și mi-a adus un șervețel. Atunci mi-am dat seama că plângeam. A spus: „Daisy, nu te cunosc foarte bine, dar știu că ai o inimă mare și ești un om bun. Știi că fata mea vrea să crească și să fie ca tine într-o bună zi. Așa că ultimul lucru pe care mi-l doresc este să suferi. Vreau lucruri bune pentru tine. Vreau să fii fericită. Vorbesc serios. Probabil crezi că nu, dar așa e”. A spus că voia doar să lămurească un lucru. „Nu pot să stau aici și să mă uit la tine și la Billy cum vă chinuiți reciproc. Nu vreau asta pentru bărbatul pe care-l iubesc. Nu vreau asta pentru tatăl copiilor mei. Și nu o vreau nici pentru tine”.

Am zis: „Nici eu nu vreau asta pentru mine”.

Billy: Bărbatul de lângă mine, cel cu iubita, mă urmărea. Avea bere în pahar și sorbea din ea cum sorbi din ceva care îți este indiferent.

M-am uitat la el și atunci... am făcut-o.

Am băut.

Poate o jumătate de deget sau cam așa. Pe urmă am păstrat paharul în mână. Ca și cum cineva avea să încerce să mi-l fure.

El a zis: „Poate m-am înșelat. Poate e posibil ca un tip ca tine să aibă motiv să fie supărat”. Mi-am spus să las paharul jos. *Pune-l naibii jos!*

Daisy: Camila a spus: „Daisy, trebuie să ieși din trupa asta”.

Julia adormise bușean. Camila a zis: „Dacă mă înșel și ești deja pe cale să treci mai departe, dacă ești dispusă să-l lași și pe el să treacă mai departe, atunci nu mă asculta! N-ai nicio responsabilitate față de mine, dar, dacă am dreptate, ne-ai face tuturor o favoare dacă ai pleca și ai scăpa de vicii, și ți-ai construi o viață departe de el. Ai face-o pentru tine. Și da, i-ai face lui un serviciu, dar m-ai ajuta și pe mine să am grijă de copiii mei”.

Billy: Nu-l puteam pune jos. Stăteam cu mâna pe pahar și mă gândeam: *Mi-aș dori să mi-l ia tipul ăsta din mâini înainte să-l termin. Doar să mi-l ia din mâini și să-l arunce prin cameră.*

Daisy: Am tăcut o vreme, încercând să mă gândesc la ce spunea Camila. Pe urmă ea a zis: „Cred că e timpul să pleci, dar orice ai hotărî să faci, Daisy, să știi că te susțin. Vreau să îți revii, să ai grijă de tine. Asta îmi doresc”.

În cele din urmă, am întrebat-o: „De ce-ți pasă ce se întâmplă cu mine?”

Mi-a răspuns: „Cred că aproape tuturor de pe planeta asta le

pasă de tine”.

Am clătinat din cap și am zis: „Le place de mine, nu le pasă de mine”.

M-a contrazis: „Nu, ai înțeles greșit”. A tăcut o secundă. Pe urmă a spus: „Vrei să știi ceva ce nu i-am spus niciodată lui Billy? „A Hope Like You” e cântecul meu preferat. Nu cântecul meu preferat de la The Six, ci cântecul meu preferat, punct. Îmi amintește de primul băiat pe care l-am iubit vreodată. Îl chema Greg și am știut din clipa în care l-am întâlnit că nu mă va iubi niciodată atât de mult cât îl iubeam eu, dar tot îl doream. Și ca și când el ar fi știut asta, mi-a frânt inima într-un milion de bucăți. Când am auzit prima dată versurile de la piesa aceea, m-ai dus acolo. Direct în mijlocul primei mele iubiri. Cu toată suferința, speranța și tandrețea pe care le implicase. Ai făcut-o să pară nouă și reală, încă o dată. Tu ai făcut asta. Ai scris un cântec frumos despre faptul că vrei ceva ce știi că nu poți avea, și totuși vrei să-l ai. Îmi pasă de tine pentru că, atunci când te văd, văd o compozitoare incredibilă, care suferă tocmai de ceea ce suferă și bărbatul pe care-l iubesc. Voi doi credeți că sunteți suflete pierdute, dar sunteți ceea ce își dorește toată lumea”.

Am lăsat totul să se așeze. Am ascultat-o cu atenție. Și pe urmă am zis: „Cântecul acela nu e... nu e despre Billy. Dacă asta credeai. E despre faptul că-ți dorești o familie, copii. Și știi că ai fi groaznică la asta. Te simți ca și cum ești prea distrusă să meriți așa ceva, dar totuși ți-o dorești. Și mă uit la tine și la tot ce ești tu, și știu că e tot ce eu nu voi putea fi niciodată”.

Camila s-a uitat o clipă la mine, apoi a spus ceva care mi-a schimbat viața. A zis: „Nu te scoate prea repede din calcul, Daisy! Tu ești tot felul de lucruri pe care nici nu le cunoști încă”. Asta chiar mi-a rămas în cap. Că omul care eram nu era în întregime prestabilit. Că mai exista speranță pentru mine. Că o femeie precum Camila Dunne credea că sunt...

Camila Dunne credea că merit să fiu salvată.

Billy: Tipul s-a uitat la mâna mea și mi s-a părut că îmi fixează cu privirea verigheta, apoi a întrebat: „Ești însurat?” Am încuviințat cu o mișcare din cap. El a râs și a spus că iubita lui avea să fie distrusă. Pe urmă a zis: „Ai copii?” Asta mi-a atras atenția, căci mă luase prin surprindere. Am dat din cap din nou. El a întrebat: „Ai vreo poză?” M-am gândit la pozele din portofelul meu, cu Julia, Susana și Maria.

Și am pus paharul jos.

Nu a fost ușor. M-am luptat cu mine pentru fiecare centimetru, în timp ce mâna mi se apropia de bar, care părea că se mișcă prin ciment ud, dar am făcut-o. Am pus paharul jos.

Daisy: La un moment dat, dis-de-dimineată, Camila a luat-o pe Julia din patul meu și m-a prins de mână. I-am strâns și eu mâna. A spus: „Noapte bună, Daisy!”

I-am răspuns: „Noapte bună!” Julia stătea lipită de pieptul Camilei, dormind dusă. Și s-a așezat un pic mai bine și a împins capul în gâtul Camilei, ca și cum era cel mai sigur și mai moale loc în care fusese vreodată.

Billy: Am scos portofelul și i-am arătat tipului pozele pe care le aveam cu fiicele mele. Și când am făcut asta, el a luat paharul din fața mea și l-a pus pe bar în partea opusă.

A zis: „Superbe fete!”

Am spus: „Mulțumesc!”

Și el a zis: „Te face să-ți dorești să mai trăiești o zi ca să te lupți, nu-i așa?”

Și am răspuns: „Da. Așa e”.

El s-a uitat la mine, eu m-am uitat la pahar și... m-am simțit destul de puternic. Să mă îndepărtiez de el. Nu știam cât o să mă mai simt atât de puternic, așa că am pus pe tejghea o bancnotă de douăzeci de dolari și am zis: „Mulțumesc!”

El a spus: „Pentru puțin!” Pe urmă, a luat bancnota și mi-a întins-o, apoi a spus: „Lasă-mă pe mine să plătesc, în regulă? Ca să știu că am făcut și eu ceva pentru cineva o dată”.

Am luat banii, iar el a dat mâna cu mine.

Apoi am plecat.

Daisy: Le-am deschis ușa, iar ea a ieșit pe holul luminat cu Julia. A spus: „Nu te supăra, dar sper să nu te mai văd niciodată”. Și, sinceră să fiu, m-a durut, dar am înțeles ce voia să spună. Când a ajuns la ușa ei, Camila s-a uitat înapoi la mine, și a fost prima dată când mi-am dat seama că era agitată. Îi tremurau degetele când a vârât cheia în ușă.

Apoi s-a strecurat în cameră. Și a dispărut.

Billy: M-am întors în camera de hotel și am închis ușa după mine, apoi m-am lăsat pe podea, sprijinit de ea. Camila și fetele dormeau și doar m-am uitat la ele. Pe urmă am început să plâng, chiar acolo, pe podea. Și mi-am zis: *Asta e! Am terminat! O să trebuiască să fac o alegere: viața mea sau rock-and-rollul, iar eu nu o să aleg rock-and-rollul.*

Daisy: Am plecat cu primul avion.

Rod: A doua zi dimineată, văd că Daisy plecase și lăsase un bilet cum că părăsește trupa și nu se mai întoarce niciodată.

Warren: M-am trezit dimineată, iar Daisy plecase. Graham și Karen nu voiau să stea în aceeași cameră unul cu altul. Pe urmă a venit Billy în autocarul alb și a anunțat că ia o pauză. Așa că Rod a trebuit să anuleze restul turneului.

Rod: Cum să țin turneul fără Billy sau Daisy?

Warren: Eddie s-a enervat, și-a pierdut cumpătul.

Eddie: Nu poți să trăiești la nesfârșit după reguli dictate de altcineva, înțelegi? Și nu-mi pasă câți bani câștig din asta, nu sunt lacheul nimănui. Nu sunt servitorul nimănui. Sunt un *om*. Și merit să am un cuvânt de spus când vine vorba de cariera mea.

Warren: Pete a spus că va pleca indiferent ce se întâmpla.

Graham: Totul a început să se năruie.

Rod: Daisy dispăruse în ceață. Billy voia să oprească totul el singur. Pete ieșise. Eddie refuza să lucreze cu Billy. Graham și Karen nu-și vorbeau. M-am dus la Graham și i-am zis: „Încearcă să-l convingi pe Billy”.

Iar Graham mi-a zis că nu vrea să-i spună „niciun rahat lui Billy”.

Și atunci m-am gândit: *Dacă se duce dracului totul, eu ce mă fac?* M-am gândit să semnez contract cu alte trupe și să o iau de la capăt, să iau încă o serie de oameni cu probleme și să încerc să le clădesc carierele și eu doar... nu știu.

Warren: Se părea că eram singurul pe care nu-l apucaseră năbădăile.

Dar avuseserăm o perioadă bună. Și dacă se terminase... cred că nu puteam face prea multe, nu-i așa? Așadar, Dumnezeu cu mila!

Billy: N-am știut niciodată exact de ce a plecat Daisy. Ce anume la noaptea aceea, la concertul acela, a făcut-o să plece, dar eu așa vedeam lucrurile: nu știam cum să compun un album bun fără Teddy. Și nici cum să compun un album de succes fără Daisy. Nu

puteam s-o fac fără ei amândoi. Și nu voiam să las asta să mă coste mai mult decât mă costase deja.

M-am dus la cei din autocar și am zis: „S-a terminat. Toată povestea. S-a terminat”.

Și nicio persoană din trupă – nici Graham, nici Karen, nici Eddie sau Pete, nici măcar Warren sau Rod – nu a încercat să mă facă să mă răzgândesc.

Karen: Când a plecat Daisy, ei bine, a fost ca și cum s-a oprit caruselul și am coborât toți.

Daisy: Am plecat din trupă pentru că mă rugase Camila Dunne s-o fac. Și a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Așa m-am salvat. Pentru că mama ta m-a salvat *de mine* însămi.

Poate că n-am cunoscut-o prea bine pe mama ta.

Dar îți jur, am iubit-o foarte mult!

Și mi-a părut foarte rău când am aflat că a murit.

Nota autoarei: mama mea, Camila Dunne, a murit înainte de terminarea acestei cărți.

Am vorbit de câteva ori în timpul cercetărilor mele, dar n-am putut afla punctul ei de vedere despre evenimentele care au avut loc la Chicago în 12 și 13 iulie din cauza faptului că am aflat toate detaliile doar după moartea ei.

A murit la 1 decembrie 2012, la 63 de ani, în urma unei insuficiențe cardiace, o complicație a bolii de care suferea, lupus. Îmi aduce o mare alinare să pot spune că a murit înconjurată de familia noastră, cu tatăl meu, Billy Dunne, lângă ea.

ATUNCI ȘI ACUM

1979—prezent

Nick harris: Daisy Jones & The Six n-au mai cântat niciodată împreună și n-au mai fost văzuți împreună de la concertul lor de pe stadionul din Chicago.

Daisy: Când am plecat din Chicago, m-am dus direct la Simone, i-am povestit totul, iar ea m-a dus la dezintoxicare.

Sunt curată de pe 17 iulie 1979. Iar când am ieșit din centrul acela mi-am schimbat viața. Toate lucrurile pe care le-am făcut de atunci se datorează acelei decizii. Când am părăsit industria muzicii, când mi-am publicat cărțile, când am început să meditez, când am început să călătoresc prin lume, când am adoptat băieții și am deschis Wild Flower Initiative, și când mi-am schimbat viața în bine în feluri pe care nu mi le-aș fi putut închipui în 1979... Totul a fost posibil pentru că m-am reabilitat.

Warren: M-am însurat cu Lisa Crowne. Avem doi copii, Brandon și Rachel. Lisa m-a făcut să vând barca. Acum locuiesc în Tarzana, California, într-o casă uriașă, înconjurată de malluri, copiii sunt la facultate și nimeni nu-mi mai cere să le dau autografe pe țâțe. Adică, uneori mă mai roagă Lisa. Doar ca să fie amabilă. Și eu o iau în serios. Pentru că sunt vreun milion de bărbați cărora le-ar fi

plăcut să semneze pe țâțele Lisei la un moment dat în viață. Și încerc să nu uit asta.

Pete loving (*basist, The Six*): Nu prea am nimic de zis despre toate astea. Nu-i port pică nimănui pentru nimic. Am amintiri grozave cu toți, dar partea aceea din viața mea a fost demult. Acum am compania mea care vinde gazon artificial. Eu și Jenny locuim în Arizona. Copiii au crescut. E o viață bună.

Asta e tot ce pot spune. Mă apropii de șaptezeci de ani, dar încă privesc înainte, știi? Nu privesc în urmă. Poți să scrii asta în carte, dar o să fie toată contribuția mea.

Rod: Mi-am cumpărat o casă în Denver. O vreme, a locuit și Chris cu mine. Am avut câțiva ani buni împreună. Pe urmă a plecat. Și l-am cunoscut pe Frank. Duc o viață modestă și ușor de gestionat. Vând proprietăți imobiliare. Am ceea ce cred că este mai bun din ambele lumi. O viață ușoară, dar cu niște povești nebunești despre vremurile de odinioară.

Graham: Când s-a destrămat trupa, eu și Karen... am terminat-o. Prietenia noastră dispăruse. Poate ne-am mai intersectat din când în când, dar asta e cam tot.

Cei care nu te-au iubit de ajuns sunt cei care îți vin în minte când nu poți dormi. Mereu te întrebi cum ar fi arătat viitorul și nu o să știi niciodată. Poate că, de fapt, nici nu-ți dorești să știi. Să nu-i spui mătușii Jeanie că vorbesc așa! Nu vreau să aibă o impresie greșită. O iubesc. Îi iubesc pe verișorii tăi.

Și sunt al naibii de bucuros că eu și tatăl tău nu mai lucrăm împreună, dar ne distrăm cântând din când în când. El încă mai încearcă să-mi spună cum să cânt la propria mea chitară. *[Râde]* Dar așa e Billy. El mi-a învățat amândoi copiii să cânte la pian și a construit căsuța din copac în curtea din spate.

Ce încerc să spun e că mă simt norocos că am avut trupa și i-am supraviețuit. Eu și el.

În orice caz, dacă faci o chestie din aia cu „unde sunt ei acum”, ai grijă să le spui tuturor că am propriul meu sos iute! „Mi-am Fript Limba Cu Dunne”.

Eddie: Acum sunt producător muzical. Probabil asta ar fi trebuit să fiu de la început. Am un studio de înregistrări în Van Nuys. Mă descurc bine. Am ajuns în vârf.

Simone: Muzica disco a murit în 1979, iar eu am încercat să continui după aceea, dar pur și simplu nu am avut priză la radio cum aveam în cluburi. Așa că am investit banii, m-am măritat, am născut-o pe Trina, am divorțat.

Acum Trina e de zece ori mai celebră decât am fost eu vreodată, face bani cu lopata, face clipuri video care sunt atât de demente, cum mie și lui Daisy nici nu ne-ar fi trecut vreodată prin minte. A inclus o mostră din „The Love Drug” în clipul nou. „Ecstasy”. Frate, nimic nu se mai insinuează acum. Pur și simplu, ies și-o spun, dar Trina e profesionistă. Asta pot să admit. Câștigă detașat la jocul ăsta.

Fir-ar să fie, copilul meu câștigă detașat!

Karen: După ce am ieșit din The Six, am cântat în concerte cu câte o trupă sau alta timp de douăzeci de ani. M-am retras la sfârșitul anilor '90. Am făcut ce-am vrut și nu regret absolut nimic.

Toată viața mea am fost persoana căreia îi place să doarmă singură în pat. Iar Graham e genul căruia îi place să se trezească lângă cineva. Dacă ar fi fost cum voia el, m-aș fi conformat la ce făceau toți ceilalți, la ce voiau ceilalți de la viața lor, dar nu era ce voiam eu.

Poate dacă făceam parte din generația mai tânără, căsătoria ar fi fost mai atrăgătoare pentru mine. Văd că, în zilele noastre, sunt multe căsnicii în care domnește egalitatea, în care nimeni nu slujește pe nimeni, dar nu ăsta era tiparul pe care l-am văzut eu. Pe atunci nu era un tipar, de fapt. Ceea ce-mi doream eu nu se potrivea cu a avea un soț. Voiam să fiu vedetă rock. Și pe urmă am vrut să trăiesc singură. Într-o casă în munți. Și asta am făcut.

Dar dacă ajungi la vârsta mea și nu poți privi în urmă la viața ta, cugetând la unele alegeri făcute... mă rog, n-ai imaginație.

Billy: Mi-am făcut bagajele, am semnat un contract cu Runner Records și, din '81, scriu piese pentru cântăreți pop. E o viață bună. A fost liniștită și stabilă, cu toate că mi-am petrecut anii '80 și '90 într-o casă zgomotoasă cu trei fete care țipau întruna și o femeie grozavă.

Cineva mi-a zis deunăzi că am renunțat la carieră pentru familie. Și cred că așa e, deși, cumva, o face să pară ceva mai nobil decât a fost. Pur și simplu, a fost vorba doar de un om care și-a atins limita. Nu sunt sigur câtă noblete există în asta cu adevărat. Mai degrabă, am știut că, dacă era să respect standardul impus de Camila, trebuia să părăsesc trupa.

Înțelegi de ce am iubit-o așa pe mama ta?

A fost o femeie incredibilă. A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Dă-mi toate albumele de platină, toate drogurile și toate sticlele de Cuervo, toate distracțiile și succesele, și celebritatea și tot restul, și ți le-aș da pe toate înapoi, doar ca preț pentru toate amintirile mele cu ea. A fost o femeie absolut incredibilă, incredibilă. Și nu am meritat-o.

Nu sunt sigur că lumea a meritat-o. Adică, nu mă înțelege greșit. Era foarte insistentă și, pe la mijlocul anilor '90, a dezvoltat un gust muzical oribil, ceea ce, pentru un muzician, e cumplit de greu de trecut cu vederea. Și făcea cel mai dezgustător chili din lume, iar ei i se părea grozav, așa că-l făcea tot timpul. *[Râde]* Nu spun lucruri pe care nu le știi, dar avea și defecte serioase. Era atât de încăpățânată, încât n-a mai vorbit cu bunica ta câțiva ani, dar încăpățânarea aia s-a dovedit câștigătoare de multe ori. A fost încăpățânată cu mine. Și eu sunt omul de azi datorită ei.

Când a fost diagnosticată cu lupus, cred că toți am fost dați peste cap. Și nu i-aș dori nimănui boala asta, dar eram hotărât să profit de ocazie ca să-i ofer ceva în schimb mamei tale. Am putut prelua sarcinile când era prea obosită, când o durea corpul prea mult. Am putut fi acasă să vă cresc ca să nu fie totul în seama ei. Am putut să-i fiu partener și să stau lângă ea până la final.

Am cumpărat casa din Carolina de Nord... Cred că deja sunt douăzeci de ani. După ce tu și surorile tale ați plecat la facultate. Am cutreierat coasta, căutând exact casa pe care o văzuse ea în visurile ei. N-am găsit-o, așa că am construit-o. Nu e niciun fagure de miere acolo. Nu e exact ca aceea din cântec. E doar o fermă cu două niveluri, cu niște hectare de pământ și un golf în care îi plăcea să adune crabi, dar a fost casa pe care și-a dorit-o mereu. Mă simt foarte norocos că am fost bărbatul care să facă asta pentru ea.

Știi cât de greu a fost s-o pierdem. Toți încă suferim din cauza asta.

Recunosc că mă simt mai singur ca niciodată acum, când tu și surorile tale v-ați împrăștiat în toată țara, și mama voastră nu mai e. Au trecut peste cinci ani de acum. Nu trebuia să se ducă atât de devreme. Să iei o femeie ca ea, la șaiszeci și trei de ani, pare o cruzime chiar și din partea unui Dumnezeu răzbunător, dar asta i-a fost mâna – mâna pe care am avut-o toți. Așa că o joc.

Știi, n-am vorbit prea mult cu tine despre toate astea când creșteai. N-am vrut să te încarc cu propriile mele probleme, propriile mele povești. Viața ta nu e despre mine, scumpo, viața mea e despre tine.

Dar o să spun că-ți sunt recunoscător pentru că-mi pui întrebările astea și-mi dai ceva de făcut.

Sper că asta o să lămurească puțin lucrurile pentru tine, iubito.

Chiar sper. Despre mama ta, despre mine și trupă. Câteodată mă mir că oamenilor încă le pasă. Mă mir că încă ne mai dau la radio. Câteodată ascult. De curând, dădeau „Turn It Off” la un post de rock clasic. Am stat în mașină pe alee și am ascultat.

[Râde] Am fost destul de buni.

Daisy: Am fost grozavi. Am fost chiar grozavi.

ÎNCĂ UN LUCRU ÎNAINTE DE PLECARE

5 noiembrie 2012

De la: Camila Dunne

Către: Julia Dunne Rodriguez, Susana Dunne, Maria Dunne

Data: 5 noiembrie 2012, 23.41

Subiect: Tatăl vostru

Bună, fetelor!

Am nevoie de ajutorul vostru.

După ce nu o să mai fiu, dați-i puțin timp tatălui vostru. Și pe urmă, vă rog, spuneți-i să o sune pe Daisy Jones! Numărul ei e în agenda mea, în al doilea sertar din noptieră.

Spuneți-i tatălui vostru că am spus eu că ei doi îmi datorează măcar un cântec.

Vă iubesc,

Mama

CHASING THE NIGHT

*Trouble starts when I come around
Everything's painted red when I'm in town
Light me up and watch me burn it down
If you're anointing a devil, I'll take my crown*

*Foot on the gas, add fuel to the fire
I'm already high and going higher
Charging faster, ready to ignite
Headed for disaster, chasing the night*

*You turn wrong when you turn right
White light at first sight
Oh, you're chasing the night
But it's a nightmare chasing you*

*Life's coming to me in flashes
Wearing my bruises like badges
Don't know when I learned to play with matches
Must want it all to end in ashes*

*Foot on the gas, add fuel to the fire
I'm already high and going higher
Charging faster, ready to ignite
Headed for disaster, chasing the night
You turn wrong when you turn right
White light at first sight
Oh, you're chasing the night
But it's a nightmare chasing you*

*Foot on the gas, add fuel to the fire
I'm already high and going higher
Foot on the gas, add fuel to the fire
Look me in the eye and flick the lighter*

*Oh, you're chasing the night
But it's a nightmare, honey, chasing you.*

GONIND DUPĂ NOAPTE

*Necazurile încep când apar
Totul o ia razna când sunt în oraș
Aprinde-mă și uită-te cum ard
Dacă diavolul e alesul, o să-mi iau coroana.*

*Piciorul pe pedală, pun paie pe foc
Sunt deja sus și tot mai sus mă duc
Atac în viteză, sunt gata de pornire
Mă duc către dezastru, gonind după noapte.*

*O iei greșit când o iei drept
Oh, gonești după noapte
Lumină albă la prima vedere
Însă coșmarul gonește-n urma ta.*

*Văd viața în fragmente
Și vânățiile îmi sunt medalii
Nu știu când am învățat să mă joc cu focul,
Poate vreau doar să fie totul scrum.*

*Piciorul pe pedală, pun paie pe foc
Sunt deja sus și tot mai sus mă duc
Atac în viteză, sunt gata de pornire
Mă duc către dezastru, gonind după noapte.*

*O iei greșit când o iei drept
Lumină albă la prima vedere
Oh, gonești după noapte
Însă coșmarul gonește-n urma ta.*

*Piciorul pe pedală, pun paie pe foc
Sunt deja sus și tot mai sus mă duc
Piciorul pe pedală, pun paie pe foc
Privește-mă în ochi și aprinde bricheta.*

*Oh, gonești după noapte
Însă coșmarul, iubitule, gonește-n urma ta.*

THIS COULD GET UGLY

*The ugly you got in you
Well, I got it, too
You act like you ain't got a clue
But you do
Oh, we could be lovely
If this could get ugly*

*Write a list of things you'll regret
I'd be on top smoking a cigarette
Oh, we could be lovely
If this could get ugly*

*The things you run from, baby, I run to
And I know it scares you through and through
No one knows you like I do
Try to tell me that ain't true
Oh, we could be lovely
If this could get ugly*

*C'mon now, honey
Let yourself think about it
Can you really live without it?*

*Oh, we could be lovely
If this could get ugly*

DACĂ AR IEȘI URÂT

*Urâtenia din tine
Ei bine, se află și-n mine
Te porți de parcă n-ai habar
Dar știi.
Oh, am fi minunați
Dac-ar ieși urât.*

*Fă listă cu ceea ce vei regreta
Eu aș sta deasupra, fumând o țigară
Oh, am fi minunați
Dac-ar ieși urât.*

*Lucrurile de care fugi, iubitele, eu fug spre ele
Și știu că asta te înspăimântă
Nimeni nu te cunoaște ca mine
Nu-mi spune că nu-i adevărat
Oh, am fi minunați
Dac-ar ieși urât.*

*Hai acum, iubitele,
Gândește-te puțin:
Poți trăi fără asta?*

*Oh, am fi minunați
Dac-ar ieși urât.*

IMPOSSIBLE WOMAN

*Impossible woman
Let her hold you
Let her ease your soul*

*Sand through fingers
Wild horse, but she's just a colt*

*Dancing barefoot in the snow
Cold can't touch her, high or low
She's blues dressed up like rock 'n' roll
Untouchable, she'll never fold
She'll have you running
In the wrong direction
Have you coming
For the wrong obsessions
Oh, she's gunning
For your redemption
Have you headed
Back to confession
Sand through fingers
Wild horse, but she's just a colt*

*Dancing barefoot in the snow
Cold can't touch her, high or low
She's blues dressed up like rock 'n' roll
Untouchable, she'll never fold*

*Walk away from the impossible
You'll never touch her
Never ease your soul*

*You're one more impossible man
Running from her
Clutching what you stole*

FEMEIE IMPOSIBILĂ

*Femeie imposibilă
Las-o să te țină în brațe
Las-o să-ți aline sufletul.*

*Nisipul printre degete
Cal sălbatic, dar e doar un mânz.*

*Dansează desculță-n zăpadă,
Frigul n-o atinge, nici sus, nici jos
E blues deghizat în rock-and-roll
De neatins, nu va ceda nicicând.*

*Te face s-alergi
În direcția greșită.
Te face să ai
Obsesii greșite.
Oh, aleargă
După izbăvirea ta.
Te face
Să-ți înnoiești mărturisirea.*

*Nisipul printre degete
Cal sălbatic, dar e doar un mânz.*

*Dansează desculță-n zăpadă,
Frigul n-o atinge, nici sus, nici jos
E blues deghizat în rock-and-roll
De neatins, nu va ceda nicicând.*

*Fugi de imposibil,
N-o vei atinge niciodată,
Nu-i vei alina sufletul.*

Ești doar un alt bărbat imposibil

*Care fuge de ea,
Strângând în palmă ce-ai furat.*

TURN IT OFF

*Baby, I keep trying to turn away
I keep trying to see you a different way
Baby, I keep trying
Oh, I keep trying*

*I gotta give up and turn this around
There's no way up when you're this far down
And, baby, I keep trying
Oh, I keep trying*

*I keep trying to turn this off
But, baby, you keep turning me on*

*I keep trying to change how I feel
Keep trying to tell myself that this isn't real
Baby, I keep trying
Oh, I keep trying*

*Can't take off when there's no runway ahead
And I can't get caught up in this all over again
Baby, I keep trying
Oh, I keep trying*

*I keep trying to turn it off
But, baby, you keep turning me on
I'm on my knees, my arms wide
I'm finding ways to stay alive
Lord knows I'm pleading, pleading
To keep this heart still beating, beating*

*I keep trying to turn it off
But, baby, you keep turning me on*

Baby, I'm dying

*But, baby, I'm trying
I can't keep selling
What you're not buying
So I keep trying to turn it off
And, baby, you keep turning me on*

*I'm on my knees, my arms wide
I'm finding ways to stay alive
Lord knows I'm pleading, pleading
To keep this heart still beating, beating*

*I keep trying to turn it off
But, baby, you keep turning me on*

SĂ O OPRESC

*Iubitule, încerc mereu să plec,
Încerc mereu să te văd altfel,
Iubitule, încerc mereu,
Oh, încerc mereu.*

*Trebuie să renunț și să schimb ceva,
Nu ai cum să urci când ești atât de jos,
Și, iubitule, încerc mereu,
Oh, încerc mereu.*

*Încerc mereu să o opresc,
Dar, iubitule, tu mă pornești din nou.*

*Încerc mereu să schimb ce simt,
Încerc mereu să-mi spun că nu-i real,
Iubitule, încerc mereu,
Oh, încerc mereu.*

*Nu poți decola când pista nu-i acolo
Și nu mă pot scufunda din nou în asta,
Iubitule, încerc mereu,
Oh, încerc mereu.*

*Încerc mereu să o opresc,
Dar, iubitule, tu mă pornești din nou.
Stau în genunchi, cu brațele deschise,
Descopăr căi de-a rămâne în viață,
Domnul știe că mă rog, mă rog,
Să fac inima asta să bată, încă să bată.*

*Încerc mereu să o opresc,
Dar, iubitule, tu mă pornești din nou.*

Iubitule, mor,

*Dar, iubitul, încerc.
Nu pot să mai vând
Ceva ce tu nu cumperi.*

*Încerc mereu să o opresc,
Dar, iubitul, tu mă pornești din nou.*

*Stau în genunchi, cu brațele deschise
Descopăr căi de-a rămâne în viață,
Domnul știe că mă rog, mă rog,
Să fac inima asta să bată, încă să bată.*

*Încerc mereu să o opresc,
Dar, iubitul, tu mă pornești din nou.*

PLEASE

*Please me
Please release me
Touch me and taste me
Trust me and take me*

*Say the things left unsaid
It's not all in my head
Tell me the truth, tell me you think about me
Or, baby, you can forget about me*

*Please me
Please release me
Relieve me and believe me
Maybe you can redeem me*

*Say the things left unsaid
It's not all in my head
Tell me the truth, tell me you think about me
Or, baby, you can forget about me*

*I know that you want me
Know that you wanna hold me
Know that you wanna show me
Know that you wanna know me
Well do something and do it quick
Not much more I can stand of this*

*Say the things left unsaid
Don't act like it's all in my head
Tell me the truth, tell me if you think about me
Or, baby, can you forget about me?*

*Please, please, don't forget about me
Please, please, don't forget about me*

TE ROG

*Fă-mi pe plac,
Te rog, eliberează-mă,
Atinge-mă și gustă-mă
Crede-mă și ia-mă.*

*Spune-mi lucrurile ce-au rămas nespuse,
Nu-s toate doar în mintea mea.
Spune-adevărul, spune că te gândești la mine
Altfel, iubiture, poți să mă dai uitării.*

*Fă-mi pe plac,
Te rog, eliberează-mă,
Alină-mă și crede-mă,
Poate tu mă poți salva.*

*Spune-mi lucrurile ce-au rămas nespuse,
Nu-s toate doar în mintea mea.
Spune-adevărul, spune că te gândești la mine
Altfel, iubiture, poți să mă dai uitării.*

*Știu că mă vrei,
Știu că vrei să mă ții în brațe,
Știu că vrei să-mi arăți,
Știu că vrei să mă cunoști.
Fă ceva și fă-o repede,
Nu mai suport mult timp.*

*Spune-mi lucrurile ce-au rămas nespuse,
Nu-s toate doar în mintea mea.
Spune-adevărul, spune că te gândești la mine
Altfel, iubiture, poți să mă dai uitării?*

*Te rog, te rog, nu uita de mine,
Te rog, te rog, nu uita de mine!*

YOUNG STARS

*A curse, a cross
Costing me all costs
Knotting me up in all of your knots*

*An ache, a prayer
Worn from wear
Daring what you do not dare*

*I believe you can break me
But I'm saved for the one who saved me
We only look like young stars
Because you can't see old scars*

*Tender in the places you touch
I'd offer you everything but I don't have much*

*Tell you the truth just to watch you blush
You can't handle the hit so I hold the punch*

*I believe you can break me
But I'm saved for the one who saved me
We only look like young stars
Because you can't see old scars*

*You won't give me a reason to wait
And I'm starting to feel a little proud
I'm searching for somebody lost
When you've already been found*

*You're waiting for the right mistake
But I'm not coming around
You're waiting for a quiet day
But the world is just too loud*

*I believe you can break me
But I'm saved for the one who saved me
We only look like young stars
Because you can't see old scars*

TINERE STELE

*Un blestem, o cruce,
Mă costă nespun,
Mă strânge-n nodurile tale.*

*O durere, o rugăciune,
Roasă de purtat,
Îndrăznind ce nu-ndrăznești tu.*

*Cred că mă poți distruge,
Dar mă păstrez pentru cine m-a salvat.
Arătăm ca tinere stele,
Fiindcă nu vezi cicatricile vechi,*

*Firavă unde m-atingi tu,
Ți-aș da orice, dar nu am prea mult.*

*Ți-aș spune adevărul doar să te văd roșind,
Nu suporti lovitura și nu mai dau cu pumnul.*

*Cred că mă poți distruge,
Dar mă păstrez pentru cine m-a salvat.
Arătăm ca tinere stele.
Fiindcă nu vezi cicatricile vechi.*

*Nu-mi dai un motiv s-aștept
Și-ncep să fiu puțin mândră,
Caut un om pierdut,
Când tu ai fost deja găsit.*

*Aștepti greșeala potrivită,
Dar nu mă răzgândesc.
Aștepti o zi liniștită,
Dar lumea e prea zgomotoasă.*

*Cred că mă poți distruge,
Dar mă păstrez pentru cine m-a salvat.
Arătăm ca tinere stele,
Fiindcă nu vezi cicatricile vechi.*

REGRET ME

*When you look in the mirror
Take stock of your soul
And when you hear my voice, remember
You ruined me whole*

*Don't you dare sleep easy
And leave the sleepless nights to me
Let the world weigh you down*

*And, baby, when you think of me
I hope it ruins rock 'n' roll
Regret me
Regretfully*

*When you look at her
Take stock of what you took from me
And when you see a ghost in the distance
Know I'm hanging over everything*

*Don't you dare sleep easy
And leave the sleepless nights to me
Let the world weigh you down*

*And, baby, when you think of me
I hope it ruins rock 'n' roll
Regret me
Regretfully
Regret me
Regretfully*

*Don't you dare rest easy
And leave the rest of it to me
I want you to feel heavy*

Regret me
Regret setting me free
Regret me

I won't go easily
Regret it
Regret saying no
Regret it
Regret letting me go

One day, you'll regret it
I'll make sure of it before I go

REGRETĂ-MĂ

*Când privești în oglindă,
Cântărește-ți sufletul,
Și când îmi auzi vocea să-ți amintești
Că m-ai distrus de tot.*

*Nu cumva să dormi liniștit,
Să lași în seama mea nopți nedormite,
Lasă lumea să te-apese.*

*Și, iubitule, când te gândești la mine
Sper să-ți distrugă rock-and-rollul.
Regretă-mă,
Cu părere de rău.*

*Când te uiți la ea,
Cântărește ce-ai luat de la mine,
Și când vezi o fantomă-n depărtare,
Să știi că plutesc deasupra tuturor.*

*Nu cumva să dormi liniștit,
Să lași în seama mea nopți nedormite,
Lasă lumea să te-apese.*

*Și, iubitule, când te gândești la mine,
Sper să-ți distrugă rock-and-rollul.
Regretă-mă,
Cu părere de rău.
Regretă-mă,
Cu părere de rău.*

*Nu cumva să te relaxezi,
Să lași totul în seama mea,
Vreau să-ți fie greu.*

*Regretă-mă,
Regretă că mi-ai dat drumul,
Regretă-mă.*

*Nu voi pleca ușor,
Regretă,
Regretă c-ai spus nu,
Regretă,
Regretă că m-ai lăsat să plec*

*Într-o zi, vei regreta
Mă voi asigura înainte de-a pleca.*

MIDNIGHTS

*Don't remember many midnights
Forgotten some of my best insights
Can't recall some of the highest heights
But I've memorized you*

*Don't remember many daybreaks
How many sunrises have come as I lay awake
Don't dwell on my worst mistakes
But I always think of you*

*You're the thing that's crystal clear
The only thing that I hold dear
I live and die by if you're near
All other memories disappear
Without you
Without you*

*Don't remember how I was then
Can't keep straight where I was when*

*What is my name, where have I been
Where did I start, where does it end*

*You're the thing that's crystal clear
The only thing that I hold dear
I live and die by if you're near
All other memories disappear
Without you
Without you*

*Don't remember who I used to be
Can't recall who has hurt me
Forget the pain so suddenly
Once I'm with you*

*You're the thing that's crystal clear
The only thing that I hold dear
I live and die by if you're near
All other memories disappear
Without you
Without you*

MIEZ DE NOAPTE

*Nu-mi amintesc multe nopți,
Am uitat cele mai bune idei,
Nu-mi amintesc cele mai mari înălțimi,
Dar pe tine te-am memorat.*

*Nu-mi amintesc mulți zori de zi,
Câte răsărituri au fost când nu dormeam,
Nu mă agăț de cele mai mari greșeli,
Dar mereu mă gândesc la tine.*

*Tu ești cel mai deslușit lucru,
Singurul care mi-e drag,
Trăiesc și mor când ești aproape,
Toate-amintirile dispar
Fără tine,
Fără tine.*

*Nu-mi amintesc cum eram atunci,
Nu mai știu unde și când eram.*

*Cum mă numesc, unde am fost,
Când am început, unde se sfârșește.*

*Tu ești cel mai deslușit lucru,
Singurul care mi-e drag,
Trăiesc și mor când ești aproape,
Toate-amintirile dispar
Fără tine,
Fără tine.*

*Nu-mi amintesc cine eram,
Nu mai știu cine m-a rănit.
Uit dintr-odată de durere
Când sunt cu tine.*

*Tu ești cel mai deslușit lucru,
Singurul care mi-e drag,
Trăiesc și mor când ești aproape,
Toate-amintirile dispar
Fără tine,
Fără tine.*

A HOPE LIKE YOU

*I'm easy talk and cheap goodbyes
Second-rate in a first-class disguise
My heart sleeps soundly, don't wake it
A hope like you could break it*

*I'm lost deep in crimes and vice
Can't get to the table to grab the dice
My heart is weak, I can't take it
A hope like you could break it*

*It doesn't matter how hard I try
Can't earn some things no matter why
My heart knows we'd never make it
A hope like you could break it*

*People say love changes you
As if change and love are easy to do
My heart is calling and I can't shake it
But a hope like you could break it*

*Some things end before they start
The moment they form, they fall apart
My heart wants so badly just to say it
But a hope like you could break it
Told myself this story a thousand times
Can't seem to break the wants free from my mind
So much of my world goes unnamed
Some people can't be tamed*

*But maybe I should stake my claim
Maybe I should claim my stake
I've heard some hopes are worth the break*

Yeah, maybe I should stake my claim

*Maybe I should claim my stake
On the chance the hope is worth the break*

O SPERANȚĂ CA TINE

*Sunt vorbe goale și despărțiri banale,
La mâna a doua, deghizată în clasa întâi
Inima mea doarme adânc, nu o trezi.
O speranță ca tine ar frânge-o.*

*Mă pierd în rele și vicii,
N-ajung la masă să iau zarurile,
Inima mea e slabă, nu rezist.
O speranță ca tine ar frânge-o.*

*Oricât de mult aș încerca,
Nu pot avea unele lucruri, orice ar fi,
Inima mea știe că n-am reuși.
O speranță ca tine ar frânge-o.*

*Oamenii spun că iubirea te schimbă,
Ca și cum schimbarea și iubirea-s ușoare.
Inima mea strigă și nu o pot opri,
Dar o speranță ca tine ar frânge-o.*

*Unele lucruri se sfârșesc înainte să înceapă.
De cum se fac, se frâng.
Inima mea vrea doar s-o spună,
Dar o speranță ca tine ar frânge-o.
Mi-am zis povestea asta de mii de ori,
Nu reușesc să-mi scot dorințele din minte
În lumea mea multe-s nenumite
Unii oameni nu pot fi împlânziți.*

*Dar poate-ar trebui să cer,
Poate-ar trebui să-mi spun dorința.
Se zice că unele speranțe merită să le frângi.*

Da, poate-ar trebui să cer,

*Poate-ar trebui să-mi spun dorința
Cu gândul că speranța merită s-o frânga.*

AURORA

*When the seas are breaking
And the sails are shaking
When the captain's praying
Here comes Aurora*

Aurora, Aurora

*When the lightning is cracking
And thunder is clapping
When the mothers are gasping
Here comes Aurora*

Aurora, Aurora

*When the wind is racing
And the storm is chasing
When even the preachers are pacing
Here comes Aurora*

Aurora, Aurora

*When I was drowning
Three sheets and counting
The skies cleared
And you appeared
And I said, "Here is my Aurora"*

Aurora, Aurora

AURORA

*Când mările se dezlănțuie,
Când pânzele se zbat,
Când căpitanul se roagă,
Apare Aurora.*

Aurora, Aurora

*Când fulgerul se sfarmă,
Când tunetul bubuie,
Când mamele icnesc,
Apare Aurora.*

Aurora, Aurora

*Când vântul șuieră
Și furtuna gonește,
Când preoții-s în zbucium,
Apare Aurora.*

Aurora, Aurora

*Când mă înecam
Criță și-afumat,
Cerul s-a limpezit
Și-ai apărut tu.
Și-am zis „Iată Aurora mea”*

Aurora, Aurora.

MULȚUMIRI

Această carte n-ar fi existat fără entuziasmul agentei mele, Theresa Park. Theresa, entuziasmul tău față de acest concept este ceea ce a transformat pentru mine visul în realitate. Sunt onorată că mi-ai îndrumat cariera și uluită de rezultate. Îți mulțumesc că m-ai încurajat să-mi asum riscuri și să țintesc spre lună!

Emily Sweet, Andrea Mai, Abigail Koons, Alexandra Greene, Blair Wilson, Peter Knapp, Vanessa Martinez, Emily Clagett: nu doar că vă faceți treaba cu integritate și o abilitate inegalabilă, dar sunteți asemenea distribuției din serialul *Prietenii tăi*, în sensul că nu mă pot hotărî cine e preferatul meu. Preferații mei sunteți voi, toți. Sunt impresionată cu adevărat de susținerea pe care mi-o arătați.

Sylvie Rabineau, îți mulțumesc că-ți place Stevie Nicks la fel de mult cât îmi place mie și că ai suportat haosul numit Daisy Jones cu eleganță și bucurie!

Brad Mendelsohn, îți mulțumesc că ai fost omul cu toate răspunsurile. Mi-aș dori să știi de câte ori se spune la mine acasă „Poate ar trebui să-l întrebăm pe Brad”. Tu ești Jerry Maguire al meu – și mă refer la adevăratul Jerry Maguire, de la finalul filmului, cu lacrimi în ochi, arătând spre tine din toată inima.

Pentru noii mei prieteni de la Ballantine, sunt onorată și încântată să fac parte din echipă. Pentru editoarea mea, Jennifer Hershey: de la prima noastră discuție, mi-am dat seama că mă vei motiva să fiu o scriitoare mai bună și mi-ai demonstrat că așa e. Sper să înțelegi recunoștința profundă pentru cât de nuanțată și sinceră este cartea asta datorită ție. Abordezi fiecare etapă cu atenție și deschidere, iar rezultatele au fost extraordinare. Nicăieri altundeva nu este mai vizibil acest lucru decât în artă. Așa că

trebuie să-i spun un mulțumesc uriaș lui Paolo Pepe, pentru o abordare fantastică a acestei cărți. Erin Kane, mulțumesc că ai păstrat totul în regulă! Kara Welsh, pasiunea ta pentru povestea asta a schimbat cu totul lucrurile. M-am simțit imediat acasă la Ballantine mulțumită ție. Kim Hovey, Susan Corcoran, Kristin Fassler, Jennifer Garza, Quinne Rogers, Allyson Lord și restului echipelor de marketing și publicitate, vă mulțumesc: am fost foarte fericită să las cartea în mâinile unor oameni cu atât de mult talent, motivare și entuziasm!

Am putut scrie această carte și datorită oamenilor care m-au ajutat de-a lungul carierei mele: Sarah Cantin, Greer Hendricks și oamenilor grozavi de la Atria Books, precum și cititorilor și bloggerilor care mi-au susținut celelalte cărți. Mulțumesc!

Crystal Patriarhe, nu știu cum faci, dar continuă tot așa! Vă mulțumesc ție și întregii echipe de la BookSparks!

Mai mult decât la orice carte am scris până acum, *Daisy Jones & The Six* a necesitat efortul unei întregi comunități. În primul rând, am avut nevoie de fratele meu, Jake, care m-a ajutat să am gusturi bune în muzică. Așa că mulțumesc, Bear, pentru că m-ai reparat!

Și am avut nevoie de cineva care să aibă grijă de fiica mea. Oricât de norocoasă sunt să fac ceea ce-mi place, este nevoie de munca altora pentru a avea timp să mă dedic scrisului. Trebuie să recunosc eforturile bonei noastre, Rina, pentru că are atâta grijă de fetița noastră în timp ce eu și soțul meu muncim. Și vreau să le aduc enorme și nesfârșite mulțumiri rudelor mele, care o supraveghează pe Lilah atât de des și deseori din scurt. Știu că atunci când e cu voi se distrează de minune. Maria, mulțumesc! Warren, suntem foarte norocoși că te avem! Rose, tu faci totul posibil, iar și iar! Îți mulțumesc din adâncul inimii!

Alex, a fost dificil să-mi dau seama unde să te includ, pentru că ești implicat în toate aspectele poveștii. Tu mi-ai dat ideea, tu m-ai învățat teorie muzicală, tu ai ascultat *Rumours* cu mine, te-ai certat cu mine cu privire la Lindsey Buckingham și Christine McVie, ai renunțat la slujbă să fii acasă mai mult, ai devenit părintele principal și ai citit cartea de vreo nouă milioane de ori. Mai mult decât orice, tu faci să-mi fie ușor să scriu despre devotament. Când scriu despre dragoste, scriu despre tine. Suntem

de zece ani la petrecerea asta și încă sunt nebună după tine.

În cele din urmă, *la pièce de résistance* a lumii mele, Lilah Reid. M-ai schimbat în feluri pentru care sunt cu adevărat recunoscătoare, micuțul meu căpitan, iar cartea asta, inima și sufletul din ea sunt o mărturie a felului în care mă simt fiind mama ta. Sunt multe feluri de a trăi în lumea asta și câteodată cred că scriu doar ca să-ți arăt o parte dintre ele. Orice ar fi, o să mă asigur că-ți păstrezi inima bățăioasă, încăpățânarea, curiozitatea și bunătatea cu care le oferi tuturor din cerealele tale, calități pe care le ai pentru că ești una la un milion.

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov

Tel.: 0758.053.416

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

